

DET TVÅKÖNADE UTOPIA

(Skrivet 2005+2010/-11)

Roman

© Matts Göransson

Förord: Thomas More lät publicera Utopia år 1516. Hans berättelse kan ses som ett slags tankeexperiment i fiktionslitteraturens form. More beskriver människornas liv i ett samhälle, som han hade ambitionen att framställa som idealiskt: Att ha så lika levnadsvillkor som möjligt för individen, och hur detta kunde gestalta sig, berättar han ingående om. Alltifrån Mores syn på religion, lag och ordning, till arbetslivet och förhållandet mellan man och kvinna finns med. Och mycket därtill...

Sedan Thomas Mores dagar har den vetenskapliga utvecklingen på många områden varit enorm, men i flera avseenden är vi människor lika dåtidens. Det gäller exempelvis våra känslomässiga relationer i allmänhet, och sättet att hantera motstridiga intressen och konflikter i synnerhet. Därför blev det en stor utmaning att från dagens perspektiv tänka ut och fantisera fram en berättelse, som jag alltså gett titeln Det tvåkönade Utopia.

Introduktion/baksidestext

Berättelsen om Det tvåkönade Utopia utspelar sig i en obestämmd framtid. Alla dagens kartritade gränser är sedan länge uttraderade: Planeten Jordens länder har förenats under parollen "Ett folk, en värld, ingen ledare". Varje människa föds numera med både ett manligt och ett kvinnligt kön. Även det fåtal enkönade människor som fortfarande lever kvar, håller med om, att en helt tvåkönad befolkning ger de bästa förutsättningarna för ett långt lyckligt och likvärdigt liv...

Johan är läkare i Det tvåkönade Utopia, och det trivs han med. Johanna och han har just påbörjat sin tid tillsammans i en stad på norra halvklotet, i ett hus och en lägenhet som är lika dan överallt på hela Jorden. Även Johanna och Johan, som är bland de sista som har ett enda kön, byter bostad, yrke och partner var fjärde vecka - över hela Jorden!

De är harmoniska och lyckliga som alla människor, och arbetar frivilligt från morgon till kväll. Lön, pengar och ägodelar är sedan flera hundra år obehövliga, eftersom människorna har allt de behöver för maximalt välbefinnande, även fysiskt, med regelbunden motion – och en ny partner efter fyra veckor!

Johan får som läkare i uppdrag att utreda en liten statistisk förändring av befolkningens medellivslängd. Då träffar han Sessilia, en enkönad kvinna. Det visar sig att hon arbetar med samma uppgift. Gemensamt upptäcker de att ett helt kvarter med enkönade människor oförklarligt försvunnit, både i staden och statistiken. Johan får ett allt närmare förhållande till Sessilia under utredningen, och börjar ana att hon vet mer än han... Så småningom inser Johan att det tvåkönade samhällets utveckling leder till oförutsedda konsekvenser, även för honom och Sessilia...

I

Himlen var djupblå ovanför det sovande paret i den svävande sängen. Bergstopparna i fjärran skymtade flammigt gråsnövita, och ängarna nedanför skiftade i grönt, färgfläckade av gula och röda blommor. Golvet i sovrummet som de befann sig i, hade skepnaden av ett molns ovansida.

Johan vaknade, sträckte på kroppen och vände sig mot sitt sällskap i sängen. Hon var enkönad som han själv, och hade rört sig i sömnen så att täcket bara låg över halva hennes kropp. Han kände olust när han mindes vad han måste ta itu med på jobbet senare på dagen: Medellivslängden ökade inte som den borde, utan hade minskat med några få små enheter, jämfört med det förväntade talet, men detta krävde ändå en förklaring.

Johan sköt undan tankarna på jobbet, och betraktade kvinnan bredvid honom. Hon låg på rygg, och hennes synliga slanka ben, höften, bröstkorgen och det som skymtade av hennes ena runda bröst, gjorde att han med gillande konstaterade att utvecklingen av människokroppen hade gått framåt. Hon är mörkare än min förra, tänkte han, och mindes sedan att det dröjde fyra veckor minus en natt till nästa byte av partner.

När han såg på kvinnan (som hade sagt att hon hette Johanna) öppnade hon ögonen. Han nuddade hennes normalstora bröst med fingertopparna och dolde dem sedan lekfullt med hennes långa raka svarta hår, medan hon låg på rygg. Hon log mot honom. Johanna tog tag i Johans hand och drog honom tätt intill sig.

När de lekt tillsammans den obligatoriska eller rekommenderade halvtimmen, först i under- och överläge, sedan fram- och bakifrån, och därefter pustade ut, sa hon:

- Undrar du aldrig hur det skulle vara att ha två kön?
- Nej, varför skulle jag det? Jag gillar mitt kön. Men missförstå mig inte: Självklart är det allra bäst att alla har två kön.
- Vi är de sista enkönade, tänker du på det någon gång?
- Ja. Förra gången jag jobbade som läkare, såg jag att vi som bara har ett kön kommer att dö ut inom fyrtiotre år. Bioplaneringen har sett till, att de av oss som lever längst inte är ensamma mer än några dagar.
- Mmm. Det är bra. Hur många dagar har du kvar?
- Med nittio procents sannolikhet får jag drygt femton tusen dagar till. Det blir ungefär fyrtioett år. Plus minus några dagar...
- Då lever jag nästan ett år längre än du. Fastän vi båda är trettiofem, tillade hon leende, och fortsatte när han var på väg ur sängen för att duscha:

- Jag förstår att du gillar ditt kön.

Johan reagerade på den anmärkningsvärda repliken och stirrade på henne, men svarade allvarligt:

- Jag gillar ditt kön också.

Han stannade upp ett ögonblick och snurrade runt i alplandskapet, som Virtun skapat åt dem på beställning. Ljudet av vinden genom bergspassen, boskapen som rörde sig lojt på sluttningarna och de gulröda blomsterängarna nedanför, fångade hans uppmärksamhet en kort stund. Sedan gick han in i lägenhetens hygienutrymme.

När Johan kom tillbaka och torkade sitt kortklippta mörka hår med en handduk, frågade Johanna honom:

- Var det imorgon vi skulle vakna i Söderhavet?
 - Det var ju du som bestämde det...
 - Javisst, sa hon lite tankspritt. Min tur, så var det. Varannan gång är det enda som gäller.
 - Självklart, svarade Johan med ett stänk av undran i tonfallet och tillade:
 - När vi flyttade hit igår kom jag att tänka på en sak: Jag undrar om vi enkönade är annorlunda mot varandra. Jag menar jämfört med de tvåkönade. Vi kanske beter oss som enkönade gjorde för evigheter sedan!
- Johanna skrattade roat och undrade hur han haft det med kvinnan före henne.
- Hon var två centimeter kortare än du, men mer lik min profil på andra punkter. Du själv då... Hur var din?
 - Han var spännande och minst elva år äldre än jag. Han hade varit med om att göra färdigt tvåkönsprojektet. Det var jättestort och höll på i många år!
- Johan nickade och frågade sedan:
- Vad vill du ha till frukost?
- Han startade Matbyggaren för att den skulle höra vad hon sa. När hon talat om vad hon ville ha, gjorde han detsamma. Med ett svagt viskande ljud började Matbyggaren tillverka deras frukost, molekyl för molekyl, och sedan tog det några sekunder innan kaffet, yoghurten och smörgåsarna var färdiga.
- De åt frukosten på sängkanten, med benen hängande och svängande över molnet de hade under sig. Vinden genom alplandskapet nedanför dem brusade behagligt, och getterna, nötkreaturen och fåglarna hördes avlägset.
- Vi ska ha sällskap till jobbet idag, bestämde Johanna. Jag kan börja en halvtimme senare på labbet, men jag vill åka med dig.
 - Vad jobbar du med? undrade Johan medan han tuggade på sin skinksmörgås och drack kaffe.
 - Mitt team utvecklar Matbyggaren. Balanstillskottet går för långsamt in i maten. Den nya versionen parallellströmmar in molekylerna och halverar processtiden.
 - Vill du byta? Det verkar mera spännande än vad jag måste göra.
 - Du har bara fyra veckor minus en dag kvar. Det klarar du. Jag såg att du skall vara systemtekniker sedan.
 - Jag tycker bäst om läkarjobbet. Men nu är det fruktansvärt trist: Jag måste utreda varför ökningstakten minskat på vår livslängd. Har du hört något så idiotiskt, ökningstakten har minskat...
- Hon log mot honom, medan han reste sig upp för att klä på sig. Med några inställningar på Klädformaren valde han underkläder, skjorta, byxor och jacka i de färger och former han önskade. Klädformarens dörr gled automatiskt upp, så han kunde ta ut plaggen. Hon sneglade på honom när han klätt på sig. Hans kropp var lika vältrimmad som det korta mörka håret, men han var nog inte längre än henne. Lekfullt matade hon in sina önskemål och matchade hans kläder i färg och stil, medan han strök med sitt pekfinger längs hennes nakna rygg.
- Det är en viktig uppgift, sa hon. Att ta reda på varför livslängden inte ökar lika mycket som förr. Alla är intresserade av svaret på den frågan.

- Visst, men ända sedan mina uppfostrare lärde mig betydelsen av "Ett folk, en värld, ingen ledare", blir jag uttråkad av allt som inskränker min frihet. Att jobba med det jag vill...
- Tvärtom ökar ju friheten med livslängden, log Johanna förvånad.

Johan svarade lite uppgivet:

- Kanske låter det bortskämt, men jag gnisslar tänderna på natten över statistikjobb.
- Samma sak sa en av mina förra män, medan han jobbade med Väderkontrollen. Han tänkte som du. Och klarade inte heller av att njutningen i livet ibland är begränsad.

Johan gav henne en hastig blick rätt in i ögonen, och kastade ur sig en fråga:

- Kommer du ihåg alla dina män? Det kanske är din njutning...
- Skämta inte, svarade hon kallt, nu förstår jag hur djupt din motvilja mot statistik sitter. Ända sedan vi blev arbetsmogna och könsmogna har vi bytt partner var fjärde vecka. Då fattar du väl att jag inte kan komma ihåg. Men jag minns dem som liknade varandra... de flesta.

Balanstillskottet i frukosten verkade äntligen, kände Johan:

- Du har rätt, jag ber om ursäkt. För att kunna njuta, måste det finnas en kontrast till njutningen.

Han log generat åt sig själv och tillade:

- Livet är så underbart, att jag ibland glömmer det mest elementära. Som vi lärde oss, när vi var små.

Johan smekte Johanna på ryggen, som han gjort förut, innan hon fått på sig kläderna. Hon vände sig kvickt mot honom, stack upp sina armar under hans armhålör, satte fingertopparna i hans axlars ryggsida, tryckte sin kropp mot hans, kände av honom och småskrattade:

- Åh, du är verkligen snabb när du vill!
- Behöver inte du duscha?
- Det gjorde jag igår kväll. Jag har i alla fall inte blivit svettig på morgonen.

De konstaterade båda två att det fanns tjugo minuter kvar att leka tillsammans igen, innan de måste lämna lägenheten. De använde tiden väl, var och en på sitt sätt, efter sina individuella förutsättningar.

- Så primitiva vi är, smålog Johanna när de var färdiga och klädde på sig, men hon fortsatte:
- Ingenting ger häftigare extas än det handfasta fysiska givandet och tagandet.

Johan gladde sig åt detta samförstånd mellan dem, innan han svarade:

- Det visar hur väl vår värld fungerar. Trots alla tekniska och medicinska framgångar... Trots det, vill varenda människa ha närheten två och två.
- Du är ovanligt filosofisk, särskilt här och nu, sa hon retfullt, medan hon granskade hans kläder och sina egna, framför Klädformarens spegel.

Johan hörde Johannas ord, utan att hinna reagera på den antydda jämförelsen med hennes tidigare enkönade män: De måste skynda sig ut ur lägenheten för att hinna till jobbet i tid.

När ytterdörren gled igen bakom dem, slocknade alplandskapet tvärt: Bergen försvann, de gröna ängarna med blomfläckarna, molnen, och ljudet av vinden och de betande djuren. Kvar blev

två fönsterlösa kuber av hygienutrymmet och det kombinerade mat- och sovrummet. Väggarna, golven och taken skimrade i grått, medan enhetsutrustningen med Matbyggaren och Klädformaren skymtade i dunklet.

Ute på gatan kände de en kvardröjande doft av det tidsinställda nattregnet, vars droppar just torkat upp. Som alltid var himlen blå. Johan brukade se upp på den och granska varje dags färgnyans och ta ett par djupa andetag, innan han sökte upp närmaste Hämtare. Husblockens vackert slumpmässiga höjder och bredder, uppbyggda av lika stora enhetslägenheter, hade vilsamma släta fasader, som kontrasterade mot alla personligt valda landskap som människorna fritt kunde välja med Virtun, när de var inomhus.

Johan plockade ut en Transpo till sin kvinna (Johanna) ur Hämtaren, och därefter en till sig själv. De kopplade ihop dem bredvid varandra, eftersom de skulle åt samma håll, gränslade sätena och spände fast sig bakåtlutade mot ryggstödet. Johan överlät åt sin kvinna (Johanna) att knappa in koordinaterna till jobbet, på skärmen mellan hennes ben. Sedan svävade de iväg, snabbt, tyst och effektivt, först mellan husblocken, och så steg de över dem, i en mjukt accelererande rörelse, inte olikt en del njutningar som vissa var förtjusta i.

Luften över staden var full av människor på väg till dagens arbete. Distansorn, som varje Transpo var försedd med, tillät så små säkerhetsmarginaler som en meter, oavsett vilken riktning och hastighet varje enskild Transpo hade. Solen strax ovanför horisonten streckade de harmoniskt oregelbundna stadskvarterens metallblanka fönsterlösa huskroppar. Osterut skymtade det tämjda havet, västerut det välplanerade inlandet, där varje fält, vartenda träd och all annan växtlighet hade sin välprogrammerade plats.

Efter en kort svävtur landade Johan och Johanna vid jobbets terminal. De lämnade in sina Transpon i Hämtaren som fanns där. Sedan skiljdes de åt innanför de automatiska skjutdörrarna. Båda två tog för givet att de skulle färdas tillbaka gemensamt, efter arbetsdagens slut. Men det visade sig vara ett felaktigt antagande.

II

Johan matade in sin arbetsplats kod vid entrén, för att sedan kunna följa pilarna, som aktiverades framför hans fötter, genom de likformigt silverljusa gångtuberna. Framme vid sin arbetsstation såg han att Virtun klätt kontorets väggar och golv med ett havslandskap, där vattenytan krusade sig mellan en handfull rundslipade små skär utan växtlighet. Han mindes att när Virtun introducerades för många år sedan, då hände det ofta att en del människor bokstavligen gick rakt in i väggen: Tack vare den avancerade tekniken är Virtuns bilder på många sätt verkligare än verkligheten själv, tänkte han, och drog på munnen.

Johan svepte med blicken över det fyrtiotal arbetsstationer som fanns i lokalen, och märkte att han anlönt sist. Han intog snabbt sin plats, kopplade upp sig och började genast granska siffrorna på skärmen framför, samtidigt som en digital röst informerade honom om alla betydelsefulla detaljer. Att

medellivslängdens ökningstakt minskat upplevde han som en påfrestande bagatell, som han hade ambitionen att sakligt kunna avfärda så snabbt som möjligt, trots att han för länge sedan förstått att alla stora problem alltid tycks vara ohyggligt små i början.

Efter några timmars arbete fick Johan en signal från Vännen runt vänstra handleden. Den var biosyntetiskt integrerad med hans kropp, och uppmärksammade honom på att han behövde fysisk aktivitet. Han reste sig upp, samtidigt som arbetsstationens skärm vek undan, stolen sjönk ner i golvet och ett löpband sakta började rulla där han stod. Eftersom skärmens digitala röst just börjat repetera de senaste sidorna han tittat på, för att förstärka de fakta han redan memorerat, tyckte han det var skönt när den försvann.

Johan kände sig sugen på att springa, tittade på Vännen och läste av dess information: Han skulle ta sig fram på löpbandet i tjugo minuter, innan det var dags att arbeta igen. Han tänkte på Vännen, och att det är fantastiskt att den känner av kroppen så väl, och beräknar den optimala takten och tiden för löpningen exakt.

Johan tog av sig skorna och satte på paret som kom fram ur en liten låda bredvid löpbandet, men bytte inte kläder.

Han svettades rikligt under löpningen, men kunde ändå fundera över den minskade ökningstakten hos medellivslängden. All statistik som skärmen presenterat såg sannolik ut, med ett undantag: För en månad sedan fanns en avvikelse mellan prognosen och utfallet på några tiondels procent för hela hans stad. Därefter flöt statistiken parallellt med beräkningarna igen. Han svettades mer och mer medan han sprang, men grubblade ändå på hur han skulle bryta ner de avvikande siffrorna i mindre beståndsdelar, och avslöja var felet fanns.

Löpningen kändes tung mot slutet, precis som hans tankar, men han gav inte upp att springa: Eftersom alla stadens invånare bytte lägenhet var fjärde vecka, samtidigt som de bytte partner och jobb, kom han inte på hur han skulle lösa problemet. Förbaskat, tänkte han, varenda lägenhet är den andra lik, och dessutom perfekt utrustad. Men att följa statistiken när folk flyttar runt, det är ett fruktansvärt pilljobb som han inte kände lust för.

Han läste av Vännen runt handleden noga efter löpningens slut, och memorerade sitt blodtryck, pulsvariationen och kaloriförbrukningen. Trots att han visste att Vännen gjorde alla jämförelser och beräkningar automatiskt, och alltid meddelade intressanta förändringar, brydde han sig inte om att kontrollera ifall prognosen för hans livslängd hade påverkats.

Vilken tur ändå att vi bara byter stad vart annat år, tänkte han, medan stolen dök upp, skärmen vinklades fram och arbetsstationen blev komplett igen. Han satte sig till rätta och pustade ut. Svett dropparna i pannan drog han av med handen och torkade bort på skjortan. Sedan lyfte och fläktade han lite på skjortbrösten, för att fukten snabbare skulle diffundera in i tyget och försvinna. Dess antiseptiska torkförmåga och doftbehandling gjorde honom lika fräsch som om han varit nyduschad i rinnande vatten.

Johan kände sig blåfruset frustrerad över sin arbetsuppgift. Han spekulerade i, om oväntade dödsfall vore en förklaring till statistiken. Eller olyckor, som rentav registrerats fel... Men sådant inträffar nästan aldrig, rättade han sig själv. Vi är nere på en enda plötslig död per tio miljoner människor och år.

- Ah jag avskyr det här, utbrast han högt för sig själv, men såg sig sedan skamset om på sina arbetskamrater.

En blond kvinna med rakt hår i pagefrisyr låg på sin arbetsstation och styrketränade armar och rygg. Hon befann sig närmast honom, och han frågade:

- Vet du hur statistiken för medellivslängden är uppbyggd?

Hon kämpade med att pressa ihop sina händer, medan träningsmaskinen höll emot. Hon log på ett tvetydigt sätt som Johan missförstod, innan hon svarade:

- Har du provat med Arkivet?

- Arkivet? Allting är uppkopplat och går att hitta på skärmen.

- Du sa att du jobbar med statistik. Sök i Arkivet, sa kvinnan som nu låg och tryckte ihop knäna mot en fjäderstång.

- Javisst, svarade Johan och dolde sin irritation. Men datorn säger inte ett dugg om något arkiv.

Den blonda kvinnan skrattade åt honom. Hon reste sig upp från träningspasset, och hennes ljusa hår flängde runt huvudet när hon ruskade på sig, för att återgå till arbetet. Han kunde inte se om hon var tvåkönad eller inte, och blev missnöjd med sig själv för att han tänkte på den saken. Plötsligt tittade hon på honom med en forskande, vass blick:

- Hur många pass har du gjort som läkare?

- Sammanlagt mer än fem år, svarade Johan, efter att snabbt ha tryckt fram siffrorna på Vännen.

- Då borde du ha stött på Arkivet. Och veta hur man hittar det.

- Jag har nästan alltid fått kliniska jobb. Det roar mig mest. Jag har till och med kommit på hur jag kan öka mina chanser. Att få ett kliniskt jobb, menar jag.

- Det är inte många som gör som du, sa hon med djup och road röst. Är det bara för att du är enkönad?

- Har det någon betydelse?

Johan stirrade överraskat på hennes vältrimmade kropp, när hon kallt konstaterade:

- Vi får aldrig jobba bredvid tvåkönade nuförtiden. Har du inte lagt märke till det?

- Vad heter du? undrade Johan, och presenterade sig.

- Du kan kalla mig S, svarade hon kort. Så här skall du göra för att komma i kontakt med Arkivet.

Hon gav några snabba muntliga instruktioner till Johans arbetsstation, pekade och tryckte vidare på skärmen bland de uppdykande dokumenten och lät honom sedan forska vidare själv.

Han läste, sorterade, beräknade och gäspade. Ibland tittade han på S, och hon mötte intuitivt hans blick varje gång, men hon log inte längre mot honom. Trots att Johan var mycket frustrerad över sin arbetsuppgift, kunde han ändå inte låta bli att småle mot S.

Första gången de hade en intim stund den dagen, det var när S just avslutat ett träningspass. Hon låg ner och pustade ut på arbetsstationens stol, som förvandlats till en bänk, och när han trängde in i henne verkade det som om hon kände lite smärta en

kort stund. Därefter gav hon sig hän åt sin kropp och dess sensationer, men Johan la märke till att det fanns spår av blod på hans kön efteråt.

Andra gången de förenades intimt, från ett eller annat håll, i mer än en position, då verkade S vilja ha mera än han kunde ge, så han fick blåmärken och nagelspår på överdelen av sin kropp. Innan de båda återgick till sina respektive arbetsuppgifter sa han något om att han hoppades att han inte gjort henne illa, eftersom han sett spår av lite blod förut. Hon sprack upp i ett brett leende:

- All intimitet är bara rekommenderad. Inte obligatorisk... för välbefinnandets skull.

Johan arbetade, men funderade på Vännen, som övervakade deras individuella hälsotillstånd och motionsbehovet: Varför signalerar inte Vännen varenda gång, när det är dags för en stunds intimitet? Ibland får vi bara veta att vårt välbefinnande behöver balanseras. Är det för att vi som är enkönade varken kan få eller ska ha barn? Han ruskade på huvudet åt sin löjliga tanke, eftersom Vännen vet vad varje människa behöver, för att känna balans och lycka. Istället insåg han, att den fysiska tillfredsställelsen aldrig blir densamma på egen hand, eller likvärdig på konstgjord väg, så därför behöver vi ha könskontakten mellan människorna... som en lust och en plikt. Det svaret på hans funderingar verkade självklart. Däremot fick Johan inte kläm på varför den besvärande avvikelserna i medellivslängden uppstått, hur intensivt han än försökte.

Strax innan arbetstiden tog slut, gav S honom ett ögonkast, medan hon avslutade det hon höll på med vid sin station. Hon reste sig och uppmanade honom att följa med:

- Arkivet för Minnenas Underhåll är det inte många som behöver besöka, förklarade hon. Men du har ju inte kommit fram till ett enda dugg på hela dagen.

Johan släppte ut en suck av misströstan, eftersom han kände att han inte var rätt person för uppgiften som han fått.

- Diagnoser och kirurgi, det är jag bra på. Men jag erkänner: jag har inte kommit fram till något vettigt, hur jag än letat i filerna.

S tog tag om hans axlar när han stängt ner arbetsstationen och ställt sig upp, och föste iväg honom från lokalen.

I gångtuben utanför promenerade mängder av människor individuellt eller i större eller mindre sällskap med riktningsskyltar framför fötterna, och alla möttes utan att beröra varandra. S gick bredvid Johan, och han följde med långt och länge utan att fråga.

Plötsligt gick de i en gångtub som saknade riktningsskyltar framför fötterna. Trots detta tvekade aldrig S i korsningarna. De bytte nivå flera gånger, och Johan märkte att de var på väg uppåt.

Han fick en impuls att ha en intim stund med S i gångtuben. De praktiska öppningarna som fanns i deras byxors gren gjorde att de snabbt kunde ta vara på varandras behov och njutning. Tredje gången idag, tänkte han, när hon ställt sig med ryggen mot honom och höll emot med handflatorna på gångtubens runda vägg.

- Jag visste att du var som du är, sa S mångtydigt. Det är så härligt att ha rätt.

Enstaka människor passerade förbi medan de gav och tog, och han kände att nu var det han som begärde mer än han fick, och det var bra för jämvikten mellan dem.

S tittade honom djupt i ögonen innan de började gå igen, men hon log inte. Ju högre upp de kom mot teknikytorna, som fanns på de översta planen i varje kvarter, desto färre människor strömmade genom gångtuberna. De sista minuterna innan de nådde fram till en anonym slät dörr, hade Johan och S inte haft ett enda möte. S stannade framför dörren och sa några ord så den gled åt sidan, och blottade en tvådelad port, vars skylt meddelade att där bakom fanns Arkivet för Minnenas Underhåll.

- Sådär, nu är vi framme. Varsågod, sa S och lämnade Johan.

Nu log hon äntligen, tänkte han och gick in.

III

Det trånga fönsterlösa rummet utan Virtubilder på väggarna förvånade Johan. En spiraltrappa var det enda han såg i halvdunklet: Genom öppningen fem tio meter ovanför trappan skymtade den blå himlen. Johan kände sig som en insekt, medan han skyndade uppför trappstegen mot ljuset.

När han nått spiraltrappans topp såg han en långsträckt sal breda ut sig, med glasrutor i taket och höga hyllor som klädde varenda ytbit av de lodräta väggarna. Och på hyllorna, ja vad fanns på hyllorna, undrade han. Han hade aldrig sett något liknande förut, men... Det måste vara böcker!

Överrumplad och nyfiken drog han ut första bästa bok inom räckhåll, och kände på den, eftersom han aldrig haft en sådan i sin hand förr. Johan nös ett par gånger när han öppnade boken, och ställde hastigt tillbaka den. Långt bort, avlägset, nästan som i fjärran, såg han en människa sitta vid en arbetsstation.

Han började gå, samtidigt som han växelvis tittade upp mot glastakets ryggås och väggen av glas bakom det han nu kunde se var en äldre man vid arbetsstationen. Böckerna på hyllorna, salen och ljuset, fick honom att tänka på bilder han sett, från tiden innan Jordens länder och folk enades och blev: Ett folk, en värld, ingen ledare. Då fanns det byggnader som invändigt påminde om det här väldiga rummet, där folk dyrkade och trodde på någonting. Men han mindes inte vad.

Framme vid den ensamme mannen hälsade Johan. Han avslöjade spontant att böcker var fysiskt okända för honom. Men han hade sett dem på en del skärmbilder.

Båda två granskade varandra ett kort ögonblick, och Johan observerade att mannen framför honom, bakom arbetsstationen, hade en ålderdomlig keps på huvudet, med skärmen vänd mot nacken och ett kortklippt mörkblont hår som stack ut i pannan genom öppningen i kepsens bakkant. Hans säckiga overall verkade inte vara gjord i Klädformaren.

- Vet du vad en bibliotekarie är, undrade mannen, och Johan ruskade på huvudet. Det är ingen bokhållare i alla fall.

Han fnissade åt sin lilla lustighet, och fortsatte vänligt:

- Men jag tar hand om alla böckerna här. Ta fram en, vilken som helst. Och känn på den. Det är ändå ingen som vill ha dem längre.

Johan plockade på måfå ut en bok ur hyllan i närheten och läste på ett av försättsbladen:

- "Romeo och Julia". Det låter som något från den egoistiska epoken, kommenterade han. Är du... är du bibliotekarie? Och tar hand om böckerna?

- Javisst, svarade mannen. Men jag förstår inte själv ibland, varför jag behåller en del titlar på hyllorna.

Han log mångtydigt:

- Kanske är det för att jag skall hålla mig sysselsatt. Jag började samla på dem för många, många år sedan. Och jag har inte hört att någon behöver dem sedan dess.

Johan såg häpet på Bibliotekarien, och undrade dels hur gammal han kunde vara, och dels varför han inte bytte arbete varje månad som var och en gjorde frivilligt. Sedan började de prata förbi varandra, inte olikt två djur som nyligen träffats och cirklar runt, vädrande, nosande. Johan motiverade sin närvaro:

- Jag är här, för att jag har problem. Den minskade ökningstakten av vår livslängd... Jag är tvungen att utreda den.

Bibliotekarien förklarade:

- Här i Arkivet finns många gamla sanningar bevarade.

Johan fördjupade sig:

- Den löjliga avvikelsen i vår prognos för livslängden, den borde vi kunna strunta i.

Bibliotekarien fortsatte:

- När jag började samla in böckerna, var det ingen som sa att de måste slängas.

Johan visade sin irritation:

- Har du hört något så obegåvat, som minskningen i ökningstakten...

Bibliotekarien fortsatte förklara:

- Jag behövde inte ens kämpa, för att få gå igenom dem. Det kan finnas något användbart, i någon bisats. Eller i en mening... Kanske gömmer sig ett dolt meddelande bland orden. Det bara väntar på att upptäckas och förstås, och sedan förändras allt!

Johan morrade:

- Finns det inget bättre att göra för mig, än att pilla med statistik. Delar av en procent, det är vad jag har fått.

Bibliotekarien berättade:

- Salen här, den innehåller så mycket som behöver tolkas. För att samhället och världen inte skall leva med fel sanningar.

Johan slog an ett vädjande tonfall:

- Kan du hjälpa mig? Hur gammal är du egentligen?

Bibliotekarien vred fram kepsens skärm, böjde ner huvudet lite så han bara nätt och jämt kunde ge Johan en träffande blick under den och sa:

- Äntligen... En intressant fråga. Min ålder skrämmer mig, skall du veta.

Johan tittade upp mot det toppiga glastaket, eftersom en solglimt trängt in mot en av väggarnas övre bokrader. Alla hus i staden har energipaneler som täcker övervåningen, utom detta, tänkte han. Bibliotekarien följde hans blick.

- Jag behövde kontakt med himlen, det blir för mörkt här annars, med alla böckerna. De lyser ju inte av sig själva, log han.

- Ursäkta mig, men kan du ge mig lite mer information. Som kan hjälpa mig med mitt jobb. Att utreda medellivslängden. Det var därför jag kom hit.

- Jag vet varför du kom hit. Du kom inte ensam, eller hur?

- Nej. Hur byggdes det här glastaket? Det ser ut som två händer som hållits ihop och sedan särat på sig, med fingertopparna mot varandra.

- Din beskrivning är inte helt korrekt. Jag har bara byggt om lite. Ingen tänkte särskilt på mig, när jag började samla på böcker. Så jag fick för mig att förvara dem på ett ställe, där ingen skulle bry sig om var de fanns. Eftersom ingen brydde sig om mig. Och det gick bra.

- Är du... kan du bygga hus?

- Nej, inte alls. Men jag hade ett behov och det tillfredsställde jag. Precis som du är lycklig, så såg jag till att jag också blev lycklig.

- Hur gammal är du? Det du säger låter som något från den egoistiska epoken.

Bibliotekarien skrattade vänligt:

- Och du får mig att tänka på en uttraderad företeelse, som jag läst om under mina år här... misstänksamhet.

- Vad är det? undrade Johan med överdriven nyfikenhet.

Bibliotekarien vred sin keps så dess skärm pekade bakåt ryggen igen, och det spretiga blonda håret på hans huvud tittade fram.

- Du vet, svarade han, att vi har ett folk, en värld, och ingen ledare. Det sammanfattar vår existens som människor på Jorden, eller hur?

Johan nickade artigt, och Bibliotekarien började oväntat berätta om sig själv:

- Ett av mina första arbeten, innan jag flyttade in här... jag var programmerare. Jag hjälpte till med att bygga upp systemen för medicinsk hälsokontroll. Det var mitt lilla bidrag till samhällets utveckling.

- Har du suttit här uppe, ända sedan du började samla böcker? Och byggde glastaket över dem?

- Både ja och nej, svarade Bibliotekarien med en återhållsam gest. För länge sedan avslutade vi alla väpnade konflikter. Men då hade vi ändå stora problem kvar... Alla ojämnt fördelade levnadsvillkor, alltså mat och boende och arbete. Och sedan könskampen, om jag får kalla den så. Det vill säga alla märkliga skillnader i levnadsomständigheter, som berodde på kön.

- Förlåt mig, avbröt Johan Bibliotekarien, men jag fick hjälp att hitta hit, för att kunna söka information om livslängden.

- Avbryt mig inte en gång till! Du förstår mera om du lyssnar först. Sätt dig här!

Johan föstes bryskt iväg till arbetsstationen av den irriterade Bibliotekarien, och sjönk ner där, medan han lyssnade.

- Medicin och teknik har alltid intresserat mig. Jag analyserade behoven hos varje individ, och ville balansera dem mot samhällets rationella krav. För att det skulle fungera på bästa sätt. Efter ett tag konstruerade jag Sociokontrollatorn. Jag tänkte så här: Om alla människor mår bra och är lyckliga, då har vi tid att rätta till orättvisa förhållanden bland Jordens befolkning.

- Hur gammal är du egentligen, frågade Johan syrligt.

Bibliotekarien flinade nedlåtande åt Johans påhopp och svarade:

- Inte lika gammal som du, i alla fall... Lyssna nu! Jag kom på att om alla var lyckliga, då kunde vi undvika konflikter, kravaller

och strider mellan olika grupper. Din oväntade minskning av medellivslängden kanske verkar löjligt liten och meningslös. Men det kan vara signalen på en kommande katastrof!

Johan förstod att Bibliotekarien talat färdigt, och tyckte att han skröt, men ändå verkade han svävande mystisk.

- Den där Sociokontrollatorn, den har jag aldrig sett röken av, sa Johan trött.

- Du har en på armen, svarade Bibliotekarien överseende. Den kallas Vännen numera. Först hade vi problem med att få alla att använda Sociokontrollatorn. Men när det spred sig att var och en fick kontroll över sin egen kropp och hälsa, ja sitt eget välbefinnande... Då stod människor på hela Jorden i kö för att få en.

- Det var innan jag föddes, mumlade Johan för sig själv.

- Tyst! Låt mig prata klart. Trots de orättvisa förhållandena i livet, valde människorna att ta hand om sin egen fysiska person först och främst. Så fick vi ett andrum för att organisera om samhället. Staterna och ländernas gränser försvann, vi blev en enda värld tillsammans, med lika villkor för alla. Och det sista steget blev tvåkönsprojektet. Har ni enköningar några invändningar mot det?

Bibliotekarien kastade hastigt ur sig den sista meningen, som om han ville överrumpla Johan. Men han fick ett tankfullt svar tillbaka:

- Varför skulle jag ha det? Du är så gammal, därför måste du vara enkönad själv, eller hur? Jag är läkare just nu. Det intresserar mig mest, trots att jag har lika hög poäng på mina andra arbetsinsatser. Men om du är bortglömd, och har fått göra det du vill i så många år som Bibliotekarie...

Johan tog sig om hakan och tillade:

- Det vore inte fel, om jag fick göra vad jag vill... som du.

Bibliotekarien såg plötsligt bekymrad ut, och sa:

- Vet du varför du fick komma hit? Det verkar som om du inte förstått... När allt fler begrep att maximal individuell lycka samtidigt medför största möjliga samhällsnytta, då döptes Sociokontrollatorn om till Vännen.

Johan blev besvärad eftersom Bibliotekarien granskade honom så genomträngande kritiskt. Han reste sig upp för att markera sin otålighet. Bibliotekarien förde honom då genast, med händerna på hans axlar, till en av de höga hyllorna med hundratals böcker. Med en pekfingertryckning på hyllkantens knappar fick han fram ett exemplar, som gled ut, så han kunde ta det.

- Det här är min egen konstruktion, avslöjade han.

- Böckerna behövs inte, påpekade Johan. Allt finns på skärmen i varenda arbetsstation.

- Visst, det är sant, men ändå inte hela sanningen. Och det får konsekvenser. Läs nu!

Bibliotekarien bläddrade fram och tillbaka bland sidorna, innan han överräckte den uppslagna boken till Johan.

- Läs högt, uppmanade han Johan, som gjorde det:

- "Fluktuationer i förväntad livslängd för heterogena populationer".

Inte oväntat tystnade Johan, medan hans ögon for över meningarna och korsade sidorna. Sakta ledde Bibliotekarien

honom läsandet tillbaka till arbetsstationens sittplats, och lämnade honom ljudlöst där.

Efter en halvtimme, när Johan läst färdigt, stod Bibliotekarien bakom hans rygg. Omtumlad gav Johan honom ett ögonkast över axeln, därefter bad Bibliotekarien honom att flytta på sig, innan han tog plats vid arbetsstationens skärm, medan Johan stod bredvid.

- Om vi gör om beräkningarna du jobbar med... sa Bibliotekarien och matade in nya siffror på skärmen. Om vi gör om dem, med utgångspunkt från de ekvationer du läst in, och har använt, så är skillnaden förklarad: Minskningen i ökningstakten existerar inte. Se här!

Johan böjde sig över Bibliotekariens axel och granskade statistiken från alla upptänkliga vinklar, men kunde inte finna något fel i metoden. Därför kände han sig lättad, i och med att hans trista arbetsuppgift nu var avklarad, och sa med värme i rösten:

- Tack för att jag fick komma hit!

- Jag matar över allt material till din arbetsstation, förklarade Bibliotekarien.

Samtidigt som Johan tryckte hans båda händer mellan sina, observerade han att den statistiska avvikelser, som bevisligen inte fanns, den hade uppstått inom ett enda kvarter i deras egen stad. Han funderade ett par ögonblick på Bibliotekariens eleganta lösning av problemet, men avbröt sina tankar för stunden, när en person oväntat dök upp från spiraltrappan långt, långt bort. Varför känner jag på mig att det är just hon som kommer, sa Johan till sig själv, medan S närmade sig i rask takt.

IV

S småsprang de sista tio meterna, ända fram till Johan och Bibliotekarien. Utan att vara andfådd ställde hon sig mitt emot dem och förklarade generat:

- Jag höll på att glömma bort dig, Johan. Du hittar kanske inte tillbaka härifrån. Kom så går vi nu! Klockan är mycket.

Efter att än en gång ha tackat Bibliotekarien, gick Johan före S mot trappan. Först nu märkte han att han satte fötterna på ett trägolv, till skillnad mot gångtubernas metall. Därför frågade han S om hon visste när huset byggdes.

- Det är ett av de äldsta i världen. När Arkivet för Minnenas Underhåll flyttade hit, var huset något som kallas en katedral. Allt annat är ombyggt, så det passar för våra behov idag. Utom den översta våningen.

Johan följde efter S och tyckte att det var konstigt att han inte lagt märke till Arkivets glastak förr, när han farit kors och tvärs över staden.

Inne i de blanka gångtuberna, där de kunde följa pilarna, som ledde dem rätt utan att de behövde fundera, ökade antalet människor som promenerade åt båda hållen.

I en korsning tog S tag i Johans hand, och valde en annan väg än dit pilarna pekade.

- Vi skall inte tillbaka till jobbet än. Du måste följa med mig! Du kommer hem lite senare i kväll.

Efter en snabb promenad, medan S höll i Johans hand längre än nödvändigt, steg de ut i det fria, intill en Hämtare. Det fanns gott om en- och tvåsitsiga Skubbrar inne, men han såg att bara ett par Transpon var lediga: De flesta människorna hade åkt hem från arbetet. S valde en tvåsitsig Skubber, öppnade dess genomskinliga huv och visade med en bestämd gest att han skulle ta plats i ett av sätena, innan hon satte sig bredvid, stängde huven och talade om för färddatorn vilka koordinater hon ville åka till. Innan Skubbern lättade bekräftades destinationen med siffror och bokstäver på navigationspanelens skärm. Hon lutade sig bakåt mot ryggstödet, efter att ha spänt fast Johan och sig själv.

- Du förstår väl att jag vill ta en tur? Ut på landet med dig...

Hennes allvar fick Johan att börja undra.

Transpon, som bara var ensitsig och öppen, med ett vindskydd fram, den transporterade människor i lägre hastighet över staden. Och Skubbern användes för snabba färder ut över landskapet på höga höjder. Deras Skubber vred sig mot riktningen S valt, och lättade från marken. Nu ville han veta vart de var på väg.

- Är det Bibliotekarien som bestämt vart vi skall åka?

- Jag har en egen vilja.

Hennes småleende var obegripligt för honom, kanske märkte hon det och fortsatte:

- Du behöver övertygas, därför tar jag dig till ett ställe där du kan bli det.

Hennes blick mot honom blev neutral, nej snarare saklig, och han förundrades över hennes växlingar i attityd mot honom. Kanske är hon osäker på något, tänkte han, eller så försöker hon skaffa sig ett slags kontroll eller övertag.

Den hajformade Skubbern drog in sina korta vingar mot kroppen, när hastigheten ökade över staden. Biobränslet förbrändes tyst i motorn framför stjärtvingen, och släppte ut vattenånga bakom dem. De flög i en hög båge ut över havet. Skubbern steg till tusen meters höjd och följde sedan kusten.

Vassen i vikarna hade strån av enhetlig tjocklek, och nådde en gemensam maximal höjd när de växt färdigt. Alla steniga stränder hade jämt fördelade bumlingar, men i olika storlekar. Klipporna såg slätslipat runda och vackert varierade ut, innan de försvann under vattenytan, och sandstränderna som syntes här och där hade inga avtryck av vare sig människor eller djur: De var prydligt slätstrukna och välvårdade, som om varje sandkorn fått sin rätta plats.

Inåt land stod barrskogen och lövskogen blandad, men ändå åtskild, i dungar. Riset och mossan mellan stammarna gjorde ett ordnat och estetiskt tilltalande intryck. Allt detta kunde hela planeten Jordan tacka de många programmerade, larvbandsdrivna och outtröttliga Landskaparna för.

- Eftersom jag jobbar som läkare just nu, började S och bröt tystnaden, eftersom jag känt till Arkivet väldigt länge, men det har inte du... Eftersom vi båda är läkare, måste du få veta vad jag vet. Jag kunde inte komma på något bättre sätt än det här.

Johan råkade se in i solen, som lyste i väster, en handsbredd ovanför horisonten, och bländades en kort stund. Skubbern flög förbi en biocellfabrik som producerar animaliska råämnen till

Matbyggaren, som varje lägenhet är utrustad med. Bredvid fabriken låg en liknande anläggning för vegetarisk produktion, balanserat formgiven med samma reflekterande blanka fasadmateriell som varenda byggnad hade på hela Jorden.

- Det är mer än femton år sedan jag var härute, berättade Johan.
- Du får skylla på Virtun. Den är verkligare än verkligheten ibland.
- Jag hade ett uppdrag... ett jobb på biocellfabriken. De hade problem med tillväxten av proteinerna i djurcellerna.
- Jasså, jag trodde du var här frivilligt. Och vandrade i skogen. Johan skrattade åt S skämtsamma gliring.
- Du gör mig generad för att jag är ute i naturen och badar i havet så sällan. Eller aldrig... Virtun ger mycket starkare upplevelser. Den kör igång alla sinnen samtidigt, och det gör den i lägenheten.
- Ja, nog är det så. Konstigt att vi har kvar naturen, vad skall vi ha den till?
- Du glömmet våra råvarubehov, svarade Johan överseende, och bortsåg från hennes ironiska ton.

S frös till, slätade ut sina anletsdrag och frågade tvärt:

- Var du med och jobbade i tvåkönsprojektets slutfas?
- Nej, det var långt före min tid. Visst, jag är tio år äldre än du, men jag var bara inblandad i hormonkonceptet. Det som gav både oss enkönade som finns kvar, kvinnorna alltså, och de tvåkönade små och funktionella bröst.

Han betraktade henne med förvåning och en svag känsla av oro. Han förstod inte varför hon hade så oförutsägbara vändningar i sitt uppförande mot honom. Kanske berodde hans undran på, att kvinnan som levde med honom de här veckorna (Johanna), hade varit inne på samma spår i morse, när de förberedde sig för att gå till jobbet. Han hade alltid betraktat utvecklingen mot en tvåkönad mänsklighet som helt naturlig, eftersom detta var sista steget mot ett perfekt samhälle, med lika förutsättningar för varje individ. Och snart skulle ambitionerna vara fullbordade: De tvåkönade var redan tusentals gånger fler än alla enkönade.

Det verkade som om S intuitivt förstod Johans reaktion och därför förtydligade hon sig:

- Oroa dig inte. Det finns inga motsättningar, eller för att använda ett gammaldags ord, konflikter, mellan enkönade och tvåkönade.

Deras Skubber sjönk i höjd för att landa. De hade inte sett någon annan farkost flyga i luftrummet på länge. Väderkontrollens svävande och regelbundet utplacerade laserblinkande monitorer var det enda som de mött då och då under flygturen.

- Jag har kollat, sa S när de flög förbi en av dem. De är inställda på regn över den här regionen först imorgon natt.

Så mjukt att det inte kändes, ja näst intill omärkligt, landade Skubbern på en äng, som hölls kortklippt av ett par Landskapare. De hade redan rullat undan, när Skubbern närmade sig.

Innan S och Johan steg ur, tog S initiativ till en stund med fysisk lek, eftersom det var han som börjat förra gången. Hon satte sig på Johan, och i tyst samförstånd fullbordade de en av

de tre mellanmännsliga handlingar som fortfarande inte helt eller delvis ersatts av Virtun: Att äta, gå på toaletten och uppleva den fysiska närheten, i alla dess mer eller mindre extatiska former. Och detta var allt som behövdes för att finna balansen i kroppen och uppnå lyckan.

S öppnade Skubbers huv med en knapptryckning och klev ut på ängen före Johan. Några få större djur och fåglar rörde sig i terrängen, förutom insekterna som svärmade, eftersom det var sensommar just där. Djurens och insekternas och växternas antal var så skickligt avvägda, att natursystemet alltid fungerade rätt, oavsett årstid och plats på Jorden.

- Hur många dagar har du kvar? ville S veta, medan hon började gå, och Johan följde efter.

Han svarade automatiskt, men när hon sa att hon hade exakt lika många dagar kvar att leva, blev han road. S skrattade lågt:

- Vi kanske hör ihop på sätt och vis, tyckte hon.

- Jag vet inte om jag vågar kalla det ett lustigt sammanträffande. Eftersom du är tio år yngre än jag, kommenterade Johan. Men alla prognoser Vännen gör, är inte till hundra procent riktiga.

Trots att han kände lugn och harmoni i kroppen, kunde han inte låta bli att fundera över varför hon brydde sig om livet från dess början till slut. Vardagen är ju allt. Sju dagar varenda vecka och hela året ut... Framtiden är nuet, nuet är framtiden, som det brukar heta. Ingen bekymrar sig om döden, dels för att tidpunkten bestäms mer och mer exakt, ju närmare den kommer. Dels för att människorna förstått och uppskattar att ingen dör personligen: Kropparna återvinns på organ, eller cell för cell, och hjälper var och en i det tvåkönade samhället att få lika långa liv.

I rask takt korsade de ängen, vandrade in bland lövträden i en dunge och stannade inför en bergvägg. Dessförinnan hade Johan konstaterat, medan han gick bakom S, att varken hennes axlar eller svanken eller benen, ja inget hos hela hennes kropp avslöjade att hon inte var tvåkönad.

Porten i bergväggen smälte in så väl i omgivningen, att den var osynlig, om man inte visste var den fanns. Den existerar inte för dem som inte hittar hit, tänkte Johan. S vände sig mot honom och avslöjade plötsligt att Bibliotekarien bett henne ta honom dit:

- Din matematiska förmåga... Din känsla för logiken i beräkningarna som du gör... Det har lett mig att leda dig hit. Här finns allt du behöver, som inte finns i Arkivet. Så du kan bli övertygad!

Högt och tydligt yttrade hon några ord som han varken förstod eller kunde upprepa, och den fem meter höga och fyra meter breda portens två halvor gled åt vänster och höger.

De kom in i ett bergrum, minst tjugofem meter högt och ungefär hundra meter långt. Metallhyllor med böcker täckte eller dolde hela utrymmets väggar från golvet och upp till tak.

S klättrade vant upp på en stege som hon kunde åka fram och tillbaka på, genom att nudda knapparna som fanns fördelade längs hela dess höjd. Ibland var hon allra högst upp, och Johan såg henne som en obetydlig fluga, men ibland kom hon nedåt mot berggolvet, när hon sökte bland hyllorna. Johan rynkade på näsan åt den anspråksfulla självupptagenhet böckerna utstrålade. Luften i bergrummet påverkade honom, så att han

klippte med ögonlocken och började känna sig seg, trött och slut.

När S klättrat nedför stegen med en trave böcker i famnen fräste han småsömigt:

- Varför vill du att jag skall bli övertygad? Vad vill du jag skall bli övertygad om? Mitt lilla problem på jobbet, om minskningen i ökningstakten för vår livslängd, det är redan löst!

- Vi får se. Ta de här böckerna, och sätt dig och läs.

- Nu är det nog. Det tänker jag inte göra. Min kvinna, Johanna, och jag skall ta emot ett par barn ikväll. Som vi ska uppfostra en vecka.

- Jag vet. Vi lever i ett vidöppet samhälle, och alla som vill, kan veta allt om alla. Men det är ointressant! För att alla gör allt på samma sätt i olika varianter, fast vid olika tidpunkt. Jag har för länge sedan kollat in vad du jobbat med under de senaste åren. Och var du bott och med vem.

Johan orkade knappt bli förvånad, utan tog utmattad emot boktraven av S. Han sjönk ner på den närmaste av de primitiva stolarna som var regelbundet utplacerade bredvid metallhyllorna. Vimmelkantig av luften i bergrummet granskade han den översta boken, läste på omslaget och placerade den sedan underst i traven. Johans uppmärksamhet vaknade eller skärptes, när han såg en av titlarna.

- Vad är detta? Inte är det här statistik. "Den gudomliga komedin", läste han på omslaget. Vem behöver den?

Johan såg att S blivit generad när hon uppmanade honom:

- Jag tog fel, ge mig boken! Misstagen är inte avskaffade, trots att vi har Vännen.

Hans huvud klarnade helt inför det oväntade, och han pressade sitt minne för att finna det han sökte:

- Fanns det inte folk som trodde på något som de kallade Gud? Förr i tiden... Men jag kommer inte på vad Gud står för.

- Javisst, svarade hon retfullt. Men du och jag och alla andra: Vi har för länge sedan insett vårt gemensamma bästa. Vi har lika fördelning av allt. Då finns det inget utrymme kvar, åt något som människor kallade en Gud. Vi behöver inte tankefriheten heller, eftersom den tog död på sig själv. När alla hade kommit överens om allting.

- Varför är du så ironisk mot mig? Åtminstone min tankefrihet lever kvar, protesterade Johan.

- Jag och Bibliotekarien har olika åsikter om dig, svarade S. Han tycker att du måste ta del av allt material som finns. För att begripa att den minskade ökningstakten hos medellivslängden är en statistisk synvilla. Men jag är inte så säker på det, avslutade S med en gåtfull eller tvetydig min.

- Det får vara hur som helst med den saken, svarade Johan och blev småsömig igen. Min nuvarande kvinna, Johanna alltså, hon sände ett meddelande nyss. Hon undrade varför vi inte åkte hem tillsammans efter jobbet idag. Jag sa ju att vi skall ta emot ett par barn ikväll! Som det är vår tur att uppfostra.

- Du kommer inte härifrån förrän du läst böckerna!

Johan ryckte till och stirrade häpet på henne, så hon tillade med mjukare tonfall:

- Det tar bara ett par minuter. Använd textprocessorn i Vännen. Den fungerar även på böcker.

Johan kände en skarpt bedövande doft från S, när hon ställde sig intill honom och tog tag i hans vänsterhand och skulle visa honom hur man använder Vännens inläsningsfunktion.

Medan han försökte ta sig igenom böckerna i rask takt, föll hans haka gång på gång ner mot bröstet. Han läste och läste in och trodde att han drömde, eller så drömde han att han läste, och samtidigt vred sig en efterhängsen tanke långsamt runt i hans huvud, en tanke om att nu var han inte övertygad längre.

V

- Hur kom jag hit? frågade Johan, när Skubbern landat och smög in i Hämtarens terminal utanför deras arbetsplats.

S berättade att hon inte velat störa honom medan han studerade de statistiska teorierna, som han läst in med Vännens hjälp från böckerna i Arkivets bergtrum. Hon påminde honom om att hon varit tvungen att leda och fösa honom tillbaka till Skubbern, så de kunde åka hem igen. Men nu undrade S om Johan fått fram något intressant, så försjunknen i tankefylld dvala som han verkade ha varit...

- Javisst har jag kommit fram, mumlade han med dålig kontroll över sin formulering.

De steg ur Skubbern, och S blev tvungen att stötta Johan medan de gick för att ta varsin Transpo och åka till sina respektive lägenheter. Han vinglade lite, som om han var drogad, och ville veta vem som väntade på henne.

S skrattade avväpnande:

- Vilken dum fråga!

- Du verkar veta allt om mig, vilka jobb jag haft, var jag bor... Och så vet du en del om kvinnan som jag lever med de här veckorna. Och att hon och jag skall ta emot två barn idag, för att det är vår tur att uppfostra dem.

- Åk hem nu! Vi ses på jobbet imorgon.

Hennes bestämda uppmaning fungerade dåligt: Han var fortfarande ostadig på benen. Därför tog hon tag i hans hand och bad honom följa med några steg, eftersom han behövde stöd. Men hon stannade plötsligt och bad att få titta på Vännen. Han räckte fram vänsterarmen, så hon kunde trycka och rolla på knaparna och de små hjulen bäst hon ville.

- Du har inte några medicinska problem som behöver åtgärdas, konstaterade hon, efter att ha läst av den fyrkantiga skärmen.

De gick vidare mot Hämtaren, och S satte sig i sin Transpo för att åka hem till sig, medan Johan kvicknat till så pass från sin snurrighet att han kände för att vara intim med S, innan hon försvann. Hon tog däremot inte något initiativ, det var hans tur att göra det varannan gång, och kraftlösheten hängde kvar en aning i hans kropp, så därför släppte han tanken, och då svävade S iväg från honom på sin Transpo.

Johan såg ut under skärmtaket som både dolde och skyddade Skubbrarna och alla Transpon. Han betraktade en strimma kvällshimmel i gulorange som markerade att solen glidit ner under horisonten, och som vanligt syntes inga moln, de kom bara på natten, när Väderkontrollen lät dem komma, och det tidsinställda regnet föll från dem medan stadens människor låg och sov.

En stark längtansfull fantasi dök upp i hans huvud: Han ville gå upp en natt, och titta på molnen. Och se hur regnet drog fram och dropparna studsade mot husen och gatorna. Men han sköt snabbt undan sin önskan, för att Vännen alltid höll ordning på de timmar som behövdes för en natts god sömn, även när regnet öste ner.

När Johan tagit ut sin Transpo ur Hämtaren, talat om och knappat in koordinaterna till sin lägenhet, och gled ut över staden letade han med blicken efter glastaket till Arkivet för Minnenas Underhåll. Han var tvärsäker på var huset fanns, men såg inget annat än den jämnt fördelade oregelbundenhet samtliga blanka fasader och tak uppvisade så långt ögat nådde. Bibliotekarien har väl använt Virtun för att dölja glastaket, skämtade han för sig själv, men anade snart allvaret bakom sin lustighet.

Transpon förde upp honom i en välberäknad kurva över staden. Flyghöjden var kanske hundra meter och utan kurskorrigeringar, nu när få människor var ute. Färgspektaklet vid horisonten reflekterades i husens fönsterlösa fasader, strimmade längs deras olika vinklar, och att iaktta detta glödande och glimmande fenomen uppskattade Johan så mycket att han glömde sin diffusa känsla av grubbel. Den kunde ha ökat till tvivel och i värsta fall blivit en rädsla, för att han skulle misslyckas med sitt uppdrag, trots Bibliotekariens hjälp. Men negativa känslor av sådant slag skulle Vännen ha registrerat, om de blev för starka, och korrigerat dem med hjälp av balanstillskottet som förs ut i blodet efter varje måltid.

Johan förlorade sig bort i visuella upplevelser, som visserligen var svagare än de som Virtun gav, men han gjorde ändå en jämförelse med nästa stad han skulle flytta till i söder, nära ekvatorn, och den på norra halvklotet där han befann sig. Skymningen är snyggare här under sensommaren, konstaterade han, den är vackrare för den är utdragen på längden i tiden. Han kände sig uppiggade och munter samtidigt som Transpon landade med honom vid Hämtaren som fanns närmast hans bostad.

När skjutdörren till lägenheten gled upp, och Johan kom in, mötte Johanna honom med en oroligt granskande blick: Det hände mycket sällan att planer och planering ändrades i samhället och privatlivet, så hon förhörde honom eller bad att få veta, varför de inte hade åkt hem tillsammans efter jobbet idag, som de kommit överens om.

- Jag var tvungen att forska lite mera än jag trodde. För att klara av mitt uppdrag. Om medellivslängden...

- Barnen då? Jag fick ta emot dem själv, sa Johanna med stänk av anklagelse i rösten.

Han såg att två barn satt på golvet (en mörkhårig kille och en ljushårig tjej, kanske var de båda nio år gamla) och de lekte med Virtun. Fastän barnen var tvåkönade såg de ändå ut som just en pojke och en flicka, och Johan undrade ett ögonblick hur detta kom sig, innan han drabbades av sina sinnesintryck: Barnen turades om att byta bilder i så snabb takt, att han blev svagt illamående. Fördelen med Virtun var att den enbart visade bilder och återgav ljud i realtid från varenda koordinat på Jorden, och dessa öververkliga upplevelser lärde barnen en hel del. Nackdelen blev istället att den lydde ändrade instruktioner

omedelbart, och for kors och tvärs över Jorden och bytte miljö i en hisnande takt, medan barnen lekte med den.

- Har du behövt uppfostra barnen innan jag kom?

- Nej, de fick hålla på med Virtun själva. De har bytt bilder och vyer så fort, att jag blir helt slut. Och så skrattar de åt mig också. När jag säger till dem att ta det lugnt.

- Javisst, men det är okej för barnen, svarade Johan. De är så vana vid att inte ha några vanor, så deras inneboende ovanor kommer fram direkt. De känner sig hemma hos oss!

- Jag orkar inte med dem ensam. Och det är inte meningen heller, enligt uppfostringsplanen. Du har varit borta tre timmar för länge. Och lämnat hela jobbet till mig...

Johan blev förvånad över den syrlighet Johanna visade, kanske dolde den till och med en viss ilska. Vännen på hennes handled borde ha avläst hennes sinnesstämning och dämpat de starkt negativa känslorna hon tydligen bar på.

- Har du och barnen ätit middag?

- Nej, vi väntade på dig som inte kom, fräste hon.

- Förlåt mig! Jag vet hur viktigt det är att betona gemenskapen med barnen direkt. Första dagen vi tar över som uppfostrare. Har du frågat dem vad de vill ha att äta?

- Nej, vi trodde du skulle komma när som helst. Dessutom fick jag inte den nya Matbyggaren förrän just innan du behagade dyka upp.

Johan smekte hennes ena överarm och gick bort för att granska den nya Matbyggaren, som stod på den gamlas plats. Barnen tog fortfarande ingen notis om honom, utan kivades om att byta vyer med Virtuns hjälp i sådant tempo att de levande landskaps- och miljöbilderna nära nog påminde om en film.

- Är Matbyggaren färdigkonstruerad nu? Så du kunde få med dig ett exemplar från ditt jobb, undrade han.

- Ja. Idag kom jag på hur molekylerna kan strömma in fortare i den. I genomsnitt minskar tiden med trettio procent. Men den här Matbyggaren är bara ett testexemplar. Som jag fick ta hem, för att jag hade den avgörande idén.

- Gratulerar! Tar du fram bordet och sittplatserna? Så frågar jag barnen vad de vill ha.

Johanna tryckte på panelen med knappar bredvid lägenhetens dörr, så ett bord och ett par bänkar gled ut och fälldes ner från väggen. Hon instruerade vant Klädformaren med ett par ord, för att den skulle tillverka en duk och några sittkuddar. Sedan ändrade hon Virtun via huvudkontrollen på väggen: Den började omedelbart visa ett skärgårdslandskap runt hela rummet, med en mer än verklighetstrogen blå himmel i taket och en grå klippa på hela golvet. Det betydde att alla fyra skulle sitta på ett skär nära vattnet och äta.

Barnen protesterade högljutt när de inte kunde kontrollera Virtun längre. Men detta hade fördelen att de upptäckte Johan, så han kunde hälsa på dem med varsin kram.

- Kom och sätt er nu. Tala om vad ni vill ha till middag!

Pojken, som var jämnstor med flickan och hade halvlångt hår som hon, fast hon var blond, lät henne gå fram först till Matbyggaren. Barnen hade lika dana skolkläder, med synliga vita skjortkragar, gråa tröjor och byxor. Snart stod de bredvid varandra och valde och ändrade sig och valde mat och dryck

igen, så Matbyggaren hann producera två tre middagar för mycket.

- Bestäm er nu, uppmanade Johan dem. Vi har inte lust att vänta längre på att få börja äta.

Flickan och pojken tog varsin rätt, levererad på en tallrik, och med bestick och en servett, som Matbyggaren producerat åt dem. Johanna stoppade in den överblivna maten och körde Matbyggaren baklänges, för att allt skulle upplösas i molekyler igen och återvinnas. Hon frågade Johan vad han ville äta, och tog detsamma.

Barnen pratade, berättade om skolan och frågade så mycket under hela måltiden, att de glömde bort att tugga långa stunder, därför fick de påminnelser av både Johanna och Johan.

Efter maten återvann de tallrikarna, glasen och besticken i Matbyggaren, och bordduken plus sittkuddarna i Klädformaren. Sedan fick barnen en halvtimme på golvet med korslagda ben, framför den lekfulla utbildningsruta som Virtun projicerade på en liten väggbit, medan Johanna och Johan satt kvar i skärgårdslandskapet. Barnen fick ljudet till sina bilder via Vännen, detsamma gällde Johanna och Johan: De hade tagit plats tillsammans på sängkanten och tog in en stillsamt lugn upplevelse av den annalkande sensommarnatten i skärgården. Tårnorna och måsarna skrek i när och fjärran, vågorna skvalpade mot klippan, och den isblå nattmössan sänkte sig sakta över dem, medan horisonten bleknade, och först blev orange sedan rosa, där solen gömde sig.

Johan tryckte fram barnsängarna ur väggen, försedde dem med fräscha lakan, täcken och kuddar från Klädformaren, och därefter skulle pojken och flickan gå och lägga sig, sedan de skött sina kroppar i hygienutrymmet. Vännen på barnens armar hjälpte dem att somna snabbt för att få de nödvändiga ostörda timmarnas vila före nästa dags början.

Johanna och Johan sträckte ut sig bredvid varandra på klipphällen i skärgården i sängen i skymningen men frös inte, trots att de var nakna. De hade den obligatoriska eller rekommenderade halvtimmen av fysisk närhet framför sig.

Johans arm vilade under Johannas nacke, och eftersom de låg på rygg, skyttade deras bukar i en häftig pumpande samstämd takt, som sakta klingade av, medan de tog igen sig efter sin långt utdragna intima stunds lek, som de inte kunde eller ville vara utan före sömnen. Stjärnorna stack små hål i himmelens duk i taket ovanför dem, och Johan kunde inte låta bli att fundera på, varför de flesta (inklusive han själv) brydde sig så lite om, vad som fanns på andra planeter än deras egen. Trots att Jordens folk sedan många år hade kontakt med andra civilisationer. Snabbt fann han en förklaring: Människorna på Jorden hade det så maximalt bra i alla avseenden, att stjärnorna, planeterna och vad som eventuellt fanns i rymden mellan dem, inte betydde särskilt mycket.

Johanna slet plötsligt tag i hans uppmärksamhet och sa:

- Varför skall vi enkönade behöva ta hand om de tvåkönades barn? Vi föder ju inga egna.

Johan blev bekymrad när han tolkade hennes tankar:

- Är inte du lycklig med, hur ditt liv fungerar? Balanstillskottet i din middag som den nya Matbyggaren gjorde... Det kanske blev lite fel. Eftersom du inte mår toppen.

- Nej, jag har det så underbart, att jag inte kan önska mig något mer. Ingenting! Det enda jag vill äga är friheten. Och det gör jag redan. Men på fel sätt...

Han missförstod hennes rösts underton och frågade:

- Var det mitt fel, när vi hade vår intima stund nyss?

Hon skrattade åt honom:

- Jag får alla upplevelser jag vill ha. Och om jag glömmer bort mig, ser Vännen till att jag får det jag behöver! Utan att jag är medveten om mina behov.

- Då så. Vi enkönade är de sista. Men vi lever som alla tvåkönade. Vi har det lika bra, byter partner var fjärde vecka, och tar hand om barn några gånger om året. I framtiden kommer de tvåkönade leva lika länge och vara lika begåvade. Så varje människa kan ta vilket jobb som helst, som vi gör idag. Vi är ju överens om allas lika lycka och möjligheter i livet. Därför har vi "Ett folk, en värld, ingen ledare".

Efter denna långdragna tydligt motiverade utläggning fick Johan en blixtrande huvudvärk. Tack och lov försvann den av någon anledning lika fort som den dök upp.

- Tack för föreläsningen. Det där har du lärt dig bra. Men jag vill inte ta hand om andras ungar. Om jag inte får föda själv, protesterade Johanna.

- Men alla barn är ju våra barn, och allas ansvar, framhöll Johan.

- Ja, jag vet. Men jag blir fruktansvärt trött ibland, när de stöjar runt, utan att jag förstår varför. Eftersom jag inte vet ett dugg om deras bakgrund.

Johan reflekterade över eller granskade en stund den ovana tankegången, innan han sa:

- Barnen måste vänjas in i samhället med hjälp av oss och Vännen. De förstår och kan inte allt med en gång. När de blir sex år, då börjar de på utbildningskollonin, tills de blir arbetsmogna. Och våra två nioåringar... de är ingen match för dig och mig.

Johan provade med att ge Johanna ett avväpnande leende, men hon fortsatte:

- Jag vet. Men varför skall vi som är enkönade behöva ta hand om de tvåkönades ungar? Det stjäl vår tid!

- Men du och jag har växt upp på samma sätt...

Johannas oväntade påstridighet överraskade Johan. Tyst övervägde han om balanstillskottet trots allt inte fungerat i den nya Matbyggaren, och försett henne med rätt mängd komponenter för bästa möjliga välbefinnande. Dessutom fick han ett oväntat uppslag angående sitt utredningsuppdrag om medellivslängdens minskade ökningstakt. Detta memorerade han för att ta itu med på jobbet dagen efter, men behöll det för sig själv. Istället sa han:

- Sätt på Virtuns söderhavsprogram! Som du bestämde att vi skulle vakna till imorgon.

Johanna gjorde som Johan föreslagit, men tog sedan initiativ till ännu en omgång lekfull närhet, eftersom de hade tio minuter kvar före sömnen. Barnen fortsatte sova ostört tungt och välbehövligt, styrda av Vännen.

Johanna och Johan vaknade på en sandstrand i Söderhavet. Deras säng stod några meter upp på land, under en palm. Den svaga vinden fick bladen ovanför dem att rassla, det vitdisiga gryningsljuset från öster, vågornas urvattnat vitblå skvalpande mot strandkanten, fåglarnas enstaka lockrop på varandra, allt

sammantaget fick Johans kvinna Johanna att vakna strax före påminnelsen Vännen räknat fram.

Hon rörde honom under täcket så han kom tillbaka till dagen och verkligheten, och sedan hade de den utmätta halvtimmen att ägna sig åt varandra, för deras ömsesidiga välbefinnandes skull. Egentligen var det inte så noga med de trettio minuterna, ibland drog närheten, värmen och umgänget ut på tiden, som fysisk kommunikation kan göra. Ibland gick det fortare. Men det betydde mycket för människorna på Jorden att de hade riktlinjer att följa.

Barnen slog upp ögonen som väntat, några minuter efter det att Johanna klivit ur sängen ner på Virtuns sandstrand, duschat och talat om för Matbyggaren vad hon och Johan ville ha till frukost. Den ljushåriga flickan kom snabbt på benen. Hon bar bort sina lakan, täcket och kudden till Klädformaren, som återvann dem och hennes pyjamas, medan pojken låg och drog sig. Johanna fick upp honom ur sängen. Johan skötte hastigt sin personliga hygien. Därefter hjälpte han till, och styrde barnens velande när de skulle bestämma sig för en frukost, och returnera det de inte ville ha in i Matbyggaren. Klädformaren framställde deras skolkläder medan de åt. Barnen pratade, skojade, frågade och småbråkade med sådan intensitet att Johanna och Johan inte hann med annat än att leverera svar och övervaka ordningen något sänär vid bordet.

Efter en hektisk frukost, där Johanna gång på gång visade sitt förväntade goda humör i olika situationer, lämnade alla fyra lägenheten samtidigt, och Virtun stängde automatiskt ner söderhavslandskapet bakom dem, så väggarna, golvet och taket glimmade i grått.

Johanna och Johan såg till att barnen åkte iväg till skolan på sina ihopkopplade Transpon från Hämtaren, innan de skulle göra detsamma. När de gränslat sina bekväma säten bakom Transpons vindskydd, lutat sig bakåt efter att ha spänt fast sina säkerhetsbälten och svävade iväg till jobbet, glömde Johan bort att se på himlens blåtoner. Istället sökte han med blicken ner mot staden efter Arkivets huskropp, där den borde finnas. Men han lyckades inte hitta den.

Johan lämnade in deras Transpon vid jobbets Hämtare, medan Johanna stod bredvid. På vägen mot ingången sa han:

- Jag förstår inte att du var så kritisk till barnen igår. Men nu är allt som det ska. Jag väntar här på dig ikväll, så åker vi hem tillsammans.

- Kan jag lita på dig? undrade Johanna med en menande eller betydelsefull blick innan hon försvann, då entrédörrarna öppnats.

Hon skyndade bort i rätt gångtub och följde pilarna som i anpassad takt tändes framför hennes fötter.

VI

S fanns redan vid sin arbetsstation då Johan anlände. Hon hade tydligen fått en påminnelse av Vännen att hon behövde styrketräna, eftersom hon satt och pressade ihop sina armar och knän i träningsmaskinen, som stationen förvandlats till. Johan såg uppmärksamt på sin arbetsplats. Det var som om den placerats i ett arktiskt landskap: Virtuns enda möjlighet, eller

begränsning, gjorde att den visade vilka bilder som helst från varenda plats på Jorden i alla tänkbara vinklar, men alltid som vyerna såg ut i exakt samma ögonblick som när de klädde väggarna, golvet och taket i ett litet eller stort rum.

Han frysyste till i en reflex, men lokalens värme fick honom strax att glädjas åt de isbergskantiga vyerna runt honom. Pingviner vaggade omkring, dök ner från iskanterna och fiskade, vita björnar lufsade och lekte, medan flera sälflockar låg och vilade i soldränkta grupper. Som alltid var den blåfärgade himlen utan moln.

Johan slog sig ner vid sin arbetsstation, och hoppades att Vännen inte skulle avbryta honom alltför snabbt, med en rekommendation att ta ett löppass eller styrketräna. Han försökte komma in på Arkivet, utan att hitta annat än ytlig information, trots att S sagt att det fullständiga innehållet fanns utlagt, för den som sökte. Han vände sig tvärt mot henne:

- Vad heter du? Det måste börja på S, förstås.

- Ja det gör det, svarade S med ett spant leende, och pressade ihop träningsmaskinens handtag mot varandra. Jag heter Sessilia, med tre S.

Hon bokstaverade S-E-S-S-I-L-I-A och tillade:

- Men fortsätt att kalla mig för S. Det är enklast.

Istället för att bry sig om motståndet i hennes replik, tog Johan initiativ till en intim stund, medan hon låg på rygg i träningsläge. Hon välkomnade honom kraftfullt intensivt i en tio minuter lång omfamning, som de båda reste sig från med ny energi, och sedan intog platserna framför sina skärmar för att återgå till arbetet. Men innan han satte igång, ville han veta:

- Vad är det för doft du har? Den fick mig att tappa minnet igår.

Hon skrattade lågt. Som för att dölja någonting, tänkte han, när hon svarade oskuldsfullt:

- Det gjorde du inte alls. Men du glömmer att jag arbetar som läkare. Precis som du gör nu. Jag hade koll på dig. Titta i Vännen, så hittar du allt du gjorde igår, som du kanske inte minns idag.

Johan rullade med högerhandens pekfinger på Vännens blädderknapp, och fann de dokument han hade tyckt var intressanta, då S och han själv var inne och sökte bland böckerna som lagrats i bergrummet. Antagligen hade de inte fått plats i Arkivet. Nyfiket snabbt laddade han in dem i sin arbetsstation, så han kunde läsa dem på skärmen. Där satt han en eller annan timme, hoppade kors och tvärs bland sidorna, jämförde, gjorde anteckningar, funderade, grubblade, tvivlade och blev till sist så lugn att han dök ut ur sin koncentration och började prata med S.

- Vilket projekt håller du på med? Jag vet att du vet vad jag gör, men...

- Jag har utarbetat en teori om varför levnadstidens ökningstakt minskat.

- Det är ju mitt uppdrag att ta reda på!

- Du är inte ensam på jobbet, Johan. Du är inte ens ensam med det uppdraget.

Helt oväntat kände han en illamående körning i mellangärdet. Den överraskningen blev så långvarig, att han tvingades lämna sin arbetsstation halvt framåtböjd, med en ursäkt om eller hänvisning till sitt akuta tillstånd.

- Lugna ner dig, Johan, ropade S efter honom. Vännen känner av hur du mår, och om du behöver något!

Det var andra gången S använde hans namn, la Johan märke till, då han stående lutade sig mot väggen utanför skjutdörrarna till sin arbetsplats, och tog igen sig. Människor flödade i en strid ström åt båda håll i gångtuben. Sedan han återhämtat sig så pass att han kunde röra på benen, tryckte han på Vännens knappar, och fick fram en beskrivning av hur S och han tagit sig till Arkivet föregående dag. Därefter föll Johan in i gångtubens ström av människor och vandrade framåt i ökande takt, men på slutet, innan han var framme vid Arkivet, småsprang han.

Bibliotekarien kom gående över det träplankade golvet och var nästan framme vid spiraltrappans topp, när Johan joggat uppför den.

- Du är inte oväntad, log Bibliotekarien med en antydning till överlägsenhet.

Johan lutade sig framåt med båda händerna på knäna, samtidigt som han flåsade av ansträngning, men lyckades ändå flämta fram:

- Jag kom hit, för att jag behöver svar på en del frågor.

Bibliotekarien hade sin keps bakåtvänd på huvudet, och samma sladdriga overall på kroppen som han haft vid deras förra möte. En liten fläck på byxbenet som Johan noterat när de sågs sist, gjorde att han drog den slutsatsen. Varför använder han inte Klädformaren varje morgon, som jag, undrade Johan.

Förmiddagssolen lyste in genom det spetsigt toppade glastaket och träffade sidoväggen längst bort i salen, där Bibliotekariens arbetsstation fanns. Till höger om Johan hackade ljuset sig snett ner mot golvet via det fåtal bokryggar som oregelbundet stack ut en aning från de höga hyllorna. Efter att han stått stilla några sekunder och betraktat fenomenet, frågade Johan Bibliotekarien hur det var möjligt att hålla redan på böckerna: Hur går det att hitta bland bokmassorna? Ifall någon söker något särskilt. En enda bok...

- De står i bokstavsordning. Och är dessutom indelade efter vilket ämne böckerna behandlar.

Bibliotekarien log försmädligt och fortsatte:

- Det borde du ha räknat ut själv!

- Jag gillar inte att du behandlar mig som mindre vetande, sa Johan.

- Nej, nej, det är du inte alls. Inte i detta sammanhang... Eftersom du inte har haft möjlighet att förstå: Böckerna här beskriver tankar och känslor som är överflödiga i vårt samhälle idag.

- Jag har fattat att det är så, svarade Johan surt. Annars skulle de väl aldrig ha blivit tillverkade. Alltså... om det inte fanns behov av dem förr i tiden.

- Tillverkade... skrattade Bibliotekarien. Skrivna heter det!

Han la handen på Johans axel och ledde honom mot sin arbetsstation, med den gnistrande glasväggen bakom, som solen tog sig snett igenom. Fönsterrutornas tillspetsade mönster låg nästan bländande i ett mönster till höger på det träplankade golvet, medan den dunkla vänstra halvan av den väldiga salen knappt gick att urskilja. Johan kände av ena sidans hot och andra sidans ljusa härlighet, medan han vänligt

fördes framåt av Bibliotekarien. Detta, tänkte Johan, var en synlig erfarenhet som Virtuns landskap aldrig förmedlade.

- Varsågod och sätt dig! Titta här! kommenderade Bibliotekarien.

När Johan sjunkit ner i arbetsstationens stol, bläddrade Bibliotekarien fram och tillbaka bland Virtuns vyer från olika delar av Jorden.

Plötsligt kom en bild av honom själv och Johan fram på skärmen. Den visade hur och var de befann sig just i denna stund! Johan kliade sig i eftertänksamt i pannan och utbrast:

- Vad är det här? Jag... det måste vara jag... Jag sitter här och du står där. Vad menar du med att visa mig hur jag ser ut? Och vad jag gör när jag gör det?

Han lugnade ner sig snabbt och tillade:

- Men vem intresserar sig för sådant idag?

- Du har absolut rätt, replikerade Bibliotekarien. Det är en gammal funktion jag har kvar, i min arbetsstation. Om vi vill ha kunskap om någon eller något idag... Det kan vi få via Vännen till exempel.

- Jag vet, avbröt Johan Bibliotekarien bryskt. Det är ointressant. För vi lever likvärdiga liv, överallt på Jorden.

I snabb takt, nästan nervöst, bytte Bibliotekarien bilder på sin arbetsstations skärm, och när han hittat rätt sa han:

- Det var detta jag ville visa dig. Det är från den egoistiska perioden. Har du sett det här förut?

Johan vred sig om mot Bibliotekarien, som återigen log med en antydning av överlägsenhet, men Johan ruskade på huvudet. Sedan böjde han sig framåt mot skärmen och studerade sex stycken olikfärgade rektangulära föremål med siffror upprepade på dem, och stela, pretentiösa bilder av människor, ofta i profil, placerade i centrum.

- Jag tror jag har stött på dem förut... började han försiktigt. Det är något som folk använde att bygga hus med för länge sedan, ibland...

Johan tog sig om hakan och försökte minnas:

- Tegelstenar! Det måste vara ett gammalt byggmaterial. Visst är det tegelstenar...

Än en gång log Bibliotekarien mot honom, men inte överlägset, utan overseende.

- Det är sedlar, pengar. Javisst, det är ett gammalt material. Men det användes inte att bygga hus med. De här pappersbitarna tvingades folk att ta emot från varandra. Annars skulle deras samhälle inte ha fungerat. Här ser du några exempel på hur människorna hade det. När Jorden var indelad i många länder. Då hade varje land olika typer av sedlar... som de kallades.

- Jag vet, jag vet, avbröt Johan Bibliotekarien. Jag har hört talas om att det fanns länder. Men pengar... sådant gammalt skräp orkar jag inte bry mig om. Vi har det bästa av vad vi behöver idag. Det gäller varenda människa! Ett folk, en värld, ingen ledare, som du av alla borde komma ihåg. Du som är äldre än jag.

Bibliotekarien betraktade honom med en antydning till osäkerhet, och svarade kryptiskt:

- Jag är äldre än du, ja så är det. Men yngre också...

- Anledningen till att jag kom hit, sa Johan tvärt, det är för att få veta vad du vet. Som du inte berättat... Om den minskade

ökningstakten hos medellivslängden. Enda staden jag hittat avvikelser i, det är där vi bor. Och jag har kollat runt hela Jorden.

Bibliotekarien bugade sig oväntat för honom, med båda händernas flator mot varandra. Han gjorde en gest så Johan vände blicken mot arbetsstationens skärm igen.

- Det var just till avvikelserna jag ville komma, förklarade han och började visa bilder från deras stad.

Johan tittade på bilderna med stigande förvåning, som stegrades till häpnad: De blanka husfasadernas harmoniskt olika höjder reflekterade solen medan den gick ner och försvann under horisonten. Den fria himlen mörknade och ett täcke av moln drog in från kusten, styrt av Väderkontrollen. Sedan började det regna programenligt i en halvtimme.

- Hur har du lyckats med detta, ville Johan veta medan han tittade uppmärksam. Vi har ju bara levande bilder från nuet. Det finns inget annat för oss.

- Det har jag inte tid att förklara. Fortsätt titta istället!

Johan följde panoreringen över staden. Han fångades av hur molnen drog bort efter att ha tömt ut sitt vatten, och därefter blev bilden så mörk att han fick skärpa blicken till det yttersta. Plötsligt märkte han hur ett av de större blanka husen, mitt bland flera andra, långsamt säckade ihop och försvann! Och det märkliga var att ett tomt, dött utrymme var det enda som blev kvar. Chockad vände han sig mot Bibliotekarien:

- Vad är det här? Vad är det som händer? Jag förstår inte...

- Vad var det som hände, menar du, replikerade Bibliotekarien torrt. Det du såg... det är orsaken till varför ökningstakten hos medellivslängden minskat. Vi lever i nuet, och nuet är framtiden, självklart. Men det här! Ett antal människor försvann spårlöst ur statistiken. Jag är lika chockad som du.

Bibliotekarien talade med fast och övertygande röst. Trots detta stammade Johan:

- Men, men... ingen lever kortare eller längre tid än vad Vännen beräknar. Allting är förutsägbart, och vår harmoni är fullständig. Vännen känner av allt om oss!

- Du pratar som du har förstånd till, sa Bibliotekarien med ett menande drag runt munnen, och kramade Johans högeraxel. Jag sa väl att jag är äldre än du? Och samtidigt yngre...

- Har du berättat det här för Sessilia? Var det därför hon tog mig hit, för att träffa dig?

- Du är inte ensam på jobbet, Johan, påstod Bibliotekarien med eftertryck. Hon är läkare som du, just nu. Och har samma uppdrag. Men från en... ska vi säga... en annan infallsvinkel.

Johan kände igen orden eller åtminstone deras innehåll, och upplevde därför en kluven känsla av välbehag och olust. Men han hittade hastigt balansen igen.

- Hur ska jag behandla det du har visat mig? Som läkare vill jag jobba med praktik inte statistik. Jag avskyr att bolla med siffror.

- Kom överens med Sissela. Så kommer du undan. Jag har förstått att du haft tid för henne. Fastän du har din egen kvinna därhemma.

Johan struntade i den antydning som tydligt märktes i Bibliotekariens kommentar, utan koncentrerade sig istället på statistiken:

- Det har aldrig hänt förr, att människor plötsligt och oväntat försvinner. Jag kan inte hantera det problemet. Förstår du inte?
- Sluta oroa dig: Konsensusrådet har redan sammanträtt, och de diskuterar saken.

- Konsensusrådet?

- Just det. Konsensusrådet bildades när vi blev ett folk, en värld, ingen ledare. Men efter ett antal år... ja, ganska många år, då upplöstes det. För att det inte behövdes. Därför känner du inte till det.

Johans förvirrade undringar blev märkbara när han utbrast:

- Ska jag skriva en rapport i jobbet till... till Konsensusrådet?

- Gör ingenting, utan att du pratar med Sessilia. Gå nu!

Efter att ha kastat en tvivlande blick på Bibliotekarien reste sig Johan upp från arbetsstationens stol. Med tillgjort bestämda steg vandrade han fort fram över det träplankade golvet och nerför spiraltrappan, mot gångtuberna. Han var dessutom distraherad av ett slags opassande förväntan, när Sessilia dök upp i hans tankar. Därför snubblade han till på trappans nedersta steg, tog emot sig med ena knäet mot golvet, blev stående så någon sekund, och tittade reflexmässigt uppåt glastaket, varifrån det enda ljuset strömmade ner, för att sedan komma på fötter igen och fortsätta gå, och lämna Arkivet bakom sig. Åtminstone för tillfället...

Han tog sig fram i gångtuberna likt en Transpo, som fått instruktioner om målet för resan, och utförde uppdraget utan problem.

Dörrarna till Johans arbetsplats gled tyst åt sidan. Han stannade ett ögonblick innanför dem, medan de stängdes. Virtuns arktiska landskapet väckte inte på något sätt hans uppmärksamhet, trots att alla dess ljud och ljuset förändrats, jämfört med tidpunkten då han lämnade det. Däremot granskade han sina egna kläder: Han hade automatiskt valt en grå kavajliknande tröja och matchande, nästan svarta byxor, som Klädformaren producerat åt honom på morgonen. Men först i detta ögonblick kom han att minnas och lägga märke till sitt val.

S satt med ryggen mot Johan, och han visste att hon var helt vitklädd, i något som påminde om en overall, med bred krage. Han stod stilla länge och lyckades frammana bilden av hennes ansikte i fantasin, innan hon spontant stod upp och ställde sig så nära framför honom, att hans fantasibild av hennes ansikte och verkligheten smälte ihop.

- Mår du bättre nu? frågade S. Förlåt, jag gick in och kollade på Vännen din. Har du ätit något, så balanstillskottet i maten hjälpte dig? Vännen visade att du var okej, som du ska vara. Jag kunde inte låta bli...

- Javisst, balanstillskottet och Vännen håller ordning på min kropp, svarade Johan uppriktigt allvarligt, men sedan slappnade han av.

Med blicken svepte han från S vita skor, som stod stadigt på isflaksgolvet som Virtun skapat, och uppåt, mot hennes bälte runt midjan.

- Jag har tänkt ut det själv, sa hon. Spännet alltså... Jag gjorde det i Klädformaren i morse.

S tog av sig det vita bältet och visade Johan dess guldaktiga, runda spänne, som föreställde Jorden sedd från rymden, med en fullmåne uppe åt höger. Han vände och vred på spännet,

medan resten av bältet hängde som en tunn sladdrig tarm mot golvet. Han snuddade vid tanken att hon måste ha lagt ner lite tid på att forma bältets spänne, men sa sedan:

- Nu vill jag veta vad Konsensusrådet är för något.
- Jag trodde att du aldrig skulle fråga. Inte mig...
- Varför det?
- Du har det så bra: Din kvinna väntar på dig därhemma.
- Varenda människa har det bästa möjliga medan vi lever. Det har du också! Problemet är den minskade ökningstakten i vår medellivslängd. Vi jobbar med samma sak, men har inte mycket gemensamt. Eftersom du vet mer än jag!
- Johan, ge mig tillbaka mitt bälte, är du snäll!

Hon sträckte fram handen, som han tog, utan att lämna tillbaka bältet, och sedan växlade de några repliker om vems tur det var att ta initiativet till en stunds intimt umgänge, och eftersom ingen av dem mindes exakt hur det förhöll sig, brast båda två ut i skratt: De struntade i principen om varannan gång.

S förvandlade enkelt sin arbetsstation till en träningsbrits, Johan la sig på rygg där, och efter att hon öppnat först för honom och sedan för sig själv, förenades de i en ömsesidig kroppslig njutning, medan hon låg över eller satt på honom.

- Korta stunder kan bli till evigheter, sa Johan klumpigt, och öppnade för ett missförstånd, efter att de släppt taget om varandra.

Hon hörde honom antagligen inte, eller så var hon så inne i sig själv medan hon mumlade:

- Det är tur att vi enkönade inte kan bli gravida.

S klev upp från Johan, och först stängde hon till sin overall innan hon gjorde detsamma med hans byxor.

Johan kom på fötter och rättade till sina kläder:

- Vi har det lika bra som varenda en av de tvåkönade, som kommer efter oss. Det måste vara viktigast för dig och mig, och för folket på hela Jorden. Individerna och helheten... vi har fått allt i ett!

S tog tag i Johans näsa, ruskade den milt, strök med handen genom hans hår och gjorde något så uppenbart avvikande som att trycka sina läppar mot hans mun.

Hon nuddade en knapp med pekfingeret och fick fram stolen till sin arbetsstation, och satte sig framför dess skärm, och uppmärksammade honom inte mer under de timmar som återstod innan de skulle skiljas och åka hem. Han blev först besynnerligt bekymrad, men sedan mer och mer arg på sig själv.

VII

Johan träffade Johanna vid Hämtaren utanför ingången till deras arbetsplatser, som han bestämt med henne på morgonen. De tog ut varsin Transpo, satte enkelt ihop dem, svävade iväg och mötte barnen de höll på att uppfostra. Alla fyra kopplade samman sina Transpon i luften, och flög tillsammans den korta återstående sträckan hem. Strax var de framme och parkerade sina Transpon i den lokala Hämtaren.

Barnen sprang in först, när dörren gled upp till lägenheten. De tävlade om vem av dem som skulle hinna vinna fram till Virtuns kontroll. Johanna och Johan pausade, betraktade barnen, såg

på varandra och avvaktade i lägenhetens gråglimmande dunkel innan Virtun kom igång.

Flickan vann kapplöpningen. Hon öppnade ett tropiskt landskap med en flod på golvet under dem. De vackert planterade och planerade mangroveträden sträckte sig ut över vattnet, från rummets väggar, tredimensionellt verkliga, men ogripbara. Trädens påtagligt vältuktande grenverk var anpassat eller formgivet för att myllret av fåglar i rött grönt gult skulle kunna fläcka in synligt mellan bladen. Vattenljudet och fågelsången fyllde ut lägenheten så intensivt påträngande att Johanna måste ropa till flickan att dra ner Virtuns volym. Det gjorde hon genast, men såg besviket på Johanna och passade på att protestera:

- Jag vill se molnen. Jag tycker inte om den här blå himlen. Den är tråkig!

Johanna kastade en menande blick på Johan, medan hon gick fram till Matbyggaren för att ordna med middagen.

- Jag har sett moln, sa flickan. I skolan har vi fått se moln. Och när det regnar på natten. Varför finns det inga moln på dagen?

Johan tog tag om flickans båda axlar och kramade dem vänligt:

- Väderkontrollen ser till att det bara finns moln på natten. Då regnar det. Skulle du tycka om att det regnar på dagen? Och att det fanns moln då... Annars kan det inte regna.

- Ja, det gillar jag, svarade flickan trotsigt. Jag hatar blått. Och jag vill inte ha en blå himmel jämt.

Johan blev förbluffad, eftersom han som vuxen glömt bort barnens ibland nyckfullt utbildade syn på samhället och världen. Han blev dessutom överraskad av att S utan förvarning dök upp inom honom, men fick inte tid att försöka förstå varför, när pojken skrek till flickan:

- Jag gillar blått! Du vill alltid bestämma!

- Om du gick i samma klass som mig, svarade flickan behärskat, då skulle du få stryk.

- Ha, ha, jag är starkare!

Barnen stod nu mitt emot varandra, och vem av dem som först kastade sig över den andra, var omöjligt för Johan att avgöra. De rullade runt i över och underläge på Virtuns flod. Innan han fått tag i dem hade de hunnit ge och ta emot tjuvnyp och tjuta och skratta vilt. Han lyfte upp dem från flodgolvet med ett fast tag om deras skolkläders kragar. Barnen stod på varsin sida om Johan. Växelvis grimaserade de fult mot varandra och kunde samtidigt inte låta bli att fnissa åt den andras miner.

Johanna avbröt dem. Hon hade tagit ut matbordet ur väggen plus sittplatserna, och dukat, så allt som återstod var matvalet.

- Kom hit och bestäm vad ni vill äta, sa hon kyligt och pekade:

- Den här Matbyggaren har jag varit med om att utveckla.

Först stelnade barnen till, avbrutna som de blev, men sedan slängde sig båda fram för att hinna vinna igen och komma först och prata in det de kunde tänka sig att äta till middag. När de valt, ändrat sig, returnerat det de inte ville ha, och slutligen tog ut vad som gjorde dem nöjda för stunden, satte sig alla fyra. Med ett tvekande småleende förklarade Johanna:

- Du får din favoriträtt, Johan. Och jag tog detsamma som du, före barnen.

Hon gav honom en kvick blick, och tillade vasst:

- Jag har haft en bra dag. Men nu känns det som om den blivit förstörd.

Hennes skarpa ton gjorde att Johan hoppades att balanstillskottet från den nya Matbyggaren fungerade, och gav henne tillbaka harmonin.

Barnen pratade, tjafsade, berättade, kivades och frågade medan de åt. Till sist ebbade virvlarna i deras ordströmmar ut, och lugnet spred sig över flodlandskapet som Virtun genom sin fantastiska framställningsförmåga lät dem leva i.

Medan Johan plockade undan och återvann tallrikar, glas och bestick, plus duken, sittkuddarna och allt övrigt som återstod efter middagen, satt barnen framför utbildningsrutan som projicerades mot en av Virtuns djungelväggar.

Johanna pendlade med benen från sängkanten med sina bara fötter, som om det var flodvatten under henne. Johan sneglade då och då på henne. Småfiskar hoppade genom vattnets yta och gjorde en liten luftfärd. Ringar i olika storlekar avslöjade var de större fiskarna slog efter insekter, fångade sin mat och försvann igen.

När han var färdig med sitt städarbete, uppmanade Johan barnen att avsluta sitt tittande och göra sig i ordning för natten.

- Jag tänker vara vaken och titta på molnen, protesterade flickan. Jag vill se när det regnar.

- Ja då får du göra det, svarade Johan, inga problem.

Han var säker på att Vännen på hennes arm skulle få henne att bli medveten om sitt sömnbehov. Och sedan kände hon av sin naturliga trötthet. Och så gick hon frivilligt och la sig i en av de båda sängarna han tryckt fram ur lägenhetens vägg och bäddat. Mycket riktigt: Flickan började sömnblinka med ögonen några minuter senare, och efter ett par kramar la sig flickan och pojken och somnade för att få sina välbehövliga timmar.

Johan närmade sig Johanna, som fortfarande förstrött rörde benen över floden som Virtun lät strömma fram på golvet under dem. Hon såg upp på honom:

- Tack för att du tog hand om ungarna.

- Jag gjorde bara min halva av arbetet.

- En sak förstår jag inte... Varför gör de här tvåkönade ungarna mig förvirrad? Fastän jag mår bra.

- Det var många år sedan du var barn själv, sa Johan och granskade henne nyfiket.

- Men framtiden är nuet. Och nuet är framtiden...

- Självklart! Alla människor är överens om att vi inte behöver minnen. Men vi har dem ändå. Utan att behöva tänka på dem.

Johan hörde sina egna hastiga ord och blev förvånad. Medan han ansträngde sig för att förstå sig själv, reste sig Johanna från sängkanten och droppade ner sina kläder på golvet. Han blev distraherad och tappade definitivt tanketråden, när hon kastade sig på sängen och drog det mörkt djungelgröna täcket över sig, som Klädformaren gjort på hans beställning. Hon viskade:

- Kom hit, det är dags nu! Vi måste ha vår halvtimmes intimitet, innan vi somnar. Hjälp mig låtsas att vi två kan få ett enkönat barn tillsammans.

Dessa verklighetsfrämmande ord fick Johan att gapskratta, trots att hans kropp reagerat som den skulle. Det tog emot och blev krångligt för honom att dra ner byxorna, men när han fått

av sig kläderna och lagt in dem i Klädformaren för återvinning, formulerade han sig ändå kristallklart genomtänkt, innan han vände sig bort och gick in i hygienutrymmet:

- Mina tänder är oborstade. Men det är inte dina, förstår jag.

Hon fnissade åt honom bakom hans rygg.

När han kom tillbaka låg hon fortfarande och fnissade, då han stod där naken framför henne. Hon hade nästan helt gömt sig under täcket, men huvudet var synligt, och hon höll högerhandens pekfinger mot överläppen. Därför glömde båda två bort Virtun (av helt olika skäl), och matade inte in den miljö de ville vakna upp i följande morgon. Johan stängde av eller kopplade bort flodlandskapet och kröp ner i sängen, omgiven av rummets gråskum.

Helt oväntat fungerade Johanna och Johan inte alls som de förväntades göra tillsammans under den stund av fysisk intimitet som de borde ha, och hon slutade gradvis med sitt fnissande. Efter ungefär en halvtimmes intensiva försök, där de båda växelvis ansträngde sig, och Johan samtidigt fick flera blixtrande irriterande synminnen av S mot det gråa taket, då somnade hon och han utan vidare prat, när Vännen signalerat att tiden var ute.

På morgonen, efter den utmätta sömnperioden, klev Johanna fort upp ur sängen i det gråglimmande mörkret, medan Johan tycktes sova vidare på magen. Hon valde och satte igång Virtun. Älplandskapet de vaknat till häromdagen klädde golv, väggar och tak så hyperverkligt att hon satte sig på sängens kant, som verkade stå på ett moln. Johanna upplevde ljuden och ljuset utmanande kraftfullt, tillsammans med dofterna: Hon betedde sig både yrvaket och svagt.

Vännen hade väckt Johanna, men även Johan var vaken. Han fortsatte ligga på magen med ögonen öppna. Hon satt på sängkanten, svängde långsamt fram och tillbaka med sina nakna fötter, medan hon följde betesdjurens lugna nackböjda tuggande utmed de gröna älslutningarna. Suset av vinden trollband henne, och hon kunde inte låta bli att observera hur de röda och gröna och gula blomhuvudena böljade fram och åter, hit och dit i flock, men avbröt sig och tittade på Vännen:

- Johan, barnen vaknar snart. Vi har bara en kvart på oss!

Hennes hastiga huvudvridning mot honom, fick Johan att lika snabbt vända sig i sängen under täcket, så att han kunde ligga på rygg, stödd på sina armbågar. Hon släppte blicken från Vännen runt hennes vänstra handled.

- Det här var första gången för mig, konstaterade Johan. Första gången som vi glömde Virtun. Innan vi gick och la oss...

Johanna slank smidigt ner i sängen bredvid honom, för att de skulle ha, eller åtminstone hinna få, en del av morgonens intima lek och njutning tillsammans. Johan började tänka på balanstillskottet och frukosten, men sa:

- Vi behöver inte alltid göra, som vi lärt oss att göra.

Hon kände på honom och märkte att han inte var redo, enligt de vanor som varenda människa på Jorden accepterat och gillade.

- Skynda dig. Hur vill du ha det? Den här gången är det din tur att bestämma. Det har jag lärt mig i alla fall.

Han stoppade händerna bakom nacken och försökte motivera sig:

- Vi måste inte alltid ha det vi behöver. Om något hindrar oss. Som tiden gör nu. Balanstillskottet ordnar så du och jag mår maximalt bra ändå, eller hur? Vännen känner av vår kropp. Barnen vaknar om en liten stund. Vi äter frukost!

- Du kan inte planera, sa hon med så bestämd röst att han skämdes ofrivilligt.

Johanna släppte sitt tag om honom under täcket, och tittade än en gång på Vännen. Då passade han på att stiga upp ur sängen och försvinna ut i hygienutrymmet, med en blandad känsla av vinst och förlust.

Då Johan kom tillbaka in i rummet låg Johanna ovanpå täcket med benen i kors och armarna bakom nacken. Han hajade till inför hennes nakna kropp uppe på sängen som svävade ovanpå ett moln i Virtuns alplandskap, och han kunde inte förneka inför sig själv att hennes ansikte, bröstet och höfterna bevisade hur de sista enkönade blivit så nära fullkomligt formade att det gjorde ont, samtidigt som han hörde hur hon började prata om de tvåkönade och varför de hade det mycket bättre än de kvarvarande enkönade, som hon själv och Johan.

- Har du aldrig arbetat som läkare, ville han veta, och förberedde frukosten genom att ta fram bordet och sittplatserna.

- Nej, det har jag inte hunnit med än. Men du har ju sett till att du fått vara det. Flera gånger mer än du ska, enligt planen. För att du gillar det.

Stinget i hennes ord sved, och Johan måste förklara, medan han valde dagens kläder i Klädformaren:

- Är det fel att göra det jag är bra, och som jag tycker om?

Han gav henne en besviken blick och suckade sedan:

- Men just nu får jag bara hålla på med den minskade ökningstakten hos medellivslängden.

- Gå inte omkring naken, Johan. Välj kläder åt mig också! Som matchar dina.

Det tog inte mer än trettio sekunder att få fram det hon bad honom om, och han klädde på sig efter att ha lagt hennes kläder på sängkanten.

- Hur skulle det vara för dig att ha en tvåkönad? Istället för mig, funderade Johanna högt. Jag menar: skulle det vara bra för ditt välbefinnande?

Han tog hennes fråga på allvar och försökte vara pedagogisk:

- När varenda människa är tvåkönad, då har vi fått det perfekta samhället. Du vet lika bra som jag, att det är den bästa förutsättningen för ett lyckligt liv. Ingen blir längre eller kortare i kroppen än någon annan. Vi byter yrke regelbundet, för att alla kan allt lika bra, och så tar vi hand om varandras barn enligt schemat. Det yttre och inre hos människorna är lite olika, men fungerar på lika nivå för var och en. Jag tycker det är fantastiskt!

Hon drog med handflator över sina bara höfter och frågade:

- Vet du hur de tvåkönade förenas intimt? Jag kan bara fantisera om det.

- Jag har inte lust att skratta åt dig, Johanna. Inte just nu, svarade Johan förstrött, medan han knäppte sin rosa skjorta, innan han knöt den blåprickade ljusgula slipsen han låtit Klädformaren tillverka.

- Nej jag har inga fantasier, hävde Johanna ur sig. Jag ska inte ha några fantasier, fräste hon över axeln, efter att ha hoppat upp

från sängen, snappat tag i kläderna och klampat iväg över Virtuns molngolv till hygienutrymmet.

Johan tittade på Vännen och läste av att barnen skulle vakna inom ett par minuter. Allt var klart för att äta frukost. Johanna kom tillbaka färdigklädd i en rosa kavaj, ljusgrå byxor och en vit skjorta. Hon kramade om honom. Han kunde inte begripa varför hon hade ett stänk av förakt i rösten när hon smekte hans bröst och påstod:

- De tvåkönade har det bättre än vi. Varannan gång är de man och kvinna. Varannan gång är de kvinna och man. Men... är inte det äckligt?

Johanna såg forskande på Johan.

- Tycker du det är något att fantisera om? Varenda människa ska ju ha ut det bästa av sitt liv! Vi enkönade är de sista. Efter oss är det omöjligt att beskylla någon för att ha det bättre eller sämre. På grund av olika förutsättningar...

Johanna höll ena handen mot Johans bröst och pressade sin andra handflata hårt mot hans rygg, och väste:

- Barnen vi tar hand om, de är tvåkönade. Jag har inget gemensamt med dem. Jag förstår inte hur de ska ha sina intima stunder, när de blir vuxna. Och jag har ingen lust att få veta det.

- Du har det bra, och jag också, sa Johan och gjorde sig fri från henne. Varannan gång är det som gäller, och det som fungerar bäst. Nu och i framtiden...

Johanna gick fram till barnens sängar och var beredd när de vaknade upp. Johan kontrollerade att dukningen stod färdig, så barnen kunde välja frukost ur Matbyggaren och äta snabbt, för att därefter lämna lägenheten och ta Transpon till skolan. Han förutsåg barnens nyckfulla väljande av mat, men hoppades att balanstillskottet i Johannas frukost definitivt skulle svepa undan humörsvängningarna hon haft under morgonen.

Barnen vaknade. De valde mat medan de stod och vacklade i pyjamas och gnuggade sig i ögonen. Johanna förändrades nästan omärkligt när hon ätit sina flingor och druckit kaffet, och balanstillskottet hade verkat.

Alla fyra skyndade ut från alplandskapet, aningen försenade, och lägenheten blev gråskimrande bakom den stängda skjutdörren när Virtun släcktes ner.

Johanna och Johan skildes från barnen i luften, när deras Transpon kopplades loss. Efter att de landat vid arbetsplatsens ingång vinkade Johanna till avsked framför Hämtaren, medan Johan såg till att deras båda Transpon hamnade rätt. Ingen av dem kom på idén att bestämma något om när och hur de skulle åka hem på kvällen, upptagna som de var av dagen framför dem.

VIII

Förbaskat att jag kommer hit efter henne, tänkte Johan när han slängde sig ner i sin arbetsstations stol: Han tittade till höger, och såg att S redan satt fullt upptagen framför sin skärm.

- Godmorgon Sessilia.

- Hej på dej Johan, log hon och fortsatte retfullt: Kul att du kunde komma!

- Bråka inte med mig! Jag har haft en körig morgon, log Johan tillbaka.

- Så trevligt. Då ska du få lite goda nyheter: Jag har hittat en förklaring till, varför ökningstakten hos medellivslängden minskat. Visste du att ett antal människor försvunnit?

Johan höll inne med vad han hört och förstått, och svarade:

- Det är omöjligt: Vännen håller reda på oss hela livet. När slutet närmar sig, blir beräkningarna mer och mer exakta. För att alla delar i vår kropp, ja, varenda molekyl ska återvinnas och komma till användning igen.

Eftersom Johan fått ett infall att medvetet spela allvarlig, och gjorde det så övertygande naturligt, öppnade S försiktigt munnen medan hon lyssnade på honom. Hon stängde den, reste sig, pressade ihop läpparna, gick bort till honom, böjde sig framåt, placerade sitt ansikte ett par centimeter från hans, spände ögonen i honom med händerna bakom sin rygg och morrade sammanbitet:

- Du måste inte vara så korrekt jämt! Du har ingen aning om vad som är möjligt. Inte än...

Fumligt greppade han om hennes båda axlar och flackade osäkert trevande med blicken över hela hennes ansikte, och kände ett blixtnedslag av osäkrad övertygelse: Hans poäng hade misslyckats när han impulsivt låtsades eller lekte okunnig, men han förmådde åtminstone återvända till ett synbart inre lugn.

S gick tillbaka till sin stol. Johan la märke till att hon hade ett par svarta skor med klack, för att kompensera sin kroppslängd i förhållande till enkönade män. Enbart skospetsarna stack fram under byxbenen på hennes snyggt skurna mörkblå dräkt.

Hon sneglade på honom då och då medan hon arbetade. Efter två minuter eller två timmar påstod hon tvärsäkert:

- Varken du eller Vännen kan förklara den minskade ökningstakten hos medellivslängden!

Eftersom den viktigaste kunskapen erövrats tack vare tvivel och ifrågasättande, svarade han:

- Jo, jag förstod det igår. När jag var på Arkivet. Bibliotekarien visade mig vad som hänt. Och så sa han att han är yngre än jag.

- Tror du honom inte? Det är han också...

- Åh, sa Johan och viftade bort hennes kommentar med handen. Han har inte ens en Klädformare, som han använder varje morgon. Hans gråsäckiga overall är inte gjord idag... Och kepsen som ser rutten ut.

- Du känner alltså igen en keps?! Fastän han brukar ha den bakvänd.

- Ingen annan behöver eller har något på huvudet, suckade Johan, och gjorde en gest mot sin arbetsstations skärm. Därför använde jag Bildfinnaren. Och jag hittade hur många olika kepsar som helst.

S lyfte armarna från sitt tangentbord, strök sitt blonda hår bakåt, dröjde kvar med händerna bakom nacken och glittrade med ögonen mot Johan.

- Då vet du också vad en Bibliotekarie är... Och så förstår du att han är både yngre och äldre än du.

Hon gav honom ett par sekunder, för att orden skulle hinna verka, innan hon tillade:

- Han har arbetat med tvåkönsprojektet. Men innan dess var han biogenetiker. För länge, länge sedan...

Johan märkte att S tänkte berätta mera, men han gissade att han redan kände till delar av det. Då fick han oväntat ett tillfälle att avbryta henne:

- Ursäkta mig, Sessilia, Vännen talade just om för mig att jag behöver styrketräna.

Han tittade på eller snarare kontrollerade med Vännen runt hans vänstra handled, reste på sig och frågade S:

- Kan du inte komma hit och hjälpa mig?

Hans arbetsstation hade fått signalen från Vännen, och ändrade sig automatiskt så den blev till en bänk. Några hantlar kom fram på sidorna om den, och han förväntades ligga ner och fatta tag om deras ålderdomligt formade mittgrepp, för att häva dem uppåt i olika rörelser, medan han använde benen och växelvis tryckte höger vänster på motståndsplattorna, vars avstånd var anpassat till hans kropp i ryggläge. Istället för att inta den rekommenderade positionen, sa han lent till S:

- Kom hit! Jag bryr mig inte om vems tur det är att bestämma.

Hon la sig ner med framsidan av kroppen mot honom, och de upplevde en intim stund utan att fundera över om de bröt ett mönster, eller snarare avvek från den välkomponerade livsplanering de levde med, som Vännen stödde åt dem båda. Avvikelsen kan ändå inte bli annat än positiv för vårt välbefinnande, tänkte Johan.

Okenlandskapet som Virtun klädde deras arbetsplats med, hade han inte aktivt observerat tidigare, och medan han koncentrerade sig på S och sig själv, hade han ännu mindre chans att se oasen på väggen bakom.

Det var stilla. Vindlöst. En handfull kameler och dromedarer drack ur oasens vattenkälla, skuggade av välväxta palmträd. Sanddynerna i fjärran bakom dem liknade en fixerad rytmisk rörelse, som kontrasterade mot den släta vattenytan som djurens tungor lapade sig igenom och spred småvågade ringar på.

- Min nuvarande man är inte som du, anmärkte S och rättade till sina kläder, efter att hon tagit sig upp från britsen.

- Han är enkönad, eller hur? Då är han som jag.

- Jo, men skillnaden är, att du tvivlar på dig själv.

- Ja, jag märkte det nyss, svarade Johan lugnt och glatt, utan att tänka sig för, medan han satte sig i stolen framför skärmen, eftersom arbetsstationen dykt upp igen.

- Titta på mig och tala om vad du ser, uppmanade S Johan och stödde händerna på höfterna.

Han vände blicken mot henne och valde orden omsorgsfullt:

- Jag ser det jag vill se... Det jag verkligen vill se! Och jag förstår i alla fall varför min medellivslängd inte har minskat.

- Om du tror att du kan smickra mig, så har du fel.

- Alla vet vad alla gör. Jag vet vad jag gör. Och Vännen hjälper oss att leva lyckliga.

Hon tog ett par snabba steg mot honom, böjde sig framåt och visade sin frustration genom att ha ansiktet tätt intill hans än en gång, och iskallt säga:

- Din kvinna heter Johanna. Ni tar just nu hand om två barn som är nio år. Det talade Vännen om för mig. Det är enkelt, för den vet allt om alla.

- Om vi verkligen vill veta! Och inte struntar i det... För vi lever likvärdiga liv allesammans.

- Johan, sa S milt, jag erkänner att jag vill veta. Därför har jag tagit reda på vilka kvinnor du bott tillsammans med de senaste åren. Bland en del annat... som jag ville veta.

- Jag har inte tänkt på den saken, inte så. Varför har du det? Eller rättare sagt: Är det inte fantastiskt att du kan ta reda på saker? Vad som helst... Och så lätt, med hjälp av Vännen!

S rätade på sin kropp, och såg sorgset på honom. Sorgset?

Johan visste inte riktigt varför han blev skuldmedveten. Hon tog med högerhanden runt sin vänstra handled och fick på något obegripligt sätt loss Vännen från den. Han förlorade fattningen plötsligt och höjde nervöst rösten:

- I hela mitt liv... Jag har aldrig sett någon göra det där. Är du tokig? Ingen har någonsin kommit på idén. För ingen har behov av den. Jag menar den idén...

- Ingen behöver den... Johan, du har mer rätt än du tror, log S.

- Lek inte med orden! Till slut leker de med dig!

Hon trädde på Vännen och knäppte ihop den runt handleden, böjde sig mot honom och placerade sina läppar mot hans, och den här gången (andra gången hon gjorde så) blev han mindre förvånad. Sedan berättade hon om sådant han redan kände till, men varför gjorde hon det, frågade han sig:

- Du har träffat Bibliotekarien. Han var med om att utveckla Vännen. Först kallades den Sociokontrollatorn. Men eftersom vi fick det bättre sedan varje människa insåg dess värde, då blev den Vännen för oss!

- Jag har fattat det: Vi föds ju med Vännen, invände Johan trött och bestört. Vi har det bra, vi är lyckliga! Du är den första som ifrågasätter välbefinnandet i våra liv.

För tredje gången pressade S sina läppar mot Johans, och denna gång kände han sig besvärad. Hon skrattade åt honom:

- Det var Bibliotekarien som visade mig hur man tar av Vännen. Det är svårt, men inte omöjligt. Om man vill... Vi har studerat dig länge, i minst ett år. Därför fick du träffa mig.

Dessa avslöjande ord träffade Johan så hårt, att han omedelbart hoppade upp från sin arbetsstation, tog S i handen och drog med henne ut från deras arbetsplats.

- Jag behöver dig, sa han till henne över axeln. Vi måste gå till Arkivet: Arkivet för Minnenas Underhåll. Kom nu!

Pilarna i gångtuben framför Johans fötter visade honom vägen som han vid det här laget instinktivt och i stora drag memorerat, då han besökte Arkivet. En stund efter att de lämnat arbetsplatsen släppte han S hand, och hon följde honom i ryckig takt, både lugnt gående och smårusande, när avståndet till honom blev för stort. Vid korsningen mellan två gångtuber, där pilarna på golvet upphörde att visa vägen, lugnade Johan ner tempot, stannade och väntade på S. Hon kom ikapp honom, slog armarna runt hans midja och lutade huvudet mot hans bröst.

- Du verkar inte särskilt trött, sa han, men höll ändå ena armen runt hennes axlar.

S började genast gå, så Johan fick följa efter henne, på samma ryckiga sätt som hon tidigare gått bakom honom.

Väl framme vid den anonyma dörren till Arkivet öppnade hon den vant, och han fick raska på efter henne för att hinna in, medan dörren gled igen. Uppför spiraltrappan hade han inte en chans att hänga med i hennes springtempo, men hon väntade in honom med ett svagt leende.

I samma ögonblick som Johan kom upp från trappan och ställde sig bredvid S, fick han syn på Bibliotekarien. Han var på väg mot dem och hälsade båda två välkomna, med ett stänk av förvåning:

- Så trevligt att se dig, Sessilia. Och Johan har du med dig också.

- Det var Johan som tog hit mig, invände S trevande.

Han pustade ut och motiverade deras närvaro:

- Ja, jag måste få reda på varför Sessilia tar av sig Vännen.

Bibliotekarien skrattade obegripligt hjärtligt. Samtidigt observerade Johan att förmiddagssolen än så länge bara snuddade vid det toppformade glastaket ovanför dem. S puffade lekfullt Johan i sidan, tog enkelt av sig Vännen från vänstra handleden och räckte fram den till honom. Automatiskt tog han emot den och tittade på dess okända undersida, som om där fanns något att upptäcka.

- Se så Sessilia, sa Bibliotekarien strängt. Stressa honom inte!

Därefter tog han Vännen från Johan, vägde den i handen och påpekade:

- Jag vet exakt hur den här fungerar. Som du hört har jag varit mer än delaktig när den konstruerades. För alla människors bästa, naturligtvis... Det första vi får när vi föds, är Vännen runt handleden. Anpassad till var och en, men för lika lycka i livet.

Johan sneglade på S och hon log med både munnen och ögonen. Orden försökte komma ur honom så fort, att de staplade sig på varandra i halsen, och han stammade fram:

- Ingen får ett bra liv utan Vännen. Självklart är det därför vi har den... Du måste vara en av de första som kommit på det!

- Nåja, smålog Bibliotekarien, vissa hade säkert klarat sig utan Vännen. Men inte alla...

Plötsligt fick Johan en impuls att titta upp i taket. Han fantiserade om att det liknade två händer, vars sammanhållna fingertoppar mötte varandra, men med handlederna åtskilda. Spontant lyfta han sina egna händer över huvudet, för att efterlikna takets form. Ljuset från solen gnistrade här och var i ena halvan av salens takglas. Bibliotekarien talade medan Johan hade blicken uppåtvänd.

- Sessilia och du, ni är läkare. Från varsitt håll utreder ni den minskade ökningstakten hos medellivslängden...

S avbröt honom, och medan hon betraktade Johan, som sänkt sina händer och sin blick och återvänt till dem, försvarade hon sig genom att betona att hon inte berättat allt för Johan, om vad hon kommit fram till angående medellivslängden, och han hade antagligen inte heller avslöjat vad han kunde, och därför vore det bra att utbyta allt vetande som var och en hade om minskningen just nu, på en gång.

- Jag kan hjälpa er båda, svarade Bibliotekarien så oskyldigt att Johan fick sig en tankeställare.

Han började gå inåt salen och uppmanade S och Johan att följa efter. De gjorde så, men först tittade de frågande på varandra, sedan utväxlade de från var sitt håll bekräftande ögonkast.

Bibliotekarien tycktes försvinna rakt in bland hyllorna med böcker, men när hon och han kom fram, upptäckte de en öppen dörr med handtag. Johan kunde inte låta bli att känna på handtaget, och mindes att han sett bilder på gamla dörrar som var föregångare till de metallborstade undanglidande dörrhalvor

som fanns överallt numera. Han svingade igen dörrbladet bakom sig efter att de passerat, och så anslöt de sig till Bibliotekarien som stod och väntade vid en hissdörr av den vanliga typen. De åkte ner och kom ut framför en Hämtare.

Istället för att välja varsin ensitsig Transpo, tog Bibliotekarien ut en tvåsitsig Skubber. Johan fick ha S i sitt knä, och sedan de stängt dess genomskinliga huv och Bibliotekarien programmerat in en rutt, gled de ljudlöst iväg. Skubbern steg behagligt snabbt till lite mer än tvåtusen meters höjd, la Johan märke till när han tittade på displayen bredvid förarstolen.

De svängde i en välberäknad kurva över staden. Alla blanka blinda fasader reflekterade förmiddagssolen, och Johan njöt ett förbiilande ögonblick av synen på den ljuvliga strukturen hos de blockformade byggnaderna i harmonisk höjdvariation, och han fick ett slags bild i sin föreställningsvärld av människorna som levde därinne: Deras maximala välbefinnande skapades av Virtun så fort de befolkade de enhetligt formade bostäderna, men han väcktes efter en stund ur sin föreställning om hur fantastiskt Virtun gav människorna valfria bilder och ljud efter var och ens önskemål, så att de nästan alltid föredrog eller gillade eller älskade att vara inomhus.

- Där borta, där kom vi ifrån, upplyste Bibliotekarien.

S och Johan sökte med blicken och trodde sig finna huset, men Johan blev förbryllad eftersom det hade samma form och utseende som alla andra byggnader runt omkring.

- Jag kan inte se glastaket, sa han.

- Det är inte meningen heller, svarade S och lutade sig lite extra bakåt mot Johan.

- Du får informera honom, sa Bibliotekarien bestämt, vänd mot henne med ett brett flin.

- Arkivet för Minnenas Underhåll existerar inte, som du ser.

- Var seriös, Sessilia, invände Bibliotekarien.

- Virtun går att använda på många sätt, viskade S i Johans öra. Om man vet hur man gör...

Visst lyssnade han på henne, men en stark känsla av att vilja ha en stunds intimitet och välbefinnande med henne störde hans uppmärksamhet. Han insåg att det var alltför trångt i Skubbern för att fullfölja önskningarna, därför skiftade han prioriteringsordning och bortsåg från sina behov. Istället frågade han rakt ut:

- Vart är vi på väg?

- Johan, det får du komma underfund med själv, sa S och tyngde ner sig så mycket hon kunde i hans knä, och lät sin kind nudda vid hans.

Vännen på Johans arm signalerade diskret att det var dags för honom att göra något åt sin kropps behov, men eftersom omständigheterna hindrade honom från att omgående ta hand om budskapet struntade han i det. Istället frågade han Bibliotekarien:

- Har du använt Virtun för att gömma Arkivet?

- Dölja eller gömma, eller bara undvika att någon lägger märke till var jag arbetar?

Bibliotekarien fortsatte, med ett både överlägset och självironiskt skratt:

- Ingen kommer in i mitt hus eller i mitt huvud utan tillåtelse.

Johan ruskade på sitt huvud, som om det hjälpte för att tolka intrycken:

- Du tänker visa oss varför medellivslängden minskat. Men vad har du med den saken att göra? Det är Sessilias och mitt jobb.

S blandade sig i deras frågor och svar och menade att ingen har gjort så mycket för människornas lycka som Bibliotekarien. Detta var ett faktum, tack vare att han varit delaktig i tvåkönsprojektet, utvecklat Vännen och dessutom framställt ett hemligt preparat som gjort honom både yngre och äldre än någon annan levande människa. Äntligen säger hon något nytt, tänkte Johan vårdslöst.

Skubbern passerade en av Väderkontrollens svävande monitorer medan Johan ansträngde sig för att lyssna, ifall Bibliotekarien eller S skulle säga något. Så nära svepte de förbi dess stålblanka runda kropp att han förstrött kunde läsa av dess rödblänkande siffror, som talade om när nästa halvtimmes regn skulle komma över staden. Han började känna sig tung i huvudet och lite ouppmärksam, kanske på grund av den nära doften av S i hans knå, men plötsligt rycktes han tillbaka till fullt medvetande.

- Se, där nere! uppmanade Bibliotekarien S och Johan.

Bland husen i olika nivåer och kombinationer som solen träffade här och där och reflekterades bort ifrån, syntes ett tomt mellanrum, stort som ett helt kvarter.

- Varsågod, sa Bibliotekarien triumferande. Där har ni förklaringen till ökningstaktens minskning hos medellivslängden.

Johan begärde snabbt ett svar på frågan om hur ett helt kvarter kunnat försvinna, utan minsta spår av förstörelse, medan S var märkligt tyst. Visserligen har vi inga nyheter nuförtiden, tänkte Johan högt. De behövs inte när vi lever parallella liv med marginella olikheter, men detta var obegripligt och... sensationellt!

- Förstörelse och nyheter, anmärkte Bibliotekarien, sådana ord var det länge sedan jag hörde.

- Nuet är framtiden. Framtiden är nuet, rabblade S mekaniskt.

- Tvärtom, men var inte övertydlig, uppmanade Bibliotekarien henne. Du underskattar Johan.

- Det gör jag inte alls! Han har fått för mycket. Du märker väl hur trött han blivit.

- Det är hans problem, och inte mitt. Och inte ditt heller... Har ni sett nog nu? Då vänder vi tillbaka.

Bibliotekarien ändrade med ett par flinka knapptryckningar koordinaterna på panelen framför honom, så Skubbern programmerades att flyga dem till landningsplatsen utanför hissen som de klev ur tidigare. Solen på den varje dag ständigt blå himlen gled över och delvis in genom Skubbers genomskinliga huv medan den svängde. Ljuset studsade på vingarna, och när hastigheten minskade gled det inåt mot Skubbers kropp. De vertikala munstyckena under den hajformade farkostens buk blåste ut bränslet som omedelbart blev till vattenånga inför parkeringen på marken.

Under färden ner berättade Bibliotekarien lugnt och metodiskt på ett sätt som enbart personer med stor egen erfarenhet kan göra: Han pratade som till sig själv.

- Våld och förstörelse, det upphörde för flera hundra år sedan. Exempelvis fanns det då något som kallades vapen och sprängmedel. Jag kan visa er bilder om ni är intresserade. Men dessa fenomen är så glömda av de flesta, att de blivit bortglömda. Det är självklart bra! Varenda företeelse som inte bidrar till individens bästa och hans eller hennes välbefinnande är förutbestämt att falla i glömska. Förr eller senare... När mänskligheten som en man äntligen fattade mod och reste sig som just en enda man mot allra minsta destruktiva handling och redskap... Först då fick vi det samhälle vi lever i numera. En värld, ett folk, ingen ledare... Jag är stolt över att ha hjälpt till på mitt sätt i mitt långa liv för att genomföra detta.

Johan kunde inte kämpa emot den känsla av avslappning och trötthet som spridit sig i hans kropp. Kanske berodde det på den doftande närvaron av S. Men innan han ofrivilligt slöt ögonen hann han ifrågasätta Bibliotekarien.

- Ett helt kvarter har försvunnit... Och människorna som bodde där också. Det är en underbar förklaring till, varför ökningen av medellivslängden har minskat.

Medan hans ögonlock var på väg ner, la han märke till att S och Bibliotekarien såg på varandra undrande, förundrat, överraskat, häpet eller bekymrat. Sedan försvann han bort i en kort tupplur.

Medan Bibliotekarien och S klev ur Skubbern frågade han henne med kritiskt tonfall:

- Varför tog du med honom hit igen?

- Jag sa ju att det var Johan som envisades med att vi skulle till Arkivet.

- Han är inte mogen än. Det begriper du väl. Är du inte läkare?

Ironin i Bibliotekariens röst struntade hon blankt i:

- Du och jag var överens. När jag valde honom...

S vände sig för att kontrollera att Johan satt bekvämt bakåtlutad och slumrade och tillade:

- Han kommer efter oss när han vaknat.

De tog hissen upp till Arkivet, och Johan fortsatte sova sittande i Skubbern med dess huv i uppfällt läge.

IX

Som ofta händer när någon somnat på en oinvand plats, undrade Johan var han befann sig när han vaknade. Ett förbiblixtrande ögonblick fick han för sig att det han såg runt omkring, var en fortsättning på drömmen han haft.

Han satte handen på Skubberns huvkant och hoppade eller snarare svingade sig ur dess passagerarutrymme. När han tryckt ner farkostens huv med en dov duns, skyndade han in i hissen till Arkivet och höll tummen på den enda knapp som fanns att välja på, medan skjutdörrarna suckande gled igen. Metallytorna som omgav honom i hissen var så blanka, att han kunde se sig själv i en mängd olika upplagor på de fyra väggarna som omgav honom. Tryckknappen upp var det enda som störde hans darrande självbilder när han vände sig runt, medan hissen rörde sig uppåt. Taket med de inbyggda ljuskällorna var däremot vitt.

Utanför hissen, uppe på Arkivets plan, såg han den gamla dörren som han kom ihåg, och skulle eller måste öppna. Den var stängd. Han pressade ner handtaget, drog och tryckte, utan att

han lyckades komma vidare. Dörren förblev stängd. Förbryllad granskade han dörren uppifrån och ner, och konstaterade att den byggts av samma gedigna material som det träplankade golvet inne i Arkivet. Han hejdade sina försök att få upp den, när han tydligt hörde hur S och Bibliotekarien pratade med skarpa röster på andra sidan.

- Sessilia, jag känner igen ett misslyckande när jag ser det!

- Ja, det var ett misslyckande... Att visa oss kvarteret som försvunnit.

- Jag syftade inte på det: Du har tagit in Johan av personliga skäl. Vi måste vara mycket försiktiga! Annars går vi under.

S skrattade, och det lät inte hjärtligt:

- Du har både rätt och fel: Fel för att vi hade fyra personer att välja på. Vi valde honom båda två! Han är den förste... Men du har rätt i att han blir den ende. Och vi måste förklara allt för honom med omtanke. Jag vet att du förstår mig, du är enkönad som jag. Du vet vad du måste göra, fastän du är man.

De två sista meningarna spottade S ur sig så fort och ljudligt att Johan reagerade starkt. Han provade fåfängt att öppna dörren genom att pressa ner handtaget, och eftersom han trodde att han gjorde på fel sätt, böjde han sig ner, och försökte lista ut hur mekanismen fungerade, men kom inte fram till någon lösning på problemet. När han rätade på kroppen, hörde han Bibliotekarien skratta dämpat, inte överlägset, inte hånfullt, inte roat, men antagligen bekymrat:

- Jag gissar att du inte behöver bevis på att jag är enkönad, som du. Och att jag är en man fortfarande... Jag är ju mycket äldre än du. Varför slåss du mot mig som är man, när du är kvinna? Vi har gemensamma intressen!

- Jag avskyr tvåkönsprojektet! Som du var inblandad i.

Johan hörde att S röst var kylig:

- Jag vet inte ens hur gammal du är. Och vad du gjorde när jag föddes.

De sista orden la S stort tryck bakom, märkte Johan, och Bibliotekarien svarade på liknande sätt:

- För länge sedan, mycket länge sedan, när Jorden var indelad i länder, då kom utvecklingen till en punkt, när kvinnorna tog över all makt över länderna. Tidigare var det oftast männen som styrde. Men det fungerade inte: Massor av människor, den stora majoriteten, var fortfarande olyckliga. De fick inte ett så bra liv, som de förtjänade. Därför blev tvåkönsprojektet nödvändigt. Visst fick vi ett folk, en värld, men vi hade en kvinnlig ledare som var... ska vi säga olämplig. Så växte tanken på tvåkönsprojektet fram. Och jag erkänner att jag var en av dem, som drev på och gjorde slag i saken och arbetade för det. Nu är det genomfört. Därför behöver vi ingen ledare!

Johan la örat mot dörren för att höra vad S svarade.

- Jasså, det är därför du tycker Johan är olämplig... För att han aldrig kan ta till sig det här.

Än en gång skrattade Bibliotekarien, kanske roat, kanske av medlidande. Men Johan kunde inte vara säker på att han avlyssnat röstklangen rätt bakom dörren. Däremot uppfattade han klart S irritation när hon sa:

- Du kan tydligen leva hur länge du vill. Men det kan inte jag!

Samtidigt som Johan hörde hennes ord, hittade han något slags vred under handtaget på den ålderdomliga dörren, som

gav ifrån sig ett klickande ljud när han mixtrade åt höger och vänster. Därefter kunde han svänga upp dörren och gå in i Arkivet.

- Johan, har du vaknat! utropade S överraskande glatt.

Hon och Bibliotekarien fick syn på honom, trots att han försökt göra en smygande entré från det hålrum eller den urholkning som bildades mellan bokhyllorna, när dörren i samma material som golvet i Arkivet gick upp framför honom.

Han tog sig fram med osäkra steg mot S, men talade ändå bestämt om för henne att han behövde en intim stund omedelbart, för att bättra på sitt välbefinnande. Vännen hade nämligen signalerat allt intensivare sedan han vaknat i Skubbern.

- Ja, jag behöver också öka på mitt välbefinnande, svarade S förväntansfullt och tog demonstrativt av sig Vännen från handleden, höll upp den framför Johan och tog sedan på den igen, medan Bibliotekarien försvann bort mot sin arbetsstation.

Johan lutade sig bakåt mot bokhyllväggen. Han fattade tag om undersidan på Sessilias lår, medan hon samtidigt gjorde ett litet hopp upp mot honom, och därefter greppade hon med fingrarna på ovansidan av den hylla som fanns närmast inom räckhåll, och så kunde de båda påbörja och fullfölja sin intima stund tillsammans.

Bibliotekarien satt avsiktligt gömd bakom den stora skärmen som tillhörde hans arbetsstation, men S plus Johan kunde inte låta bli att lyssna på brottstycken av det samtal han hade med någon okänd, medan de båda ökade på sitt välbefinnande.

S lämnade deras förening genom att först sätta ner sin vänstra fot, därpå den högra, och Johan såg att en spetsig sko stack fram under hennes byxben. Därpå blev han medveten om ett flertal saker som undgått hans uppmärksamhet: S var jämnlång med honom, plus att Arkivet var det enda rum på Jorden han kände till som saknade Virtubilder. Och bokryggarna på hyllorna som täckte salen från golv till tak, de stod orörliga. Böckerna påminde om döda själers tankar, balsamerade bakom pärmar.

Johan hajade till inför sina hastigt påkomna iakttagelser, men kunde inte just då koppla ihop dem med den intima upplevelse han haft med S. Han hade aldrig förstått, att det knappast existerar något starkare än kroppsliga intima sensationer, för att förändra och skapa nya synsätt. Istället betraktade han S uppifrån och ner och återvände till hennes ögon.

- Du är lika lång som jag.

- Ja, jag valde en sko med klack i morse. Så vi kunde mötas på samma nivå, svarade hon segervisst.

- Det blir bättre för de tvåkönade, sa Johan tanklöst. De kommer att ha samma kroppsstorlek allihop. Nej, det har de redan...

- Gillar du inte ditt kön? Jag bara undrar, invände S, fortfarande med läpparna brett isär.

- Jovisst. Varför skulle jag inte göra det? Men vi enkönade är de sista. Och det är för allas bästa. Lika för lika över hela Jorden.

Han motade bort hennes fråga med en vag känsla av att han upprepade sig. S hade korsat underarmarna över bröstet. Plötsligt lösgjorde hon dem. Hon grabbade tag i Johans krage strax under hans haka och skakade och drog i den:

- Måste det vara så här, Johan? Måste det?

- Självklart! Varenda människa inser det. Och vi har varit överens i massor av år. Släpp min krage, är du snäll, tillade han oroad, och flackade med blicken bort från hennes ansikte till bokhyllorna på motsatta väggen bakom henne, men kunde inte avstå från att komma tillbaka till hennes ögon igen.

- Din kvinna som du lever med nu, Johanna... Jag vet att hon haft en period med honom, sa S viskande och nickade bort mot Bibliotekarien.

Hon släppte äntligen taget om hans krage.

- Snälla Sessilia, jag kan inte följa dina tankar. Vi lever fyra veckor med samma partner och byter jobb... över hela Jorden. Det är inget konstigt med att slumpen verkar ha en mening ibland.

- Hon är enkönad som du och jag. Och vi bor i samma stad just nu. Hur många enkönade finns det kvar? Det vet du...

Johan höjde rösten. Han begrep inte att högt framförda ord utan måttat innehåll alltid ekar tomt:

- För sjutton, Sessilia, vi har det bra som vi har det. Vi har det bästa liv vi någonsin kan få!

S sjönk ner på knä vänd mot ljuset från salens glasgavel, dolde ansiktet med båda händernas flator, och gungade kroppen fram och tillbaka så huvudet snuddade vid trägolvet medan hon mumlade:

- Fan ta dig, Johan! Fan ta dig...

- Vad säger du?

Han hade aldrig hört eller stött på orden förut, och visste inte hur han skulle tolka dem. Han blev överrumplad, förvånad, förundrad, misstänksam, skeptisk och slutligen märkligt fylld av obalans, när S höjde huvudet mot honom, tog bort handflatorna från ansiktet, så att han såg ränder av fukt under hennes ögon.

- Vad betyder fan ta dig? Som du sa nyss.

Hon ställde sig upp tätt intill honom:

- Förlåt mig. Det måste komma från någon bok, i Arkivet.

- Har du läst allt som finns här?

- Nej, det fattar du väl att ingen hinner med. Någon gör det kanske. Någon läser så allt blir läst, någon gång...

- Men det vi söker finns på varenda arbetsstation. Var har du fått tag i det du säger... I något annat än det vi har?

- Ibland är det utsagda starkare än svaga ord.

Ställd som Johan blev inför S kommentar, kunde han inte annat än följa de två våta spåren under ögonen på hennes kind med sitt pekfinger. Då försvann de och huden blev torr. Hans röst hackade då han ansträngde sig för att låta vänlig:

- Jag tror att det är för att du tar av dig Vännen ibland. Som det blir annorlunda. Än det borde vara.

- Ibland, Johan, ibland har du mera rätt än du tror. Ibland mindre...

S strök med en hand över hans hår från pannan och bakåt.

- Jag önskar att du kunde ta av dig Vännen också.

Johan studsade bokstavligen bakåt, kanske för att få distans till Sessilia och hennes ord. Han ångrade sin häftiga reaktion omedelbart, och tog ett steg framåt så hans nästipp befann sig en halv centimeter från hennes:

- Jag har det bra. Alla människor är lyckliga idag. Trots att vi har lite olika förutsättningar. Men de kan inte bli mindre just nu! Så måste det vara.

- Fan ta Vännen, väste S i Johans öra. Men den är bra att ha ibland...

Hastigt pressade hon sina läppar mot hans, och detta startade en oreda, ett tvivel, en osäkerhet som han hade svårt att hantera, eftersom situationen eller händelserna eller känslorna var ovana eller rent ut sagt unika för honom. Spontant använde han hennes förnamn:

- Sessilia, du känner Bibliotekarien bättre än jag. Vad är ni ute efter, du och han?

- Ingenting, skrattade S blygt. Vi har läst för många böcker, han och jag. Fast vi har bara valt en del tillsammans.

Johan tog sig om hakan:

- Kom du hit för att få svar på varför ökningstakten minskat hos medellivslängden? Före mig... Och så började du läsa böcker!

- Ja, jag sökte på min arbetsstation för tre fyra år sedan. Jag jobbade som läkare då också. Det såg jag till. För att jag tycker bäst om att jobba med medicin, som du. Och så fann jag Arkivet. Men ingenting mera... Så jag tog mig hit.

- När du träffade Bibliotekarien... Efter några år behövde ni hjälp. För att förklara varför ökningstakten minskat hos medellivslängden. Och så hittade ni mig.

S blev svarslös ett ögonblick, men fortsatte:

- Jag ville jobba med kliniska uppdrag. Precis som du! Men det fick jag inte. Du skulle se mig när jag är kirurg: Jag kan byta ut vilket organ som helst! På varenda patient som behöver det. Istället fick jag hålla på med statistik. Därför letade jag reda på Arkivet för Minnenas Underhåll. För jag trodde att det skulle hjälpa mig... i min... i min forskning.

Hon tog om hans axlar, men han lyckades inte hålla tillbaka, eller låta bli att reagera på ett sätt som han anade inte skulle uppskattas av S. Han måste helt enkelt säga:

- Och så valde du och Bibliotekarien mig. För att fixa dina behov.

Johan kunde inte greppa sammanhanget i det S berättade, trots att han kände igen vissa delar från hur han själv resonerade. Hon släppte ner sina båda händer längs sin kropps sidor, efter att ha pressat dem vädjande, pockande, övertygande runt Johans axlar.

Bibliotekarien steg upp från sin plats, där han suttit bakom arbetsstationens skärm, och närmade sig S och Johan.

- Jag tar hellre ett steg framåt, än två steg fram och ett tillbaka, sa han, utan att förklara varför.

S vände sig irriterat mot Bibliotekarien:

- Johan fattar inte varför alla böcker finns här. Och inte går att hitta någon annan stans. Han har aldrig läst några ord i en bok. När vi var i Arkivets bergtrum, laddade han ner innehållet i Vännen.

- Ja, det var ju rationellt gjort, smålog Bibliotekarien, och tycktes förvänta sig att S fortsatte, vilket hon gjorde:

- Får jag ge Johan en bok, som han kan låna och ta med sig?

- Det finns många meningslösa frågor, svarade Bibliotekarien kritiskt. Det här var en av dem.

S vandrade längs hyllorna i salen, uppenbarligen följde hon ett för Johan okänt system. Hon böjde nacken bakåt och framåt, och rörde huvudet från vänster till höger, sökande, tills hon stannade upp tvärsäkert och drog ut en volym från en hylla

långt bort. Bibliotekarien och Johan väntade. Hon återvände till dem med en medeltjock bok i handen.

S tog i Johans överarm med sin fria hand och överlämnade boken med en uppmaning till honom att läsa den. Hon förstod att Johan behövde en påtaglig erfarenhet, eftersom han bara läst på olika skärmar, och inte ur en fysisk bok tidigare.

- Hur gör jag med den här, skämtade Johan nervöst och vred och vände på volymen i sina händer.

- Den går att öppna till höger, svarade S roat.

- Jo, jag vet. Men det är första gången för mig.

Han visade upp bokens ingångssida för Bibliotekarien, och läste titeln: "Processen". Han kunde inte låta bli att vara bitsk, och säga att detta måste vara något som säkert passade honom för tillfället.

- Titta inte bara på omslaget, uppmanade S Johan. Det finns mycket att hämta bakom. Mellan pärmarna... Har du hört det uttrycket förr?

- Javisst, ljög Johan utan att skämmas, kanske av prestigeskäl, kanske för att han hade ett märkligt, sårbart, inkonsekvent tillstånd i kroppen, trots Vännen.

- Även om det är ovant för dig... Kan du vänja dig... började S, men blev plötsligt avbruten av Bibliotekarien, som ville berätta att han nyss, för en liten stund sedan, hade sammankallat Konsensusrådet.

S och Johan tittade förvånat på varandra, men från olika utgångspunkter, antog Johan. S vände tvärt på klacken och verkade vilja lämna Arkivet omedelbart, men innan hon gick ifrån Bibliotekarien och Johan, uppmanade hon Johan än en gång att läsa boken hon valt ut åt honom, till dess de skulle ses dagen efter på arbetet.

Hans blick hakade fast vid hennes ryggtavla hela vägen bort till spiraltrappan, där hon försvann ner. Boken stoppade han in under byxornas livrem, utan att tänka på vad han gjorde.

Bibliotekarien hade iakttagit Johan hela tiden, medan S vandrade bort över salens trägolv, och sedan förklarade han lugnt:

- Konsensusrådet har inte sammanträtt på ungefär hundra år. För att det inte har varit nödvändigt. Det ska bli intressant att se vilka som kommer. Ingen trodde att Konsensusrådet skulle behöva inkallas mera. Utnämningarna har mest varit en hemlig formalitet. När någon dött, alltså, under tiden som gått.

- Jag ska också gå, sa Johan, och undrade tyst för sig själv om det stämde att Konsensusrådet inte träffats förr.

- Nej, nej, stanna kvar, vädjade Bibliotekarien och visade sina välvärdade tandrader i ett leende. Det var min tanke från början. För din förståelse...

- Jag har inget mer här att göra.

- Du kan lyssna, sa Bibliotekarien med ett gåtfullt grin. Eller läsa i boken Sessilia lånade ut till dig. Om du tycker det blir tråkigt. Sätt dig bakom min skärm! Ingen kommer att bry sig om dig. Du arbetar mer eller mindre här.

Johan talade om, att han uppskattade Bibliotekariens erbjudande, men beslöt sig ändå för att lämna Arkivet. Han mindes att det fanns en Hämtare där de tagit ut Skubbern tidigare, utanför hissen som de använt, hissen bakom dörren i nischen bland bokhyllorna. Med vissa besvär kunde han nu

öppna dörren och låsa bakom sig: Han inte hade lust att använda spiraltrappan hem, och riskera att möta någon av medlemmarna i Konsensusrådet, som Bibliotekarien kallat in.

X

Medan Johan väntade på hissen hörde han två uppspelta röster hälsa igenkännande på varandra, på andra sidan den kompakta stängda trädörren. Detta hejdade eller intresserade eller lockade Johan så mycket, att han lät hissen stå orörd och vänta, när den kommit upp till hans plan.

- Lever du fortfarande, hörde han Bibliotekarien utropa.

- Ja, men det är inte därför jag kommer några minuter för tidigt.

Johan kände igen Bibliotekariens röst. Han kunde inte avgöra ifall den andra tillhörde en äldre man eller kvinna, som sa:

- Du ser ut som du gjorde för femtio eller sextio år sedan. När vi träffades senast. Nej du ser yngre ut!

- Det tror jag inte. Tack i alla fall för komplimangen, svarade Bibliotekarien, och undrade vilka de andra i Rådet kunde vara.

Och så skrattade han till:

- Jag hoppas att de kommer i tid åtminstone.

Johan glömde bort hissen som väntade bakom ryggen. Istället närmade han sig dörren och ställde sig vänd mot den, som om han försökte tränga igenom dess grova plankor med blicken. Försiktigt vred och mixtrade han med dörrens lås, så att han fick upp det, för att kunna snegla in i Arkivet genom en springa. Dörren var välsmord i dess upphängning till höger, la han märke till, eftersom den gick att röra ljudlöst utan problem. Därför lyckades Johan se Bibliotekarien och den han pratade med. De badade, nej översköljdes av ljus från den glasade kortsidan av Arkivets sal. Johan lyckades kämpa ner sin bestörta förvåning, när han fångat in Bibliotekarien med blicken, och såg honom i helvit fotlång morgonrocksliknande klädsel, stående mitt emot en kort mycket gammal dam i liknande vit dräkt: Hur hade Bibliotekarien hunnit med att klä om sig, på den korta stund som förflutit, sedan Johan stängt dörren?

En efter en anlände ytterligare elva personer i olika åldrar, och samlades runt Bibliotekarien, som hade fullt sjå med att presentera sig för dem. Deras otydbara sorl var dämpat. De var klädda i färger och snitt som Klädformaren måste ha tillverkat åt dem denna morgon, men Bibliotekarien försedde dem med fotlång vita, slätt blänkande rockar som samtliga tog på sig, allteftersom de gjorde entré.

Johan förstod att alla som Bibliotekarien kallat till mötet hade anlant, när de satte sig på golvet med korslagda ben framför arbetsstationen vid glasväggen. Bibliotekarien började tala stående med handflatorna sammanlagda och tummarna mot bröstet:

- Den enda jag känner igen av er är dig, sa han och bugade lätt mot den mycket gamla damen, som Johan hört honom hälsa på först.

Därpå avslöjade han kortfattat att anledningen till deras möte var ett mindre problem med ökningstaktens minskning hos medellivslängden. Sedan gled han in på, hur Konsensusrådet en gång i tiden bildats, det vill säga som en kontrollerande eller snarare välvilligt övervakande organisation, eftersom de flesta,

(utom den äldre damen) var okända för varandra och inte insatta i sitt uppdrag.

Rådet kom till efter det att Jorden blivit en värld utan gränser på papper, vilket innebar att kartornas konstlade streck suddats ut. (Bibliotekarien hade en lång utläggning om vad gränser och kartor betydde.) Hela mänskligheten hade kommit överens om ett folk, en värld, ingen ledare. Detta var en fantastisk insikt som mognat fram under århundraden, och slutligen delades av den överväldigande majoriteten. Inte utan motstånd här och var, ärligt talat. Men när Vännen blev varje människas självklara följeslagare genom livet, avtog och försvann plötsligt all opposition... om det nu är riktigt att beskriva händelserna och utvecklingen så.

Tvåkönsprojektet blev alltså den självklara fortsättningen på grundtanken om hela mänsklighetens bästa, eftersom det samtidigt ledde till maximalt lyckliga liv för varje individ!

Konsensusrådet, eller snarare tanken på ett Konsensusråd, hade formulerats av dem som utvecklat Vännen. Sedan följde naturligt den logiska idén om, att varje individs tvåkönade födelse och död skulle medföra att Utopia äntligen blev verkligt. (Sorlet bland de oförstående tolv på golvet sittande medlemmarna i Konsensusrådet stegrades, och fick Bibliotekarien att sluta tala. Han tvingades komma med en detaljerad redogörelse för begreppen han använt, hur gammal han var, och vad och varför han gjort som han gjort, i sitt långa liv.) Johan lyssnade splittrat, kluven mellan obegriplig olust och kunskapsörst, innan han kunde skärpa koncentrationen och följa fortsättningen:

När Konsensusrådet en gång formellt bildats, av klokare personer än dem som framfört tanken, då avvecklades det aldrig helt. Trots att Rådet inte hade haft en enda uppgift på många, ja kanske bortåt hundra år. I början sammanträdde Rådet (enligt reglerna) en gång om året, men behovet fanns inte, så mötestillfällena dog ut, men Rådet blev vilande: Att formellt avveckla sig själv, hur väl motiverat det än kan vara, det är en omöjlig uppgift för vilken organisation som helst. Tur är väl det, utropade Bibliotekarien, därför är ni här! Vi har en uppgift som vi måste lösa tillsammans...

Han stod fortfarande med handflatorna ihop, med sina utsträckta tummar mot bröstet, medan de övriga tolv i Konsensusrådet satt lyssnande med korslagda ben på Arkivets golv. Johan gäspade reflexmässigt, utan att veta sig Vännen eller han själv kände av något sömnbehov. Han hade för länge sedan tappat tidsbegreppet under Bibliotekariens utdragna anförande, och märkte av en anmärkningsvärd svaghet i benen, där han stod i dörrspringan. Att komma ihåg, och dessutom kunna upprepa mer än en bråkdel av vad han hört, skulle vara omöjligt för honom.

Solljuset hade hunnit vandra och sjunka ner, från det gnistrande glastaket i Arkivet, till kortväggen bakom Bibliotekariens arbetsstation, och belyste nu hela Konsensusrådet därifrån. Ryggen och bakhuvudet på Bibliotekarien träffades av solstrålarna, och fick hans korta hår att glänsa, eftersom han inte hade kepsen på sig, och samtidigt som han talade länge och väl, vandrade kroppens skugga långsamt segt över de tyst sittande åhörarna.

Johan ruskade på sig och övervägde om han skulle vända om, ta hissen, plocka ut en Transpo och åka hem, när en tvärtystnad infann sig i Arkivet, på andra sidan den träplankade dörren, vars springa han spanat in genom.

Plötsligt ställde en av de närvarande i Konsensusrådet en fråga till Bibliotekarien: Varför fanns det inte någon Virtu på väggarna i Arkivet, utan bara hyllor med... ja, vad det nu kunde vara.

- Det är mitt fel, jag tar på mig skulden, erkände Bibliotekarien med en bugning. När Rådet bildades, fanns det inget behov av att ha böcker. Det ni ser på hyllorna längs väggarna är böcker. Eftersom jag fick i uppdrag att förstöra dem, men hittade det här Arkivet, behöll jag dem. För att jag skulle göra mig av med dem vid lämpligt tillfälle.

Han hostade generat och tillade:

- Min ursäkt för min försummelse kanske kan liknas vid hur Konsensusrådet var tänkt att avvecklas, men ändå levt kvar och fungerar. Tack och lov!

Johan lystrade till när han hörde detta, han stod helt på tå med alla sina sinnen: Bibliotekariens motivering hade en övertygande hård polerad yta, men bakom den anades en ogripbar och ekande tomhet. Varför kallade S honom för Bibliotekarien? Och varför fanns Arkivet för Minnenas Underhåll? Visste medlemmarna i Konsensusrådet om, var de befann sig? Ja, kanske... På sätt och vis... Men deras position, kände eller förstod eller insåg de den? Bibliotekarien stegrade rösten:

- Ja, jag vet att det här är enda rummet på Jorden, där Virtun inte fungerar som den ska. Det är mitt misstag, och jag skyller inte ifrån mig på någon annan. Dessutom är det innerst inne extra pinsamt för mig, eftersom jag varit med om att utveckla både Vännen och Virtun. Jag ber er alla i Konsensusrådet om förlåtelse, för min försummelse. Jag har blivit för gammal för mitt eget bästa.

Johan spanade diskret in genom dörrspringan, och såg hur först en, sedan ett par, och slutligen samtliga tolv i Konsensusrådet reste sig upp från sina sittande positioner på golvet och därefter trevande, men alltmer intensivt applåderade Bibliotekarien, innan de återtog sina platser på golvet med korslagda smalben. Och det blev förväntansfullt stilla.

Bibliotekarien bugade sig en aning framåt mot dem, även nu med handflatorna pressade mot varandra, ett stycke från bröstet, innan han sa:

- Det bästa med våra liv är, att all kunskap är fri och tillgänglig för var och en. Vi lever fyra veckor med en partner, vi skiftar arbeten och uppfostrar allas våra barn i en fullkomligt likvärdig miljö: Alla kan göra allt! Även vi som är här, vi enkönade! Men vi har ändå insett att det bästa för mänskligheten är samma förutsättningar. Därför föds våra barn tvåkönade! Konsensusrådet bildades för att fullfölja och fullborda denna självklara vision in i vår veklighet. Kom ihåg: Framtiden är nuet, nuet är framtiden!

Johan kände sig uppiggad av dessa ord, och spetsade öronen inför fortsättningen.

- Men jag är bekymrad, sa Bibliotekarien. Vi tror på lika för lika, och därför har ni kommit hit. Men tydligen begriper inte vissa enkönade det bästa för mänskligheten, som vi kan se det. Utom

ni! Ökningstaktens minskning hos medellivslängden är bevis på detta: Ett helt kvarter i just denna stad har utplånats av enköningarna, utan sans och balans. Men det finns hopp: Problemet hade aldrig blivit upptäckt innan det blivit för stort, om inte vårt gemensamma synsätt fungerat. Det vill säga med all information till alla, för tillgänglighet i tiden.

Bibliotekarien svepte ut med händerna och vred kroppen åt höger och vänster. Och hans blick vandrade lugnt över åhörarna.

- En av våra enkönade läkare gjorde mig uppmärksam på vad som hänt. Hon arbetade med frågan om medellivslängden, och kom i kontakt med mig. Hon sökte och fann! Så jag kunde hjälpa henne att forska vidare. För att förstå.

Johan märkte av sin svaghet i benen igen, men utan att gäspa. Han hade fullt klart för sig att Bibliotekarien syftat på S, och att detta påverkade honom så att han delvis tappat kontrollen över sin kropp. Han sjönk ner på golvet, fortfarande med blicken riktad in i Arkivet genom dörrspringan, samtidigt som ett mindre kaos uppstod bland Konsensusrådets medlemmar, och en skur av lågmälda frågor riktades till Bibliotekarien, som då satte händerna på sina höfter.

Solen hade inte slutat lysa in i ryggen på Bibliotekarien, genom glasväggen bakom honom. Johan var nära att kasta ur sig sitt maginnehåll, och fascinerad, förvånad, förbryllad undrade han över att kroppen spontant reagerade på så sätt, när Vännen alltid hjälpt honom förr. I själva verket misslyckades han med att inse betydelsen av magsäckens uppförande, utan böjde sig okunnigt stumt mot golvet.

- Jag frågar er, vad vi måste göra, och hur, sa Bibliotekarien medan Johan kröp omkring bakom dörren och inte kunde se.

- Ett helt kvarter i staden har utplånats. Än så länge är vi de enda som känner till det. Vi måste göra något åt denna kunskap!

Johan var full av besvikelse, han kände sig dessutom förd bakom ljuset, lurad, sviken. Först när han sträckte ut sig platt med magen mot golvet, upplevde han en lättnad. Men när han låg ner, hörde han hur Konsensusrådets medlemmar i stegrande rytm och volym samstämmigt och taktfast upprepade: "Ett folk, en värld, ingen ledare", fram till ett kraftfullt klimax. Sedan blev det tyst.

Han kunde inte låta bli att häva sig upp på alla fyra, krypa fram och snegla in genom dörrspringan, innan han reste sig vingligt, gick bort till den väntande hissen, tryckte på knappen så skjutdörrarna gled åt sidan och fortsatte in i dess silverljusa metalliskt speglande inre värld, och satte ett pekfinger på den enda knappen, det rätta stället, för att komma till Transpon därnere i Hämtaren, utanför Arkivet, och åka hem.

Johan gick med osäkra steg till närmaste Transpo. Han böjde sig framåt i den och pratade och matade in koordinaterna. Då märkte han ett visst motstånd, som han inte känt av, medan han tidigare såg och lyssnade i springan bakom den träplankade dörren till Arkivet: Det var boken S valt ut åt honom. Han hade själv stoppat ner boken i midjan, fasthållen av byxornas livrem, och nu drog han fram den.

Transpon for iväg, och Johan passade på att bläddra upp första textsidan. Efter att ha läst en stund under hemfärden, fick han samma mystiska obegripliga disharmoni i magtrakten som

han haft i Arkivet. Han tittade på Vännen. Den gav honom inget meddelande, eller snarare ingen signal om vad han borde göra. Han pillade och fingrade en kort stund för att få loss den, som han sett S göra tidigare, men lyckades inte: Han gav upp försöket. Johan fick en ilsken impuls och dunkade vänster handled med Vännen mot Transpons säteskant, men blev besviken när han kom på sig själv med vad han gjort.

Transpon landade. Han körde ner boken innanför byxornas midja och bältet, lämnade Transpon i Hämtaren och vandrade sakta och stadigt bort mot huskomplexet, där hans nuvarande lägenhet och Johanna och barnen fanns.

XI

Hundratals vassa och flera meter långa kalkstensspjut hängde ner från taket i lägenheten. Grottöppningen på väggen framför Johan gjorde det möjligt för honom att följa de sakta nedhasande vattendropparna längs spjuten och höra dem falla på eller längs med en liknande spetsig mottagare som med tiden växt upp från grottans golv. Ju längre bort från grottöppningen hans blick sökte sig, desto svårare blev det att urskilja spjuten från taket, när de försvann i mängden och in mot den uppslukande svärtan. Ljudet av de överallt segt fallande enskilda vattendropparna var inte störande, istället lugnande.

Johan halvlåg i sängen med ryggen mot väggen och läste boken S valt ut åt honom i Arkivet.

Barnen hade bestämt och Johanna godkänt Virtubilderna med grottländskapet, som täckte rummets golv, väggar och tak med öververklig visuell tydlighet, så Johan tvekade när han ville kliva ur sängen. Han ryggade nästan för att sätta ner fötterna på vad som framstod som en verklig och farlig spjutspetsmatta, för att gå ut i hygienutrymmet. Han dröjde kvar sittande på sängkanten, men hade fortfarande boken i handen.

En ofrivillig minnesbild från tidigare på kvällen, när han kom hem, dök upp i hans huvud: Så fort han dragit fram boken, för att lätta på livremmens spänning, möttes han av en skur av frågor. Barnen hade stormat fram, för att de upptäckt att han hade något med sig. De avbröt till och med sitt ätande, mitt i maten, som Johanna låtit dem välja innan Johan kom in i lägenheten. Och drog fram boken. För att den gjorde sig obekvämt påträngande. Fastän den var rimligt tjock mot magen.

Naturligtvis behärskade barnen läsning mycket bra, men de hade aldrig sett bokstäver, ord eller meningar på papper, vana, eller snarare inkörda som de var på visuella tolkningar av texter på olika skärmar. De drog i, bråkade om och till och med slet boken ifrån Johan när han visade upp den, för att få första tjing på att öppna, glutta, bläddra bland bladen.

Johan skrattade åt dem. Johanna kommenderade barnen tillbaka till matbordet, som smakfullt dukat sköt ut ur väggen. Lugnet återställdes sedan Johan fått tillbaka boken, och satt sig ner med sin valda middagsportion, som han knappt fram från Matbyggaren.

- Varför heter det bok?
- Vad är den gjord av?
- Det är korkat att klistra in ord sådär, sa pojken.
- Varför finns det inga bilder i den? undrade flickan.

Johanna betraktade barnen med trött stränghet i blicken, och kunde inte annat än säga åt dem att låta maten tysta mun. Johan berättade utförligt och tillrättalagt medan de åt, hur han kommit över boken: Han hade varit ute och sett på en plats där de grävde för att lägga grunden till ett nytt sjukhus. Han jobbade som läkare, men det var inget nytt för dem. Därmed klingade deras frågor långsamt av, eftersom det var ett välkänt faktum att om man gräver tillräckligt mycket och djupt för att bygga nytt, då händer det att gamla ointressanta lämningar från förr i tiden kommer fram. Johan betonade noga för barnen att framtiden är nuet, nuet är framtiden.

- Men det vet ni, eller hur? Jag är fruktansvärt trött efter dagens slit, gäspade Johan. Jag kommer knappt ihåg vad jag heter.

Barnen skrattade och förstod. De gick villigt och lugnt och la sig i sina sängar, som Johanna tagit fram och bäddat med Klädformarens hjälp, medan Johan använde Matbyggaren för att göra sig av med porslinet, besticken, glaset, ja samtliga kvarlämnade ätsaker han plockat undan från bordet.

Balanstillskottet i maten hade haft positiv inverkan på Johans kropp, och medan han klappade om barnen i deras sängar kunde han inte avstå ifrån att komma med ett positivt glädjande förslag:

- Imorgon tar vi ut en Skubber och badar.

Eftersom allt arbete och alla insatser för samhällets utveckling var frivilliga, och därför självklart åtråvärde för varenda människa på Jorden, existerade inga bestämda arbetstider. Inte ens barnens schemalagda utbildning kunde eller ville hindra spontana individuella initiativ. Det visste även barnen om. Därför blev Johan negativt överraskad, när pojken och flickan högljutt och samtidigt protesterade, som om det vore med en enda röst:

- Vi vägrar! Vi tänker inte följa med.

En kort stund efter denna explosiva avvisande samstämmighet somnade barnen, för att få den av Vännen runt deras arma utmätta vilotiden inför nästkommande dag.

Johanna klädde av sig, kröp ner under täcket i sängen och väntade på Johan, för att de skulle ha sin intima stund tillsammans, för bådvas välbefinnande. Men han vaknade kunde eller ville lämna boken oläst. Så när han gjort sig redo för natten, lutade han sig bakåt mot väggen, sittande i sängen, och läste och läste med Virtuns grottbild runt hela rummet.

De vassa stenspjuten ovanför honom, med segt vandrande kalkblandade vattendroppar som lät både dovt och plingande när de lossnade från spetsarna, och var så påtagliga att de borde ha fallit ner och träffat honom i verkligheten, dessa droppar la han inte märke till.

Johanna försökte på olika handgripliga sätt förmå Johan att följa reglerna, rutinerna för kvällen, eller åtminstone komma igång med dem, men han visade sig vara opåverkad av hennes ansträngningar att fullända deras dagliga liv. Det tog lång tid innan hon gav upp, men så småningom somnade hon in bredvid honom.

Vännen gav Johan åtskilliga påminnelser om, vad han borde göra för sitt välbefinnandes skull under tiden som han läste, men utan att han reagerade. Balanstillskottet gjorde förmodligen att hans välbefinnande översteg dessa svaga meddelanden, och

därför gav han sig inte innan han hade vänt bort sista bladet i boken. Trots det avtagande ljuset från grottöppningen bakom honom i Virtulandskapet, lyckades han fullfölja läsningen. Efter att ha suttit och tvekat på sängkanten släckte han ner Virtun, så det blev absolut svart i den fönsterlösa lägenheten, och därefter lyckades han somna.

Johanna ruskade i Johans nakna axel. Vännen hade väckt henne. Han låg på mage i sängen och sov, med höger arm under kudden.

- Vakna Johan! Vad är det med dig?

Han vred yrvaket runt kroppen ett halvt varv under täcket. Johanna hade ställt en bricka med frukost, kaffe och smörgåsar, på sin halva av sängen. Söderhavslandskapet de vaknat i förut, det tycker hon helt klart om, tänkte Johan, eftersom Virtun klädde rummets golv, väggar och tak med strålande realistiska ljud- och ljusfenomen. Varför hade han inte känt av Vännen, så han vaknat i tid, undrade han, men blev avbruten:

- Jag fixade frukost och kaffe. Och satte på Virtun medan du sov. Vi har en halvtimme på oss, innan barnen vaknar.

Johanna log förvåntansfullt mot honom med både ögonen och munnen.

- Bra, vi måste planera, sa Johan och ryckte till sig initiativet. Ungarna ville ju inte hänga med och bada idag. Då gör vi så här: Du och jag, vi går till jobbet, och ungarna åker till skolan. Som vanligt alltså... Men vid tiotiden möter du mig vid Hämtaren utanför jobbet. Så tar vi ut en Skubber och överraskar dem! Vart tror du de vill åka och bada?

Ställd inför denna idé som kastade omkull hennes önsknings, kunde Johanna inte göra annat än böja huvudet och nicka förvirrat. Johan slukade sin favorityoghurt snabbt och proppade in skinksmörgåsarna i munnen till kaffet med full fart, och det blev omöjligt för honom att svara direkt när Johanna invände:

- Har du tänkt på, att barnen kanske fortsätter att vägra komma med oss? Jag menar, om vi hämtar dem för tidigt i skolan.

Nu nickade Johan, hindrad som han var att säga något, intensivt tuggande, med munnen full och kinderna utstående.

- Vi har inga badkläder åt barnen. Och inte heller till dig eller mig.

Johan gestikulerade mot Klädformaren, upptagen som han var med att svälja och klunka i sig kaffet.

- Vi behöver ha med oss något att äta också. Frukt och dricka och smörgåsar...

Johan pekade på Matbyggaren, och hällde i sig den sista kaffeslurken.

- Jag har flera saker jag vill ta itu med idag, sa Johanna allvarligt irriterad. På mitt jobb...

- Det kan du göra imorgon, svarade Johan, efter att han harklat bort resterna av frukosten. Vi har inga arbetstider. Vi kan ta oss tid. För oss själva. Det gäller ungarna också!

- Vad är det för tokig idé du fått? Plötsligt ska vi åka och bada...

Hon hämtade Virtuns kontroll, knappade lite på den så att en meterstor textruta dök upp på väggen mittemot sängen. På samma ställe där barnen kunde få fram sin utbildningsruta. Den visade olika temperaturer runt deras stad.

- Titta här! Det är bara femton grader i vattnet.

- Vi tar en Skubber, sa Johan. Så kan vi bada var som helst.

Han svepte ut med båda armarna och gestikulerade runt rummets väggar, för att locka henne med Virtuns söderhavslandskap, och sa:

- Det tar bara en halvtimme hit!

Hon satte sig bredvid honom på hans sida i sängen. Och tog i hans hand.

- Jag har märkt att du undviker mig, och våra intima stunder. När vi ska ha dem. För att må bra. Vad är det med dig?

- Jag mår utmärkt. Balanstillskottet ordnar den saken, svarade Johan beräknande klurigt. Vännen talar om för Matbyggaren exakt vad du och jag behöver. Det märker väl du också, nu efter frukosten?

Johanna släppte honom med blicken, tittade ner på sina bara fötter som pendlade fram och tillbaka och kunde ha rört om i sanden som breddade ut sig på golvet, och sedan såg hon på honom igen.

- Johan, jag vet att det inte kan fungera perfekt varenda gång. Men jag känner på mig att något är fel. Du bryr dig mera om de här tvåkönade barnen än mig. Och hur jag har det...

- Alla ungar är tvåkönade nuförtiden. Och de flesta vuxna. Det är inget nytt.

- Jag vet. Men varför ska vår tid gå åt till att ta hand om barn som inte är våra?

Johan drog hörbart efter andan, eftersom han hört henne säga liknande saker förut, men han insåg allvaret i Johannas avvikande åsikter. De verkade så grundmurade, att han nästan blev misstänksam. Han suckade tungt, då han förstod att han måste forska i hennes inställning till barn. Men innan han hunnit formulera en fråga sa Johanna spontant med intensiv hetta:

- Jag vet att vi enkönade inte ska ha barn. Men då borde vi slippa ta hand om andras!

Johan greppade om Vännen på vänster handled, bläddrade snabbt i den och fick fram en bild på Bibliotekarien, som han visade Johanna.

- Vet du vem det här är?

Hon tog tag i hans arm, förstörde och förminskade bilden, roterade runt porträttet i flera olika sidovinklar och bakifrån, men ruskade på huvudet.

- Han är enkönad som du och jag, sa Johan med ett menande leende.

- Hur ska jag kunna komma ihåg alla? Vi byter partner över hela Jorden. Var fjärde vecka... Och det blir tretton gånger om året!

- Han finns i den här staden, avslöjade Johan.

- Varför skulle jag bry mig om det? Alla enkönade kvinnor som du har varit med då, fräste Johanna och skrattade sedan plötsligt. Är du svartsjuk kanske?

Den sista meningen, som han knappt begrep, plus Johannas uttalade tankar om barnen, fick Johan att oroligt undra, om hon inte hade en felaktig inställning till samhället de levde i. Men han höll tyst om saken. Istället klev han naken ur sängen, knappade in en tidigare använd kostym plus underkläder, skjorta och skor i Klädformaren, och gick sedan över till att välja frukt, mat och dryck i Matbyggaren, för deras badtur, som han tog för givet skulle genomföras enligt deras gemensamma planering. När han vände på huvudet såg han att Johanna satt orörligt hopsjunken

på sängkanten med händerna framför ansiktet. Hon tog bort dem, tittade argt upp och anklagade honom:

- Du är den sämste man jag levt med på länge! Och nu vaknar barnen.

Han uppmärksammade inte vad hon hävt ur sig, utan fullföljde sina tankar på deras utflykt:

- Säg inget till ungarna. Det ska bli en överraskning för dem. När vi åker och badar.

Johanna höll tillbaka eller kvävde eller förträngde en protest, och svarade lugnt:

- Nej då. Vi träffas vid Hämtaren på jobbet, som du vill.

Hon reste sig, log stelt mot honom och gick bort till Klädformaren för att ordna med badkläderna åt dem. Han förstod sig inte riktigt på henne, men fick inte tid att grubbla vidare: Barnen studsade upp ur sina sängar och det satte igång en febril aktivitet med frukost, kläder, städning och en stor mängd små konfliktlösningar, innan de lämnade lägenheten.

När barnen, Johanna och Johan skyndade till Hämtaren, drog pojken i Johans hand:

- Var är boken som du visade oss igår?

Johan tog fram den ur sin kavajs innerficka. Han höll upp boken hastigt, innan han stoppade tillbaka den. De småsprang alla fyra.

- Kan jag få läsa ikväll, bad flickan, men Johan ruskade på huvudet och sa nej.

- Varför tar du med dig den, ville pojken veta och Johan svarade:

- Vi kan inte ha boken hemma. Det förstår ni väl. Jag råkade ju hitta den när jag var på en plats, där det ska byggas ett sjukhus. De grävde upp den ur marken, har jag sagt.

Pojken godtog svaret och undrade istället vad Johan tyckte om grottan de valt som Virtun visade igår kväll, men flickan släppte inte sina tankar på boken och frågade om han läst den, vilket gjorde Johan så besvärad och förlägen att han svarade att han måste lämna ifrån sig boken, och nu har Vännen signalerat flera gånger att ni är försenade till skolan, hörde ni inte det, så spänn fast er i Transpon, uppmanade han barnen, eftersom de fyra just då kommit fram till närmaste Hämtare utanför deras hus.

XII

Johan blev både glad och besviken, när han kom in på sin arbetsplats och än en gång såg att S redan satt där, med ryggen mot honom, och var i full aktivitet bakom sin skärm. Varför lyckades hon alltid komma först till jobbet? Sedan upptäckte han, nej han snarare drabbades av, den överväldigande tropiska grönskan som Virtun skapat därinne: Tunga blad viftade lojt fram och tillbaka, och ljudbilden var övermåttat med insekters surr, fåglars sjungande och hojtande. Ljusblixtrar flammade till från en hastigt exponerad sol bland den rörliga växtligheten. Det enda som saknades var den tryckande hettan och fukten.

Hon måste ha ögon i nacken, tänkte han roat, eftersom S med detsamma reste sig för att möta honom när han stod stilla och andades tungt efter att ha raskat på rejält. Hon närmade sig honom i ett par röda byxor, en ljusrosa blus och en kort tunn scarf i grönt och gult i ett varv runt halsen. Och han uppskattade

hennes kläders påträngande färgkombination, för att de smälte in så väl i Virtuns djungellandskap: Kunde hon bestämma vad Virtun skulle visa, eller hade hon rent av information i förväg om detta, och valde kläder därefter? Hans egen kvällsblå kostym passade definitivt inte in i omgivningen.

S svepte sina armar om nacken på Johan, hon behövde bara stå en aning på tå för att bli jämnlång med honom, och hans instinktiva reaktion blev att omedelbart avvärja hennes handling, eller gest eller avvikande form av närvaro, men när han kände hennes doft som egentligen inte var en doft, men ändå fanns där någonstans under hennes öra, då fick han ryckningar i käken, som om han behövde sova. Men Vännen hade ju inte signalerat något, hann han tänka, innan han slöt ögonen och höll S om ryggen.

Plötsligt vibrerade Vännen, så att han blev hundra procent alert. Johan och S släppte taget om varandra samtidigt, och han läste av budskapet med en avstressad men missnöjd grymtning: Det var dags för honom att konditionsträna, och han följde den uppmaningen.

Arbetsstation förvandlades till ett löpband, med räcken längs sidorna, medan han gick bort dit, och satte på sig löparskorna som matats fram ur facket bredvid. Sedan började han springa. S undvek att ge honom en blick, utan satt koncentrerat och engagerat och arbetade vid sin skärm.

För första gången någonsin uppfattade Johan inte när träningstiden var slut. Han tvingades greppa om räckena bredvid löpbandet när det stannade, för att inte springa rakt fram och riskera att falla framstupa. S hörde hans stapplande steg, och begrep vad som eventuellt kunde ha hänt, och vände sig leende mot honom.

Han torkade bort svetten från pannan och halsen med en näsduk av samma absorberande självrengörande material som kostymen och de övriga kläderna, bytte skor och blev äntligen klar för att arbeta, men han måste vänta ett par sekunder medan löpbandet försvann och arbetsplatsen med stolen, tangentbordet och skärmen matades fram.

Med en intensitet som var ovanlig för honom, använde Johan pekfingrarna så de dundrade fram över tangentbordet eller snarare symbolerna, siffrorna och bokstäverna som fanns markerade på den släta ytan som kallades tangentbordet, utan att bekymra sig över vart detta ord kunde komma ifrån. Han jagade hetsigt efter information som kunde hjälpa honom förklara detaljerna i hans svårigheter med medellivslängden. Bibliotekarien litade han inte på: Taket på Arkivet såg ut som alla omgivande byggnader. Och därmed fann han ingen anledning att tro på sina ögon, när han såg det försvunna kvarteret under deras tur med Skubbern. Dessutom hade Bibliotekarien framträtt som en helt annan person än Johan trodde att han var, det hade spaningen in genom dörrspringan i Arkivet avslöjat. Och nog hade Bibliotekarien dribblat med sanningen, när han allra först sagt att Konsensusrådet sammanträtt flera gånger, om kvarteret som försvann...

Efter en kvart vände sig S till honom och frågade med ett betydelsefullt tonfall:

- Johan, vill du att jag ska visa dig hur du tar av Vännen?

Han tittade nyfiket upp från sin skärm, där han nyss fått fram eller egentligen trasslat sig till ett fåtal uppgifter om Konsensusrådet, men gjorde en tvivlande avböjande rörelse med huvudet. Då fick han se ett slags handvändning, som han hade svårt att tro var rätt uppfattad, och sedan dinglade S utmanande med Vännen runt två av högerhandens fingrar. Hon fick rätt: Han blev provocerad.

- Hur i hela friden lyckas du med det där? Jag kan inte!

- Det är lätt. Om du vet vad du gör...

Hon började närma sig honom gående från sin arbetsstation med korta avvaktande steg, och satte den ena foten framför den andra så långsamt att han blev nervös, men han antog inte utmaningen. Däremot fick han en tankeställare, när han slutligen fattat helt och fullt att hon visste en del mer än han om ett och annat.

- Konsensusrådet, sa han irriterat, du har inte berättat ett dugg om det för mig.

- Det har inte funnits på femtio år, eller mer. Vad är problemet?

- Men nu har det vaknat till liv igen!

- Johan, vad har det med medellivslängdens minskade ökningstakt att göra?

Hon betraktade honom avväpnande, till och med ömt. Samtidigt snurrade hon Vännen runt pekfingeret och långfingeret. Och närmade sig igen. Hon fick ett infall, kastade iväg Vännen ett par meter upp i luften och fångade den med vänsterhanden.

- Kom nu Johan! Jag behöver inte Vännen för att veta när jag vill ha en intim stund. Du är utvald, smålog hon.

Både förvånad och överrumplad upptäckte han att hennes arbetsplats blivit till en träningsbänk. När hon sedan utstuderat vandrade bort till den, drog av sig långbyxorna, vek ihop och lade dem prydligt på golvet och intog en liggande ställning på bänken, då kunde han inte mer än stirra fånigt på henne. Det kändes som om en tunn soppa av tankar och känslor virvlade runt i hans huvud, men ändå med fasta klumpar här och där.

- Sesselia, har du blivit tokig?

- Inte alls! Jag vet att jag behöver dig. Men det vet inte Vännen om...

Han satt kvar i sin stol, men konstaterade att S var ett mycket tilltalande exempel på de sista enkönade kvinnorna.

Hon svängde otåligt benen över bänkens kant, småsprang på tå över golvet, tog hans ena hand och drog iväg med honom tillbaka till träningsbänken, där hon bredde ut och förberedde sig för honom.

Doften han inandades genom håret vid hennes öra, medan de fortfarande höll fast i varandra efter den intima stunden, försänkte honom i en kvick doppsömn, som han dök upp ur när hon viskade:

- Jag har alltid varit uppriktig mot dig. Bara du har fått komma in i mig. Förlåt mig, om jag någon gång inte förstått att berätta om... om det som är viktigt för dig.

Ibland får kroppen en energikick efter en stunds efterlängtat intimt umgänge, men ofta händer det att sömnen kommer smygande och slår till med oemotståndlig kraft. Johan kände sig upprymd, och tankesnurrorna han haft nyss, de var som bortsopade, då han satte sig upp på bänkkanten. Med underarmarna stödda mot sina lår hängde han framåtlutad och

tittade på sin kvällsblå kavaj på golvet utan att se. Johans händer dinglade ner framför knäna. Han var helt och hållet upptagen av att vara frånvarande i nuet. Förmodligen i flera minuter...

S hade rest sig till hälften bakom Johan och slagit armarna runt hans midja, och det lät han henne göra, utan att reagera. Till sist formulerade han rakt ut en del av (eller en klump i) vad han tänkt på:

- Tretton gånger om året byter vi partner. Och lever lyckliga med den människan i fyra veckor. Det blir sammanlagt femtiotvå veckor. På ett år...

Han orkade inte ens överväga hur det budskapet skulle uppfattas av henne.

- Berätta något som jag inte redan vet, sa S med kinden mot hans rygg.

- Bibliotekarien och du, ni valde ut mig. Och tre andra...

- Hörde du inte vad jag sa nyss, fnissade S.

- Du säger att du vill berätta allt. Som har betydelse för mig. Och så försöker du få mig att tro... att tro att jag är den ende som... som har kommit in i dig.

Hon dröjde kvar en stund med armarna runt hans midja, innan hon smidigt smög upp från bänken, drog på sig de noggrant hopvikta byxorna, tog på sig skorna, lindade den tunna gulgröna schalen ett varv runt halsen, och allt i en enda följsam rörelse, som Johan beundrade det ovanliga i.

- Det stämmer, svarade hon kyligt. Jag berättar allt för dig, Johan. Allt som jag tror att du själv vill veta.

Han skrattade osäkert och vänligt åt S, reste sig, tog på kavajen, kände att boken åkt ur innerfickan en del, sköt ner den igen och ställde sig framför henne.

- De tretton gångerna om året då? I hur många år? Hur gammal är du? Du är tjugofem år...

Dessa mångtydbara ord tände en otålig vrede hos S och hon spottade fram:

- Du är läkare, Johan! Men du är en idiot ibland!

Hon tog ett bestämt tag om hans kavajslag och höll övertygande fast i dem. Han försökte slingra sig undan, och var uppriktig:

- Du är också läkare. I alla fall just nu... Men jag vet inte vad en idiot är. Är det bra eller dåligt?

Tvårt släppte hon honom fri. Men hon behöll ögonkontakten som hon fångat in. Ett par tysta sekunder senare smekte hon hans kind.

- Jag tar tillbaka det jag sa. Det är klart att du aldrig hört eller sett det ordet förr. Eftersom ingen använder det. Vi har ju tagit bort allt som inte behövs.

- Varför kan du det då? Du måste förklara. Jag ber dig...

Hon missuppfattade honom på rätt sätt, eller så gjorde hon en prioritering när hon fumlade fram sitt svar:

- Vi är läkare du och jag. Därför vet du, att det finns två möjligheter att ha intima stunder. Jag menar för mig... För oss enkönade. Och jag har valt att alltid ha det på det andra sättet förut. Ända tills jag träffade dig.

- Var det därför som du blödde lite? Första gången vi...

- Du och jag är läkare, Johan!

Fantasin gick igång hos honom. Visst förstod Johan hennes antydan, och vad hon syftade på, men strömmen av spekulativa bilder som forsade fram som ett vattenfall inom honom fick han ingen ordning på. Inte just då: Kaoset som hade ersatt hans lugna välbefinnande ökade, när hon tillade:

- De flesta människor har en röst. Och använder den. Även om du hör en kör, lyssnar du på den som ger dig mest. Om inte annat för din egen skull.

Han stod orörlig, en paralyserande decimeter framför henne. Övontat dök Bibliotekariens beskrivning upp i hans medvetande, den om att Jordan förr hade kartritade gränser och länder, där de valde sina ledare inom sina landområden, innan människorna på Jordan blev ett folk, med en gemensam värld, och ingen ledare. Detta måste vara en av klumparna i min tankesoppa, tänkte Johan, och den har tydligen varit svår att smälta, eftersom den blev påtaglig just nu.

Flera tecken hos Johan fick S att inse att han hakat upp sig på innehållet i vad hon sagt, och hon kände ett behov av att försöka få honom på bättre, eller åtminstone andra tankar. Därför frågade hon honom vänligt vädjande om han ville att hon visade honom hur hon tar av Vännen. Hon snurrade med den runt sina fingrar som förut, men inte utmanande, och kastade upp den i luften. Den här gången fångade han Vännen innan den skulle landa i hennes hand.

Han tittade reflexmässigt på sin egen handled, och upptäckte då att han var mycket nära att missa mötet med Johanna vid Hämtaren utanför jobbets entré. Med ett beklagande leende mot S svarade han nej på hennes fråga, och förklarade att Johanna och han själv skulle åka till barnens skola, barnen som de uppfostrade för tillfället och hade boende hos sig.

- Vi ska åka och bada i söderhavet. Det var min idé. Tro inte något annat.

S började röra på läpparna men hejdade sig och Johan tolkade det som att hon först ville säga något, men ångrat sig, och detta gav honom en impuls att bete sig som hon gjort några gånger förut, det vill säga vansinnigt avvikande, och han satte sina läppar mot hennes, kanske retsamt, kanske demonstrativt, innan han skyndade ut från arbetsplatsen. Det var naturligtvis omöjligt för honom att få en uppfattning om hennes blick i hans rygg, eller om hon tittade åt hans håll eller inte.

- Fånga! ropade han och kastade iväg Vännen, som var hennes som han hållit i handen, i en väl avvägd rörelse uppåt över axeln, medan han siktade in stegen mot skjutdörrarna som ledde ut från arbetsplatsen. Vännen landade i Sessilias hand.

XIII

Johanna kom gående ur en gångtub som korsade Johans, och de anlände samtidigt till ytterdörrarna. Varken hon eller han behövde följa gångtubernas pilar för att hitta Hämtaren utanför. Hon bar en liten väska, som han gissade innehöll badkläder och det barnen och de själva skulle äta och dricka. Hon stannade upp då hon mötte honom och sa bekymrat:

- Det här är ingen bra idé, Johan. Kom ihåg att det var du som ville hämta barnen. Och att de sagt att de vägrar.

- De ändrar sig. Alla kan ändra sig. Om de bara vill själva.

- Jag ändrade mig för din skull...

Innan hon gick vidare bredvid honom, frågade hon med märkbart ansträngt lugn:

- Varför undvek du mig igår kväll och imorse? När vi skulle ha vår intima stund. Som vi båda behöver, för vårt välbefinnande.

Han klarade inte av att svara. Hans tunga blev paralyserad, eftersom sanningar som förtigs eller ignoreras eller medvetet glöms bort alltid har en explosivt bedövande effekt när de uttalas.

De valde en fyrsitsig Skubber, det var den sista som stod inne vid Hämtaren, och packade ner Johannas väska i utrymmet under luckan bakom huven. Johanna hann sätta sig först i sätet framför manöverpanelen, så därför var det hon som matade in koordinaterna för att komma till barnens utbildningskolloni.

Skubbern lättade och accelererade iväg, medan Johan justerade bältet korsvis över kroppen.

Den sena morgonsolen bländade dem när de steg och svängde över staden. Både Johanna och Johan tvingades se ut åt sidorna och ner mot byggnadernas landskap under dem, för att inte få ljuset i ögonen. Han ansträngde sig än en gång för att hitta Arkivet bland mängden välpolerade blanka fönsterlösa huskroppar i oregelbundna höjder, men misslyckades som väntat. Enda huset som hade glasrutor, det borde synas, tänkte han, och det har ju till och med ett jättelikt takfönster...

Trafiken i luften var inte särskilt tät, de flesta Transpon hade försvunnit sedan morgonrusningen, men det fanns ändå tillräckligt många som programmerats att forma bågar och strömmar efter varandra. Deras Skubber korsade automatiskt tomrummet mellan dem i hög fart. De steg först kraftigt, passerade en av Väderkontrollens monitorer, men strax sjönk Skubber ner mot marken igen: Utbildningskollonin låg precis i utkanten av staden, nära kusten och vattnet. Johan hann ändå betrakta horisonten som tydligt krökte sig i väster, och havet som var mörkare blått än den molnfria himlen, det rörde sig småskvalpande in mot land.

Skubbern landade så bekymmerfritt att Johanna och Johan inte kände av proceduren, utan behövde lita till sina ögon för att förstå att de stod stilla på marken och kunde kliva ur, efter att de öppnat huven.

- Johan, är det här rätt... började Johanna tvekande när de stod bredvid Skubbern och tittade framåt mot utbildningskollonins blanka byggnader.

- ... vi kommer aldrig att få med oss barnen härifrån. Igår sa de ju att de inte hade lust att åka och bada.

Han gav henne ett kort övertygande ögonkast:

- Var inte orolig. Vi är deras uppfostrare. Självklart har de lärt sig att komma med invändningar och synpunkter. Men innan de är arbetsmogna och deltar bland oss andra som fullvärdiga... Ja, då är det förhoppningsvis vi som vet vad som fungerar bäst för dem. Och för oss.

- Du är både snäll och dum. Och det är inget fel i det, konstaterade Johanna och puttade igång honom framåt med handflatan på hans rygg.

På vägen mot entrén hade de havet till vänster, och till höger den smakfullt utformade naturen, med öppna välklippta markytor mellan dungar av lövträd och barrträd med uträknat

avstånd till varandra. De såg ett par larvbandsdrivna Landskapare i programmerat arbete, och den stensatta gången de gick på städades just av en sådan, men dess sensorer kände att de närmade sig, och därför stannade den automatiskt för att låta dem passera.

Utbildningskollonins Hämtare låg på hundra meters avstånd från byggnaderna, eftersom ett stort lekutrymme placerats framför, där barnen fick sin nödvändiga kroppsaktivitet, enligt ett schema som påminde om de vuxnas regelbundna träning av styrka och kondition på arbetsplatserna.

Många barn sprang eller kröp omkring i de genomskinliga två meter breda rören som slingrade sig hit och dit, upp och ner, inte helt olikt gångtuberna som fanns i vuxenvärldens byggnader. Barnen svingade sig mellan öppningarna som fanns här och där i rören, antingen i rep eller trapetsformade redskap. Om de föll ner, togs de emot av ett självdämpade syntetiskt underlag, som lyfte upp dem på benen igen.

Barnens röster, deras rop, skratt och skrik, fick Johan att skynda sig in i den en våning höga blanka fönsterlösa huvudbyggnaden. Innanför skjutdörrarna fanns ett flertal gångtuber, som Johanna och Johan snabbt valde rätt bland, med Vännens hjälp, för att komma till utbildningskollonins central.

- Såg du våra barn därute, frågade Johanna, medan de följde pilarna som tändes framför dem på golvet.

- Hur skulle jag kunna göra det? I den där röran! Jag orkade inte ens titta efter dem. Ungarna for runt och hade roligt, medan de ökade på sitt välbefinnande. Det var inte kul för mig...

- Men Johan... sa Johanna och stoppade honom i gångtuben. Vi behöver inte gå till centralen, för att ta reda på var barnen är. Vi kan använda Vännen för att hitta dem.

- Jag kan inte tänka på allt! Det är första gången jag är inne i en utbildningskolloni, svarade han syrligt, men behärskade sig och blev sedan vänlig mot henne:

- Förlåt mig! Det är självklart en bra idé.

De gick fram till en korsning mellan två gångtuber och stannade där, så de inte hindrade barnen i olika storlekar och en eller annan vuxen, som flödade fram åt båda hållen. Johanna sökte, medan Johan väntade. Vännen visade henne omedelbart var barnen fanns, och hur de skulle gå för att komma dit: Det var enkelt att följa pilarna framför fötterna...

Efter ett par minuter hittade de dörrarna där barnens sal måste finnas. När de öppnat och tagit ett par steg in, och hejdade sig för att få överblick, förstod Johan att de kommit rätt: Grottländskapet som barnen valt till deras lägenhet igår klädde väggarna även här. Miljön var dessutom snarlik arbetsplatsen där S och Johan träffats, och utbildningseffekten måste vara perfekt planerad, tänkte han. Här kunde barnen få den rätta övningen för att kunna växla mellan vilket jobb som helst var fjärde vecka, när de blev arbetsmogna.

Eftersom barnen satt med ryggar mot Johanna och Johan, kunde de se trettio bruna, blonda och svarta nackar som visade hur flitigt de studerade framför sina stora skärmar. Ja, nästan varenda en: Några enstaka avvikare höll på med ett eller annat slags spel, men detta ofokuserade beteendet skulle försvinna när de blev äldre.

Majoriteten av barnen var sysselsatta med siffror och bokstäver, tal och meningar på det enda språk de behärskade: Språket som använts i många hundra år över hela Jorden.

Johanna grep tag i Johans hand. De tvekade båda två ett ögonblick att gå framåt över de vassa kalkstensspjuten som Virtun skapat på golvet, men när de väl börjat röra sig bland barnen sa Johanna:

- Så lika de är, barnen. De är lika, men ändå så olika.

- Men Johanna, inte har jag märkt att du är filosofiskt lagd.

Stänket av ironi undgick henne inte, och hon tittade avvärande på honom:

- Du och jag är lika på många sätt. Men de här tvåkönade barnen är mera lika varandra än vi är.

- Alla barn är våra barn. Därför är det perfekt att vi bara har dem i en vecka. Och sedan byter. För barnens skull... Och vi uppfostrar ju inte barn mer än tre gånger om året.

- Just därför vill jag inte lägga ner för mycket tid på dem. Vi enkönade ska inte ha barn. Varför behöver vi då ta hand om de tvåkönades?

Poängen i hennes ofta omtjatade invändning fick honom att tappa uppmärksamheten. Johanna släppte greppet om hans hand för att kunna gå ifrån honom, och lägga sina händer på ett barns axlar. Hon hade fått tag i pojken! Förbaskat vad jag är konstig, reflekterade Johan då han fick chansen några sekunder. Jag kallar barnen vi uppfostrar för pojken och flickan. Fastän de är tvåkönade... Han använde sina kunskaper som läkare och sa till sig själv: Det måste bero på att en skymt av olikheter syns i början, och sedan försvinner den. När de först blir köns mogna och därefter arbets mogna.

Pojken vände sig glatt mot Johanna:

- Vad gör ni här? Vi ska inte äta förrän om två timmar.

Johan stod bakom Johanna medan hon talade om att det fanns mat åt dem, bara de följde med till söderhavet för att bada. Pojken slängde en blick på Johan, och frågade om grottländskapet inte kändes häftigt skönt att vara i. Och flickan, som de upptäckte på stolen bredvid, tittade forskande på Johan för att höra hans svar.

- Jo, jag gillar grottan. Det känns som om man väntar på att födas härinne. Och komma ut härifrån. Följ med nu!

- Vi vägrar, sa flickan och pojken samstämt. Vi vill stanna kvar!

Johanna vände sig mot Johan, och höll om hans båda överarmar:

- Jag förstår att du är besviken, sa hon. Men jag visste att det skulle bli så här.

Han tvingades förklara för henne (ovanför barnens huvuden) att vuxna alltid lyssnar på barnens argument, men om de är innehållslösa eller omdömeslösa gäller argumenten inte. Sedan motiverade han sig för flickan och pojken:

- Det blir en trevlig resa. Jag har inte gjort den förut. Och det har inte ni heller.

Han tog barnen i varsin hand, och de upprepade att de vägrade, men så kraftlöst att de signalerade en väl inlärd respekt, som i detta fall resulterade i att de gav upp inför uppfostrarnas vilja. Barnen följde med.

När de lämnat utbildningskollonins byggnad via huvudentrén, och hade det fysiska aktivitetsområdet framför sig, och Hämtaren med Skubbern långt bort, frågade flickan:

- Den där boken, var är den? Kan jag få se?

- Inte nu. Kanske när vi kommit fram dit vi ska, svarade Johanna i Johans ställe.

Pojken lösgjorde sig från Johan och stack iväg med förvånansvärd fart före dem, och försvann snabbt in i ett av de genomskinliga rören, springande och klättrande, åkande och ålandande. De övriga tre vandrade långsamt mot Hämtaren, och flickan gick mellan Johanna och Johan och höll i deras händer, medan hon sprang ett, två steg framåt, lyfte på benen, gungade bakåt fritt hängande över marken, gång på gång...

Johan tyckte hon var för gammal för att göra så, men höll fast i henne och viftade med sin fria hand åt pojken i de genomskinliga rören, med en tydlig gest som inte gick att missförstå, att han (pojken) skulle komma tillbaka med detsamma och följa med till Skubbern. Varje gång Johan gjorde det och pojken såg honom, vinkade han (pojken) glatt tillbaka. Johanna la märke till Johans misslyckade ansträngningar, gjorde sig lös från flickan och satte ena handens knutna näve mot höften, fångade pojkens uppmärksamhet och vinkade in honom med en avgörande handrörelse: Pojken kom springande.

De tog plats i en fyrsitsig Skubber (det var detsamma som de kommit dit med) och barnen fick sitta därbak, medan Johanna slog sig ner i kontrollsätet bredvid Johan. När hon programmerat in koordinaterna till exakt den söderhavsmiljö som Virtun visat dem härondagen, lyfte den hajformade metalljusa Skubbern ljudlöst med vingarna först pilformade, sedan mer och mer indragna mot kroppen. Barnen tittade nyfiket bakåt på den vita strimman av vattenånga som gav ett spår efter dem under flykten. Flickan vände sig framåt till Johan och upprepade sin önskan:

- Har du boken med dig? Så jag kan få titta i den.

- Det får du se när vi kommer fram, svarade Johan. Titta ut istället! Snart åker Skubbern för fort.

De steg uppåt i en skön sväng, passerade en eller två av Väderkontrollens monitorer, innan Skubbern avslutade den sidolutande stigningen, och då hade de solen konstant till vänster om sig på den molnfria himlen. Nedanför dem fick de först en blick av det välformade landskapet de lämnade, därefter landet i norr där deras stad fanns, och till slut, medan Skubbern accelererade omärkligt genom ljudvallen, kunde de betrakta flera av Jordens delar, eller rättare sagt kontinenterna.

Flickan frågade Johanna om hon sett moln på himlen, och fick ett nekande svar. Detsamma svarade Johan, men erkände att han också fantiserat om molnen. Johanna berättade pedagogiskt att Väderkontrollen ser till att regnet kommer på bestämda klockslag medan alla sover. Och det måste vartenda barn ha lärt sig i skolan, att molnen är till för regnets skull.

- Ja, varenda en säger att det finns moln, svarade flickan tjurigt. Jag har sett bilder på dem. Men jag vill se dem själv!

- Vad jobbig du är, påstod pojken. Jag vet att vi har moln på natten. Jag behöver inte se dem... När är vi framme?

- Vi är redan där, i söderhavet, sa Johanna, efter att ha sneplat på höjdmätaren.

Johan läste av instrumenten och såg att de sjönk snabbt mot Jorden från några tiotusen meters höjd. Även hastigheten hade minskat utan att någon av Skubbersns fyra passagerare lagt märke till det. Vingarna gled gradvis ut från det infällda läge de haft längs Skubbersns sidor, så att de allt långsammare flög in mot en från början pytteliten ö som växte eller förstorades till ett slutligen oöverskådligt landområde i havet.

En från början vit krans runt ön blev till en sandstrand, och den gröna fläcken i dess mitt blev större, så den skickligt utplacerade grönskan med träd eller snarare djungel framträdde bland öppna fält i ett välkomponerat, men ändå slumpmässigt format landskap.

- Johan, tycker du fortfarande det här var en bra idé, ville Johanna veta, och gav honom ett roat ögonkast.

- Ja, det är en bra idé, svarade han med eftertryck. Jag kände för att möta ett av Virtuns landskap. Och ge barnen samma möjlighet.

XIV

De landade på en kortklippt gräsplätt nära vattnet. Flickan var den första som hoppade ut, när Skubbersns huv pyste upp. Pojken klev ur sist, efter Johanna och Johan, och ställde sig bredvid dem. Hans skokläder passade definitivt inte in i miljön, med dess drygt trettiogradiga värme.

- Vad gör vi här, undrade han grinigt, med händerna i byxfickorna.

- Du kan börja med att byta om, föreslog Johan och plockade fram deras badkläder ur väskan som Johanna packat.

Motvilligt gjorde han som han blev tillsagd, och där stod tre av dem med ryggarna mot varandra och tog av och på sig, medan flickan först rände ut på stranden och sedan obemärkt försvann in i den närliggande vegetationen.

Ombytta och på väg ner mot vattnet ropade Johan på flickan i olika riktningar. Det enda de såg som rörde sig var två Landskapare. Den ena harvade över och slätade till sanden längs vattnet i fjärran. Den andra var sysselsatt med att kapa bland grenverket i vegetationen bakom dem. Johanna bredde ut filten som Klädformaren skapat åt dem i morse, och så satte sig hon och pojken på den övertäckta sanden.

Johan stod och spanade efter flickan, som plötsligt kom springande ut ur grönskan. Hon verkade uppspelt och hade två blommor i handen, en svart, en röd. När hon sträckte fram dem såg han att inte bara färgen skiljde dem åt, de var också mycket olika till formen: Den svarta hade runda kronblad i en utvecklad krans runt en liten gul kärna, och vassliknande stående strån från stjälken, medan den röda var slutet som en lök, med blombladen omlott, men vart och ett avslutat i en smal utvikt spets. Bladen längs stjälken var hjärtformade, stora och få till antalet.

- Lukta, sa hon ivrigt. Jag hittade dem därinne i djungeln.

Hon viftade med handen och pekade ivrigt bortåt stranden och ropade upphetsat:

- Där ska vi vara. Där är träden som Virtun visade!

Johanna och pojken samlade ihop deras saker för att flytta filten, medan Johan höll i blommorna och granskade dem, men

han kom sig inte för att undersöka deras doft. Flickan bytte blixtnabbt om till baddräkt med ryggen mot honom, slet åt sig blommorna och sprang efter Johanna och pojken som vandrat iväg.

Han stod först tankspritt stilla, men kom långsamt igång och siktade mot Johanna och barnen. Först med sin ena nakna fot i vattenbrynet. Sedan med båda fötterna.

Det blekt blågröna vattnet som varsamt rörde sig mot stranden, de kortklippta gräsyterna och den beskurna djungelliknande växtligheten på land, allt detta och mer passerade förbi hans uppmärksamhet. Istället såg han framför sig Bibliotekarien, Arkivet, Sessilia och det snåriga uppdraget att utreda den minskade ökningen av medellivslängden. Han vände och vred på vissa samband han trodde sig ha funnit, men förstod inte varenda koppling ännu.

- Vi kan simma, sa pojken stolt, när Johan var framme vid filten. Vi har lärt oss det i strömningsbassängen.

- Visa det då, uppmanade Johan honom förstrött.

Flickan hade hittat boken i Johans kavajficka, och satt med smalbenen i kors och läste. Han tog den ifrån henne.

- Får vi se om du kan simma nu, sa han och lyfte upp henne på fötterna, för att hon skulle springa bort från filten.

Barnen doppade sig försiktigt i vattnet, men det dröjde inte lång stund förrän de dök och plaskade runt för fullt. Landskaparna hade försvunnit. Inte en enda människa fanns inom synhåll, förutom de själva. Johanna böjde sig över väskan de haft med sig. Hon rätade på kroppen och höll fram en sprayburk:

- Hur mycket sol vill du ha?

- Ta en trea, svarade han frånvarande.

Hon vred på burkens inställningsratt, innan hon började täcka hans kropp med en grå dimaktig snabbdunstande ånga. På håll hade han sett henne göra samma sak med barnen, och nu sprayade han henne, och han sa tomt frånvarande att det var bra att hon förstått att huden måste skyddas.

- Vännen påminde mig. Och talade om hur jag skulle göra, svarade hon.

Vännen ja, tänkte Johan undanlidande, medan han stod med boken i ena handen och burken i den andra, för att gnida in Johannas rygg. Han började smörja hennes hud, men hejdade sig när han kom ihåg vad Sessilia kunde göra (med Vännen alltså). Sedan fortsatte han tills Johannas rygg och hennes bens baksida var färdiga.

Av flera diffusa anledningar la sig Johan ner på filten och började läsa om boken som han läst ut föregående kväll, medan Johanna blundade sysslolös på rygg bredvid, och barnen aktiverade sig själva under sporadisk uppsikt. Johan hade aldrig kunnat se vem som var vem i baddräkterna eller snarare byxorna, om det inte var för att det ena av de tvåkönade barnen var blond och den andra mörkhårig. Han läste länge och intensivt. Plötsligt avbröt Johanna honom:

- Vännen talade just om för mig att jag behöver en intim stund. För att bättra på mitt välbefinnande.

Hon hade höjt upp kroppen från filten, med armbågarna som stöd, och han konstaterade sakligt dels att hon hade en blankslank figur, som det inte fanns något övrigt att önska hos,

dels att han själv var en av de sista som inte använde brösthallare, eftersom han var en enkönad man. Och alla tvåkönade som blivit köns mogna, de använde för det mesta en behå.

Han tittade på Vännen runt sin vänstra handled och svarade neutralt Johanna att han inte fått någon signal om intimitet. Inte för tillfället, inte just nu...

- Om det är sant... Du kan väl anpassa dig lite? Jag hade ingen lust att åka hit. Men gjorde det ändå, för din skull.

- Vännen känner av mig, och att min kropp är i balans. Vad kan jag göra åt det?

- Kom igen, här är jag, sa hon och drog med sin ena handflata med uppåt spretande fingertoppar från hans bröstkorg, ner över magen. Vi kan rulla in oss i filten. Så barnen inte ser oss.

Han skrattade motvilligt, eftersom han insåg att han förlorat diskussionen, men blev räddad i sin otydliga villrådighet av att barnen kom springande. De ville ha något att äta och dricka.

- Varför får du läsa i boken, undrade flickan. Och inte jag...

Johan svarade inte, utan gav henne och pojken maten och drycken som Matbyggaren därhemma tillverkat. Och när barnen var färdigätta och släckt törsten, försvann de igen.

- Jag brukar aldrig följa med någon man utanför jobbet och lägenheten. Så är jag! Men det gjorde jag med dig. När vi åkte hit, sa Johanna vädjande eller kanske utmanande.

- Du provocerar mig, tyckte Johan.

- Klart att jag gör det medvetet!

- Om Vännen säger dig en sak, och min säger mig en annan...

- Då har du problem med Vännen. Det har inte jag, konstaterade hon tvärt och syrligt.

- Vännen har ett inställbart toleransområde, invände Johan och försökte fly undan med en saklig förklaring. Det är individuellt utformat. Och sedan fungerar det automatiskt.

Johanna genomskådade honom lätt, tog ett beslutsamt grepp med ena handen om grenen på hans badbyxor, och klämde på det mjuka innehållet i dem, medan hon lågmält väste eller till och med spottade fram sina ord:

- Du vet vad du måste göra! För att bättra på vårt gemensamma välbefinnande.

- Kan du inte ordna det där själv? På något sätt, försökte Johan. Vännen säger inget till mig.

- Är du galen, fråste Johanna. Vi ska vara två om saken. Annars får vi inte den närhet och värme som våra kroppar behöver. För att bli lyckliga och harmoniska. Därför har vi den obligatoriska halvtimmen med intimitet. Varje morgon och varje kväll!

- Den är inte obligatorisk, protesterade Johan. Bara rekommenderad! Och blir det mer än så... Ja, det är upp till var och en.

- Men mindre än det då? Är det Vännen som bestämmer? Med sitt individuella toleransområde...

Johannas hånfulla utfall spädde på Johans funderingar runt Sessilias påverkan eller inverkan eller dragningskraft på honom. Men hon (Johanna) ändrade sitt känsloläge radikalt, åtminstone uppfattade Johan det så, när hon återigen drog med ena handen och dess uppvikta fingertoppar, med välrundade långa naturliga naglar, över hans fuktiga bröst och ner mot och in under hans badbyxors överkant. Medan han låg stilla på rygg. Med

högerarmen rakt utsträckt på filten... Med tummen i bokens mitt, på det ställe där han befann sig.

Det tog många långa sekunder innan han blev tom i huvudet, eller snarare så evakuerades hans tankar bort från medvetandet.

Solen, deras enda stjärna på den ödsligt ljusblå himlen, vräkte ner en förlamande värme. Ljuden från djuren i djungelgrönskan och barnen i vattnet, som kluckande gled in och ut mot sandstranden, var så svaga att Johan kunde ha fått den upplevelse av ensamhetens lugn, som går att känna fastän sällskap inte saknas på nära håll. Men det fick han inte.

Johanna ansträngde sig på de flesta kända sätt för att få till en intim stund med honom, först med handen innanför hans badbyxors överkant, och sedan fortsatte hon enligt vad som kallas konstens alla regler. Men det fungerade inte.

Hon småpratade så mycket hon kunde, medan hon arbetade mot sitt mål. Hon berättade om männen som hon haft var fjärde vecka, i fyra veckor, och hur de gjorde saker tillsammans för välbefinnandets skull, och hon gled till och med in på sina fantasier: Hur gör de som har två kön i sina intima stunder, vem är vad och när?

Johan hade inte tänkt i dessa banor, men svarade spontant att det säkert är varannan gång som gäller. Även för de tvåkönade. Som när vi som är enkönade ska komma överens. Till exempel när vi bestämmer vilket landskap Virtun ska visa i lägenheten: Varannan gång alltså, men ändå gemensamt. Johan snurrade in sig i sitt resonemang och hittade inte ut...

Tack vare att Johanna fått honom att tänka på annat för att svara henne, lyckades hon få till den avslappning eller urkoppling som ibland kan behövas för att kroppen ska reagera för sig själv utan inblandning från hjärnans verksamhet: Hon kände med ett fast belåtet grepp att han äntligen blivit redo för en intim stund.

Johanna gjorde sig kvickt redo för att ta plats på Johan, med en handduk runt midjan. Efter en stund signalerade Vännen på hans arm att någon ville se och prata med honom. Det var Sessilia.

Johanna reste sig, vek ihop handduken och la den bredvid Johan, slängde sin blommiga behå bredvid och tog några sakta steg till en början, men joggade sedan utan kläder ner mot och i vattnet. Barnen stöjade avlägset långt bort, där Landskaparen som ordnat eller snyggat till sanden hade försvunnit.

Johan såg bilden av S ansikte och huvud på Vännen, men kunde ändå uppfatta lite av bakgrunden, och blev säker på att hon satt vid sin arbetsstation, när hon viskade:

- Jag kom att tänka på... En del saker är inte viktiga för mig. Men de kanske är det för dig.

Johan skärpte sig, för att han antog att S kommit fram till något som påverkade utredningen om den minskade ökningstakten hos medellivslängden.

- Jag har arbetat som läkare flera gånger än du, Johan. I alla fall de senaste åren. Första gången jag träffade Bibliotekarien... Det var när jag skulle komma med förslag på, hur medellivslängden kunde öka.

- Oka? Vad har det med vårt uppdrag att göra?

Han blev varken besviken eller upprörd, utan la sig med helt avslappnad kropp i ryggläge på filten. Hennes röst fick honom

att oförklarligt känna en doft som gjorde att han tappade koncentrationen, och därför påstod han med viss vårdslöshet:

- Enligt statistiken har medellivslängden minskat. Det är det som är vårt problem. Som vi ska lösa. Men ju mer jag fått veta, desto mindre vill jag veta.

S bytte samtalsämne och undrade varför han valt att ligga på en filt i söderhavet, istället för att jobba.

- Du och jag, vi kan göra som vi vill. För arbetet är villigt och frivilligt. Förstår du vad jag menar? Det är en av de saker som får oss att må bra. Jag har ingen tid att passa, och det har inte du heller. Jag ville se vad Virtun visat oss. För första gången... Och därför är jag här!

- Du ligger på din filt, och ser avslappnad ut. Mår du bra?

- Inte tänker jag alltid på vad jag gör, sa Johan med värmedegig röst. Det är ditt fel, att jag slappnar av. När jag pratar med dig.

S blev tyst några sekunder. Johan såg att det drog en liten aning i hennes munvinklar. Han förstod inte omgående varför, men kunde ana... Hon bytte samtalsämne igen:

- Bibliotekarien har varit med om att utveckla Vännen. Han var också en av de första som jobbade med tvåkönsprojektet. Alla människor borde vara tacksamma mot honom. Om de visste vad han gjort...

- Berätta något som jag inte redan känner till, småskrattade Johan ironiskt. Vad heter Bibliotekarien, till exempel? Och varför valde du och han ut just mig?

- Du uttrycker dig så svepande, Johan. Du måste precisera dig, svarade S oväntat formellt och kantigt.

Solen och hettan och de obetydliga ljuden runt omkring, gjorde att han blev omdömeslös eller helt enkelt trodde sig prata rätt ut i ett slags öken, eller polarlandskap, eller under vattnet, där en röst inte uppfattas, kanske inte ens hörs alls av röstens ägare, så han mumlade:

- Om du talar klarspråk, så ska jag precisera mig.

Johan blev förvånad över att S såg ledsen ut. För att bli säker på att han uppfattat hennes minspel rätt, förstörde han bilden på Vännens display.

- Bibliotekarien heter Maya. Av en slump fann jag honom för mer än ett år sedan. När jag tittade på tvåkönsprojektet. Och forskade om att förlänga vår livslängd. Han är mycket äldre än du tror! Maya har kommit på hur man går in i generna och förlänger livet till det dubbla, minst!

- Kul för honom. Men är det kul för dig, kastade Johan ur sig, och tillade med ett flin:

- Hur gammal är du?

Sessilias ansiktsuttryck förändrades och blev bekymrat sorgset. Det var som om Johans magmuskler fått en elektrisk impuls, så de drog ihop sig, och han for upp i sittande ställning, på filten i söderhavet, med blicken på Vännen. Boken gled ur hans grepp, och han drog med handen ett par gånger över sitt korta hår.

- Jag är fortfarande tio år yngre än du, Johan. Den ende Maya provat sina resultat på... Det är på honom själv. Han är rädd för konsekvenserna: Om varenda människa plötsligt lever mycket längre, blir vi för många på Jorden. Men om han inte delar med sig av sin kunskap... Då sviker han sig själv. Och blir ensam kvar. När han måste se oss andra dö, runt omkring honom.

Medan Johan smälte det Sessilia sagt, upprepade hon att hon var ungefär tio år yngre än honom, och han skulle inte tro något annat.

- Varför valde du mig, undrade Johan utan att vilja ha ett svar. Jag är säker på att du och Bibliotekarien programmerat Vännen, så jag passar era syften. Vilka de nu är...

- Du passar inte alls in, som du tror. Allt du vill veta måste du förstå. Annars blir det ingen verklig kunskap.

Bilden på S försvann från Johans display med denna kryptiskt kalkylerade kommentar. Åtminstone var det hans spontana tolkning. Men hon hade lett mot honom... Och därpå kände han sig dåsig, kraftlös och trött, så han sträckte ut sig på rygg och somnade, men innan vakenheten eller medvetandet lämnade honom, hade han hunnit fundera till hälften eller mer på Sessilias inflytande eller påverkan eller inverkan på honom utan dofter, och eftersom han för tillfället inte kom fram till något, slapp han dessutom vara på det klara med vad han gjorde.

- Hej, log Johanna när han vaknade. Du tuppade visst av efter vår intima stund. Men det gör inget. En del män är sådana.

- Var är barnen? Har du koll på dem?

- De dök in i det gröna nyss. Djungeln, eller vad det kallas... Var inte så noga, Johan!

Han hävde upp sin överkropp på armbågarna. Omtumlad... Solen glödde strax ovanför horisonten i väst. Där den skulle vara. Johanna låg med händerna bakom nacken bredvid honom. Han kunde inte motstå glädjen i att granska hennes kropp, som var fri från baddräkten. Hans blick gled från fötterna och de kvinnligt välvda vristerna, upp längs låren och höfterna till den skålformade buken, vidare över bröstkorgen, halsen, hakan och den fylliga munnen, till ögonen och de tunna mörka strecken över dem. Hennes hår verkade ligga i tjocka lockiga slingor över vardera axeln, trots att stråna var raka.

- Jag ska försöka komma ihåg den här dagen. Så länge jag kan, sa hon beslutsamt och ställde sig upp. Dina badbyxor ligger bredvid dig. Men det är väl lika bra att du tar på dig vanliga kläder på en gång. Innan vi åker hem.

Barnen kom springande som om de känt på sig att det var dags att lämna ön.

När de packat klart och klätt sig som de kom, var Johan den förste som nådde fram till Skubbern. Han tog platsen framför manöverpanelen, medan Johanna stuvade in deras väska i utrymmet bakom huven.

- Jag vill se molnen, tjatade flickan i baksätet, innan Skubbern skulle lyfta.

- Nu är vi sent ute, svarade Johanna och vred sig mot henne från framsätet. Du får vara glad om vi kommer hem i tid för läggdags.

Skubbern lättade, steg bekvämt brant och ökade farten till överljudshastighet inom några sekunder, som Johan hade programmerat in. Och solen stod snart en handsbredd ovanför horisonten i väster, medan havet och land under dem mörknade eller skuggades gradvis när ljuset försiktigt drog sig tillbaka. Han kände en skarp obehaglig doft han inte kunde lokalisera.

- Tog du med dig blommorna, frågade han flickan, utan att hinna få ett svar, eftersom hon hojtade från baksätet:

- Där är molnen! Jag ser dem!

- Äh, lägg av, sa pojken. Jag vill hem.

Johan tryckte snabbt på Skubbersns manöverpanel, så farkosten girade. Deras avsevärda hastighet förde dem kvickt mot molnkanten. Grått, svart och silver löstes upp mer och mer i tydliga nyanser hos det regntunga molntäcket, som styrdes av Väderkontrollen och närmade sig deras hemtrakter västerifrån. Skubbern gjorde en kort långsam glidflykt utmed molnkanten, med vingarna maximalt utfällda, innan den återigen ökade hastigheten mot hemstaden. Och lägenheten... Och sängarna... Och sömnen, vars längd de hade olika behov av.

- Nu vet jag hur molnen ser ut. De är både fina och farliga, sa flickan nästan ohörbart i Skubbersns tysta passagerarutrymme. Johan var den ende som svarade, och han höll med.

XV

Det förvånade inte Johan att han vaknade upp på morgonen i en säng som flöt omkring nära strandkanten i söderhavet, där de varit dagen innan, och som Virtun nu visade verkliga bilder från: Barnen hade kivat, förhandlat, bytt åsikter och slutligen kommit överens, så de kunde ställa in Virtun på kvällen, före läggdags.

En stark doft kändes tydligt i rummet, och det var antagligen orsaken till att han vaknade fem minuter före Vännens signal. Detta passade Johan utmärkt, och han struntade i frukosten för att istället gå fram direkt till Klädformaren, när han stigit ur sängen.

Han bestämde sig för enklast möjliga alternativ bland de förinställda eller rättare sagt tidigare gjorda klädvalen, för att hinna ut ur lägenheten så fort som möjligt, innan Johanna vaknade. Klädformaren tillverkade underkläderna först, sedan en vit skjorta plus ljusgrå byxor, och en matchande mörkgrå tröja.

När Johan klätt på sig, stoppade han ner boken i byxornas ena bakficka.

Lägenhetens dörr smög diskret igen bakom honom, och han gjorde en befriad utandning. Nere på gatuplanet utanför huset såg han gott om Transpon vid Hämtaren, eftersom han var där så tidigt. Han gränslade sätet på den närmaste och matade in koordinaterna, för att den skulle ta honom smidigaste vägen till Arkivets terminal.

Medan Transpon gled ut från Hämtaren och flög iväg, gjorde Johan ännu en utandning. Han var alltför fokuserad på målet med sin tidiga resa för att studera morgonens himmelsblå nyans, som han vanligtvis brukade. Däremot försökte Johan med den svårövertygades envishet ytterligare en gång upptäcka Arkivets glastak, då Transpon var på väg ner mot närmaste Hämtare. Han misslyckades inte oväntat, och såg inte ens det minsta spår av hur taket doldes. Varenda huskropp i olika höjder hade ett likartat utseende överallt. På samma sätt som verkligheten kan bli överklig, när fakta försvinner in i en övertygande illusion skapad av grupptro eller majoritetstryck, så var glastaket borttrollat. Byggnaden där Arkivet fanns, såg ut på samma sätt som de omkringliggande, det hade han äntligen förvissat sig om, medan Transpon tog mark bredvid Hämtaren, intill hissen, som han var övertygat säker på att den fanns.

Först småsprang Johan, sedan stod han stilla i hissen, och därefter tog han ett par hastiga kliv till Arkivets gamla dörr med dess knepiga låsmekanism. Den var som väntat stängd. Han andades ut kraftigare nu, än de två föregående gångerna denna morgon. Just som han gjort sig redo att öppna och gå in, hörde han röster, ett flertal röster, de sorlade, ökade i volym, sjönk ihop igen till ett brusande, och därefter försvann ljudet helt. Han hejdade sina kroppsrörelser och stod styvt stilla. När tystnadens tomhet fått tillräckligt lång tid att breda ut sig, vågade han öppna dörren.

Bibliotekarien hade den fotlånga vita dräkten på sig, som han haft vid Konsensusrådet, men ingenting på huvudet. Han stod framme vid gavelfönstren och tittade ut eller funderade, eller bådadera. De obetydliga svaga klick och knäppljuden som Johan åstadkom vid sin entré, fick Bibliotekarien att vända sig om.

- Nej men, så trevligt, sa han. Är du här för att lämna tillbaka boken? Det är inte så bråttom med den saken.

Johan drog upp boken ur bakfickan och la den framför skärmen på Bibliotekariens arbetsstation. Han (Johan) råkade kasta ett öga på skärmbilden, blev nyfiken och började stirra intensivt, medan han halvt på känn slog sig ner i arbetsstationens stol. Och sedan for med ögonen kors och tvärs över det som verkade vara en ritning på Arkivet. Han märkte knappt Bibliotekariens hand på axeln, medan han försökte läsa av och in så mycket information som möjligt från skärmbilden.

- Du känner igen Arkivet, förstår jag. sa Bibliotekarien torrt och pekade på ritningen innan han fortsatte:

- Vi befinner oss här. Du har säkert lagt märke till att Arkivet ser ut som alla andra byggnader. Från luften...

- Javisst, men dörren in hit, svarade Johan med ögonen svepande över skärmen. Som jag kom in genom. Den finns inte på ritningen.

- Vi tar en sak i taget: Jag bad Sessilia om hjälp, för att välja ut en lämplig person. Som skulle undersöka den minskade ökningen av medellivslängden. Hon fick sista ordet, och tog ut dig. Det var hennes misstag... Som jag måste rätta till.

Johan hörde Bibliotekariens ord, men lät upplysningen passera, utan att ta illa upp.

- Hur gör du för att Arkivet ska se ut som husen här, runt omkring? Jag vet att du använder Virtun. Men hur?

- Sessilia trodde att just du var rätt man. För att ni två skulle lösa uppgiften...

Johan blev upphetsad av en tanke han fick och formulerade den:

- Du kontrollerar Virtun med din arbetsstation... Därför försvinner det du vill ska försvinna!

Bibliotekarien struntade fullständigt i att bemöta Johans påståenden, och såg till och med obesvärat ut när han sa:

- Jag har ordnat så du ska ta över hennes förra projekt. Och du får hjälp. Men inte av vem som helst: Jag kommer att vara din handledare. Titta här!

Bibliotekarien gick in och ändrade eller sökte och bytte ut det som syntes på skärmen, fortfarande med handen på Johans axel.

- Sessilia har nog berättat för dig, vad det handlar om: Genom biologiska förändringar kan vi öka människornas livslängd. Öka den, Johan!

Han (Johan) lutade sig krampaktigt bakåt i stolen, fastlåst som han var av egna funderingar:

- Kvarteret som försvann här i staden... Det som orsakade den minskade ökningstakten i medellivslängden... Varför använde du Virtun för att övertyga oss?

Bibliotekarien skrattade och tog ett vänligt enhandsgrepp om Johans nacke. Det lät som om han blivit hes när han började berätta:

- Jag lever ensam häruppe. Utanför var fjärde veckas byte av jobb och partner. Vad tror du jag gör, med min tid? Visst delger jag vem som helst min kunskap. De får den så gärna. Men mitt största problem är att de flesta inte vill veta!

- Du kan alltså öka medellivslängden. Men håller inne med den kunskapen?

- Det är inte poängen, svarade Bibliotekarien fränt. Du ska lämna Sessilia ifred, med hennes projekt. Och ta tag i det här!

- Vill du själv leva så länge som möjligt? Och bli ensam om det? För att vara ett levande exempel på att din forskning fungerar...

Johan såg sin chans att få utlopp för sin misstänksamhet, och påstod att Arkivet försvunnit med hjälp av Virtun, och att det fanns en koppling till tvåkönsprojektet, som han (Bibliotekarien) varit verksam i, men att något (det var osäkert exakt vad det kunde vara) fått honom att tänka om, särskilt som han (Bibliotekarien) levt så mycket längre än varenda människa på Jorden.

Till en början såg Bibliotekarien bestört ut, sedan verkade det som om han blev matt i kroppen, och därför reste sig Johan från stolen så Bibliotekarien kunde sätta sig.

Istället för att ta platsen, gick Bibliotekarien inåt salen med avmätta, men allt raskare steg, och försvann någon stans bland hyllorna med böcker, utan att Johan säkert såg exakt var. Han (Johan) funderade över sitt misstänksamma tvivel, och hur han fått det (inte var det med Vännens hjälp) och dessutom undrade han varför ritningen han sett inte visade dörren till hissen. Och inte heller mindes han ytterligare en dörr, där Bibliotekarien just försvunnit.

Strax återvände Bibliotekarien, ut ur bokhyllorna, som Johan såg det. Nu var han klädd i sin löst hängande overall, och med den bakåtvända kepsen på huvudet, där håret stack ut genom glipan vid spännbandet. Fläcken på byxorna var borta, noterade Johan, och drog slutsatsen att Bibliotekarien hade en Klädformare någon stans, tvärt emot vad han antagit förut.

Under hela sitt liv, genom könsmognaden och arbetsmognaden och fram till denna dag, hade Johan aldrig grubblat över annat än de projekt han jobbat med i olika yrkesroller, och oftast lyckats lösa uppgifterna, innan det var dags att gå vidare. Balanstillskottet i maten hade alltid fått hans kropp att må bra, det bevakade Vännen genom att ständigt läsa av eller registrera olika signaler från flera substanser inom honom, och av den anledningen, plus naturligtvis den mycket viktiga värmen och närhet de olika kvinnorna gav honom, mådde han bra och var dessutom lycklig. Livet var upplagt framför honom utan tvära oväntade kast, utan olösliga

motsättningar eller konflikter, och helt enkelt utan ett moln på den ständigt blå himmeln. Livet hade alltså på sätt och vis levt sig självt, utan behov av eftertankar eller reflexioner. Därför hade Johan aldrig undrat över, varifrån barnramsan kom, som han tidigt lärt: "Ett folk, en värld, ingen ledare". Och därtill den underbart enkelt slående inställningen eller föreställningen om livet, som barnen lärde sig i skolan: "Framtiden är nuet, nuet är framtiden". Men han fick allvarliga bekymmer runt dessa grundvärderingar, och de susade och brusade i huvudet på honom, när Bibliotekarien närmade sig och tyngde hans axel med sin hand igen. Johan gjorde ett lamt försök att komma med en invändning:

- Det går inte att byta uppdrag mitt i en arbetsperiod. Det vet du. Jag fortsätter med den minskade ökningstakten hos medellivslängden. Hjälp mig om du kan. Låt bli om du inte vill. Då gör Sessilia och jag jobbet själva.

- Allting är givet. Men en del går att ordna ändå, blev det gåtfulla svaret.

Plötsligt fylldes Arkivets tysta tomrum av höga ljud som tog sig in i Johans öron, och tycktes fylla ut hela hans huvud. Det dånade, skrek, pep och gnällde, så hans första impuls var att hålla händerna över öronen som skydd. Men han lät bli.

- Det här kallas för en orgel, sa Bibliotekarien med munnen bredvid hans kind. Virtun ger oss alla upplevelser våra sinnen behöver från det som finns utanför vår kropp. Balanstillskottet och Vännen håller oss harmoniska och lyckliga inne i den. Men jag har behållit en del mer än böckerna här...

Efter ett par minuter, medan både Johan och Bibliotekarien var orörliga, upphörde ljudet som fyllt Arkivet, och tystnadens tomhet återvände.

Bibliotekarien uppmanade Johan att titta på arbetsstationens skärm:

- Du känner igen de olika celltyperna. Jag har fått fram en metod för att de aldrig ska förändras. Inte ens när de dör. Då ersätts de av nya kopior som de själva ger upphov till. I evighet... Glöm den löjligt lilla minskningen av medellivslängden, som du jobbar med! Istället kommer det här att betyda mycket mer. Det blir en kraftig ökning av människornas livstid, minst sagt.

Johan blev osäker och svarade trevande:

- Vad skulle jag göra, i så fall?

- Jag är ju ett levande exempel på att min idé fungerar, eller hur?

Bibliotekarien såg nöjd ut, när han återanvände Johans formulering, och spädde på sin framgång:

- Du skulle bara veta hur gammal jag är...

Johan betraktade honom ofrivilligt med forskande ögon, och då fortsatte Bibliotekarien:

- Vi ska organisera en masstillverkning av Cellbevararen, som jag experimenterat fram. Där kommer du in. Människorna på Jorden blir oändligt tacksamma för det arbete du gör, som ger dem längre liv! Men mycket återstår: Processen måste förfinas och göras storskalig, ja, du kan tänka dig resten...

Johan tog bort Bibliotekariens hand från sin axel, reste sig och gick tankfullt långsamt bort till Arkivets gavelfönster. Där utanför, men mest nedanför, låg staden i morgonljuset. Mängder av Transpon for i stråk genom luften. Havet skymtade som ett smalt band avbrutet här och där av uppstickande blanka fasader

som ibland blixtrade ifrån sig solljuset, men ofta såg gråtrista ut. Han hörde Bibliotekarien närma sig med inställsamt försiktiga steg och tvärvände:

- Om framtiden är nuet, och nuet framtiden, vad spelar det för roll att medellivslängden minskar? Eller till och med kan öka rejält...

- Du måste se hela bilden, Johan. Böckerna här tog jag hand om när tvåkönsprojektet startade: Ingen hade behov av dem. Allt går ändå att hitta på arbetsstationens skärm. Om den som söker anstränger sig. Jag ville rädda dem, för de är så sköna att ta i. Och alla är skrivna på vårt språk!

Johan vände sig mot gavelfönstret och pratade lågt, som om han var ensam:

- Först upptäckte du hur gammal du kunde bli. Om du ville. Sedan arbetade du med Vännen. Och till sist var du inblandad i tvåkönsprojektet.

Bibliotekarien greppade med vänsterhanden runt Johans överarm och snurrade runt honom, så de stod ansikte mot ansikte, och han formulerade sig skarpt:

- Vill du försumma möjligheten, att ge människorna på Jorden ett längre liv? Det tror jag inte.

- Du har rätt, svarade Johan överrumplad. Men nu har jag lämnat tillbaka boken som du säkert saknat här i Arkivet. Och jag måste gå. Du har tydligen möjligheter att ordna med vad jag ska göra. Så jag väntar på nya uppgifter för att hjälpa till. Vid min arbetsstation...

När Johan råkade titta på Bibliotekariens vänstra handled som syntes, medan han fortfarande höll i Johans överarm, såg han inte Vännen där, och inte minsta märke av att den suttit fast som den skulle, men var borttagen. Han skakade för säkerhets skull hand med Bibliotekarien innan han gick, och konstaterade att några spår av Vännen inte fanns runt den högra handleden heller. Detta oroade eller roade Johan så att han log för sig själv, innan han i normal takt nådde dörren till hissen, åkte ner, tog ut en Transpo och for till sitt frivilligt efterlängtade jobb. Himlens blå ton gladdade honom oförklarligt. Han visslade på och ut de dånande, skrikande, pipande och gnällande ljud som fyllt hans öron i Arkivet, och innan han förstätt eller blivit medveten om resans hela förlopp, var han framme vid Hämtaren utanför sin arbetsplats.

XVI

Johan förväntade sig att Sessilia fanns vid sin arbetsstation när han kom, och det stämde. Virtun hade lagt ut en landskapsbild av havet som rörde sig i lugna dyningar. Det påminde om andhämtningen i vila, och han undrade från vilken av Väderkontrollens monitorer den levande vyn kom. Johan överraskade S genom att omärkligt gå fram bakom henne och täcka hennes ögon med sina båda handflator, där hon satt och granskade text på sin skärm, helt uppslukad av arbetet.

- Gör inte om det där, sa hon irriterat och befriade sig från hans händer. Du avbröt mig mitt i det jag höll på med!

Han bad förvånad om ursäkt för sitt tilltag, och gick bort för att komma igång med dagens uppgifter. Men när Johan sansat sig efter S oväntade utbrott (som han tog hårdare än han visade)

och satte sig framför sin skärm som automatiskt slogs på, förstod han att han egentligen inte visste vad han skulle göra... Därför var det med en ovan känsla av lättnad som han märkte att Vännen signalerade att han behövde ta ett pass för konditionens skull, samtidigt som arbetsstationen förvandlas till ett löpband medan han reste sig upp.

Han joggade, ökade tempo, minskade det, allteftersom träningen pågick, men ibland glömde han att ta tag i räckena på sidorna om bandet, så ett par tre gånger for eller snubblade eller ramlade han av, men var snabbt uppe igen. Medan Johan sprang tänkte han på hur skönt det var att röra kroppen och hur välmående han var, ja, han hade anledning att vara lyckligt harmonisk, men dessa tankar gjorde att han ibland missade löpbandets sidohandtag, och vid de tillfällena hörde Johan att S fnissade åt honom, utan att han brydde sig, upptaget målmedveten som han var.

Svetten rann. Skorna som han plockat fram under löpbandet var mjuka men ändå fasta och sköna, och han tog denna känsla av "både och" för given utan närmare funderingar. Det for genom hans kraftigt pulserande löparhjärna att hans invanda skor påminde om livet som det är, alltså "både och", men inte "antingen eller".

Efter att det konditionsstärkande träningspasset var slut, absorberade Johans kläder fukten från kroppen så snabbt, att han knappt hann ställa undan sina löparskor, förrän han var fräsch igen och luktade gott, tack vare de tyger som Klädformaren alltid använde. Arbetsstationen hade dessutom hunnit dyka upp, ditkallade av Vännen. Men istället för att sätta sig, gick han bort till S med avslappnade steg. Hon jobbade i hög fart, tryckte hårt på skärmen och talade fram instruktioner till sin arbetsstation medvetet behärskad, utan att vända sig om.

- Jag har sett att du ska arbeta med möjligheten att öka vår livslängd, sa hon med den blonda kortklippta nacken vänd mot honom. Då får jag ta itu med den minskade medellivslängden själv. Tack ska du ha för det!

Det borde inte ha kommit som någon överraskning för Johan att S redan kände till, att Bibliotekarien tidigare på morgonen i Arkivet meddelat honom, att hans arbetsuppgifter förändrats, men ändå kände han sig obekvämt avslöjad. Spontant tog han om hennes delvis bara nacke och förde försiktigt händerna uppåt mot hårfästet, men då exploderade hon, och sa med tydlig röst att han inte fick ta i henne. Hon hade fortfarande ögonen fastlåsta vid skärmen.

Han ryckte undan sina händer, som om han varit på väg att stjäla något, eller riskerat att bli skadad, och han tittade på sina handflator för att konstatera att de fanns kvar, opåverkade av händelsen. Därför blev han så ouppmärksam att han inte omedelbart såg att hon snurrat runt på sin stol och bränt fast sina ögon i hans.

- Vad håller du på med, undrade S. Det fanns ingen anledning för dig att lämna tillbaka boken som jag gav dig. Just idag, nu på morgonen...

- Den... den hör till Arkivet, stammade han fram. Du lånade ut boken till mig. Och jag ville inte ha den längre. Jag har läst vad jag behöver läsa...

Oväntat eller plötsligt eller kanske till och med uträknat reste sig S upp och la båda händerna på hans axlar. Hon bad om ursäkt för sina utfall mot honom, och förklarade det med att Vännen inte fungerade som den skulle, eftersom hon lärt sig att ta av den när hon ville. Sedan tittade hon på den (Vännen) som satt runt hennes handled som den brukade, och därefter blev ingenting som Johan hade en chans att föreställa sig: Hon låste fast armarna runt midjan på honom, och automatiskt gjorde han detsamma på henne, men när hon började röra sig rytmiskt fram och tillbaka, och dessutom snurra runt med honom, då hade han svårt att följa med. Så var det åtminstone till en början. Det tog en stund, med många turer och flera helomvändningar, innan han fattade hur hon rörde sig, och kunde anpassa sig efter henne. De höll på i flera minuter. Och när hon till sist släppte honom, och de slutat röra sig gemensamt och tillsammans, och trots att det fungerade bättre och bättre, sa hon:

- Det här kallas dans: Jag hittade bilder i en bok, av en slump. När jag letade bland böckerna i Arkivet. Där fanns alla stegen...

S tog tag i Johans hand, men släppte den strax medan hon sa:

- Du är bra på att följa mig, Johan!

Han förstod ingenting av bakgrunden till hennes beröm, skakade lite på huvudet och satte sig vid sin arbetsstation. Den mjuka sjögången Virtun skapade på golvet fick honom att undvika att titta neråt, när han behövde vila blicken från skärmen. Däremot uppskattade Johan sjölandskapet rakt fram, över huvudena på dem som arbetade med sitt i lokalen, medan han tog en paus.

Horisonten fanns ungefär en tredjedel uppåt väggarna. Den var obruten, och ända fram till strecket mellan havet och himlen syntes ingenting, inte ett fartyg eller en segelbåt. Han undrade över varför så få människor seglar nuförtiden. Trots att det var lika enkelt att ta ut en båt, som att hämta en Skubber och åka och bada. Han drog på munnen: Arbetets dragningskraft, utan prestationskrav och tider, plus det harmoniska och lyckliga liv människorna levde i sina lika, men ändå helt olika lägenheter som Virtun skapade åt dem, det var uppenbarligen tillräckligt tillfredställande för de allra flesta, dag ut och dag in. Hela livet till dess slut.

Johan blev avbruten av S, som ropade:

- Har du koll på ditt välbefinnande?

Han måste tvinga bort sina ögon från horisonten, för att vrida sig i stolen mot henne. Hon låg på rygg och styrketränade, med en skivstång som hon pumpade upp och ner ovanför eller nära sin hals. Han såg hur hennes överarmsmuskler och framför allt axlarna arbetade, för att hon tagit av sin ljus blågröna kavaj, och hade ett linne med två smala band på överkroppen.

- Jag behöver inte tänka på mitt välbefinnande, svarade Johan. Det gör Vännen åt mig.

Hennes utmanande ton fick honom att slänga en kvick blick på vänstra handleden, och då upptäckte han förvånat att han missat en påminnelse, antagligen på grund av horisonten framför honom och tankarna han fått av den. Ännu en gång tappade han bort sin uppmärksamhet, medan han betraktade S som om hon var i fjärran, men plötsligt ropade hon:

- Hjälp mig! Jag orkar inte mer.

Han störtade fram och stannade bakom hennes huvud för att lyfta skivstången och befria henne.

- Du är inte särskilt lättlurad Johan, log S menande och satte sig upp. Men vet man hur man ska göra...

Han placerade skivstången på golvet, eller egentligen i Virtuns hav, utan att den sjönk, och när han satte sig bredvid den genomsveviga S på träningsbänken, slog han impulsivt armarna om henne, utan att tänka på någonting, till och med omedveten om vad han gjorde.

- Du behöver en intim stund, viskade hon lågt i hans öra. Jag har bättre koll på vad Vännen säger till dig, än du själv. Ibland...

När S sträckte ut sig på rygg och Johan förenade sig med henne, upphörde tiden att ticka framåt, det blev som om han var närvarande i en tomhet som ändå var fylld av allt, och samtidigt en frånvarande närhet som suddade ut gränserna mellan att leva och vara död, och detta betydde ingenting, eller så var det tvärt om mest värdefullt av allt.

Den här gången reagerade han inte ens när hon satte sina läppar mot hans, istället gjorde han tanklöst flera gånger detsamma mot hennes. Han blev tvungen att andas tungt, men med den lätthet som omvälvande positiva upplevelser för med sig. De hade inte släppt taget om varandra, de låg ner på hennes bänk, när hon sa:

- Jag har berättat för dig, att ingen har fått komma nära mig som du. Vad tror du det betyder?

- Vi byter partner var fjärde vecka... Du också.

- Ja, men det är du som gjort mig med barn!

Fastän han var avslappnad och harmonisk och nöjd med sitt kroppsliga välbefinnande, så måste han sätta sig upp och gapskratta.

- Det är tur att vi har Vännen. Som ser till att vi aldrig kommer i det läget.

- Jag vet att ingen av oss enkönade ska ha barn. För vårt eget bästa, nej för allas bästa. Men är det rätt?

- Sessilia, sa Johan medan han tog hennes hand, jag gillar när du skämtar med mig. Hur mycket som helst... Men det här ämnet är så grundläggande för oss och samhället: Då är det omöjligt att skoja om det. Du måste behålla dina ord för dig själv.

- Varför skrattade du då?

Han strök sin panna med handflatan, och fortsatte över håret mot nacken, medan hon pratade intensivt:

- Johan, jag är läkare. Jag är säker på att jag är med barn.

- Äh, hur skulle det ha kunnat gå till, frågade han med sådan tvärsäker naivitet, att det blev hennes tur att skratta:

- Jag har låtit mina andra enkönade män tränga in i mig på ett annat sätt. An jag lät dig göra. Ingen har märkt någon skillnad. Eller så kanske de trott att det ökade mitt välbefinnande. Vad vet jag om det? På fyra veckor... Det är inte lång tid för att upptäcka och förstå.

- Och du påstår att du blivit gravid på några dagar? Med mig...

Hon skrattade igen, men den här gången lågmält med stänk av medlidande, och upprepade att eftersom hon var läkare var det enkelt att ha full koll på kroppen.

Han ansträngde sig för att ta hennes budskap på allvar, och fantiserade runt dess konsekvenser, och tittade dessutom på

havet under honom, på Virtuns golv, och märkte att de mjukt rullande dyningarna ersatts av en slätare vattenyta med korta vågor, vars toppar såg tandade ut. Han kände en pyrande ilska som eventuellt kunde utvecklas till ursinne, utan att han upplevt detta förr, men den iakttagelsen struntade han i:

- Du har lärt dig ta av Vännen. Är det här resultatet? Jag vill fortsätta må bra, och vara lycklig med det.

Han for upp från träningsbänken, medan hon låg kvar och han sa med rösten full av misstänksam irritation:

- Du är så listig, och vet så mycket mer än jag. Du har säkert ställt om Vännen för mig. Så att det passar dig!

S var nästan lika snabbt på benen som Johan. Utan ett ord snappade hon tag i hans vänstra handled, och innan han hunnit göra motstånd stod hon där med Vännen dinglande runt sin hands långfinger, och sedan frågade hon:

- Är den här Vännen din?

Med en vass blick i hans ögon, som tycktes passera in i och ut genom hans huvud, sa hon åt honom att följa efter, bort från lokalen med det väldiga sjölandskapet som Virtun levererade. De lämnade sina arbetsstationer, och han gick bakom henne.

S höll så hög takt genom gångtuben mot Hämtaren utanför entrén till deras arbetsplats, att Johan måste sträcka på benen maximalt för att slippa springa, medan han försökte hänga med henne.

Hon svängde smidigt kroppen över kanten till förarplatsen på den närmaste Skubbern, och började prata in koordinaterna, och trycka på reglageknapparna framför sig, innan han hade hunnit ta plats och stänga huven över dem.

- Spänn fast dig, sa hon. Nu åker vi.

Skubbern accelererade så häftigt att han pressades obehagligt hårt mot ryggstödet, och han tänkte att hon måste ha gjort något fel vid inmatningen av färdbeskrivningen, eftersom det här var en erfarenhet han aldrig gjort förut. Trots hastigheten girade Skubbern omärkligt, medan den steg brutalt fort till tio tusen meters höjd, och därefter for de vidare med konstant överljudshastighet.

Johan kunde se kustlinjen under dem på vägen norrut. Han började känna igen detaljer i landskapet från turen S och han själv gjort några dagar tidigare. Hon gav honom ett ögonkast:

- Hann du se utbildningskollonin under oss? Där du och Johanna hämtade barnen ni uppfostrar.

Hon vände blicken framåt, utan att det var nödvändigt längre, eftersom Skubbern skötte sig själv från start.

- Nej, svarade Johan. Vart är vi på väg? Fattar du inte att du gjort tvärt emot det som varenda människa på Jorden förstått och gillar? Om det stämmer att du är gravid...

- Titta på himlens färg, Johan! Som du brukar. Nu, mitt på dagen är det svårt att se, vilket som är den västra och den östra horisonten. Var går solen upp, och var går den ner? Håller du inte med...

- Vi är överens om att varje människa ska ha lika förutsättningar. Alla utom du... Därför är det självklart att vi som är enkönade försvinner.

- Titta där nere! utropade hon, och pekade. Biofabriken, ser du den? Jag jobbade med växter, hur många som helst. Vi

splittrade dem i molekyler, så de kunde användas i Matbyggaren.

Johan insåg att de pratat förbi varandra, fastän deras utbyte av blickar och smågester under flygresan antytt att de hade en fungerande kommunikation åt båda håll, och han övergick till att se på och lugnas av de mörkare blå himmelsnyanserna i öster och väster, och deras gradvisa urblekning mot solen, som stod högt och rakt ovanför Skubbern. S hade rätt: Det var omöjligt att avgöra vilket som var öst och väst, med ledning av den molnfria himlens färgskala.

- Det här vill du inte se, sa S och knuffade lätt på hans lår med sitt knä.

Hon log när han vände sig mot henne, och fortsatte:

- Vi flyger förbi en återvinningsfabrik.

Johan såg på instrumenten att Skubberns höjd minskat. Det fanns många blanka byggnaderna på marken nedanför dem. De var uppställda som liggande och stående stavar, och fullt tydliga och lätta att räkna. Han visste mycket väl att människorna som dör förs till en återvinningsfabrik, för att antingen överleva som organgivare, eller bidra med celler till de yngre. Så ofta han kunnat, hade han sett till att få arbeta som läkare på flera återvinningsfabriker, och gillade och utmanades av kirurgin där. Transplantationer hade till och med blivit hans specialitet.

Men Johans minnesstund blev kort. Skubbern saktade in (fortfarande i mycket högre hastighet än normalt) medan vingarna fälldes ut, men de landade trots det nästan överkligt oberörda på den äng som han kände igen sedan S och han besökt Arkivets bergrum.

Inte en enda Landskapare fanns i närheten. Gräset var bara en centimeter högt. S öppnade Skubberns huv och hoppade ut, innan Johan hunnit spänna loss bältet runt sin kropp.

- Följ mig! ropade hon medan hon började gå, utan att se sig om.

Johan sprang ikapp S, tog tag i hennes överarm för att få stopp på henne, och krävde att få veta vad de skulle göra där, nära Arkivets bergrum eller extra förvaringsutrymme eller hemliga förråd. Hon slingrade armen runt hans midja, och svarade att egentligen ville hon ha en intim stund just då, på gräset, med insekterna surrande runt omkring, och fåglarnas sjungande, ropande och skrånande, men det fanns en annan sak hon prioriterade, och därför var det bättre att han tog hennes hand, så de kunde vandra vidare. Ja, han borde förstå vart hon ville komma...

Framme vid bergväggen, som han kände igen, sa hon något han inte hörde, eftersom han släppt hennes hand och stod ett par meter bort, och den väl dolda porten öppnade sig i två halvror som försvann åt sidorna, så de kunde komma in, och sedan slöt sig porten automatiskt bakom dem.

Tystnaden i bergrummet slog emot honom som en tryckvåg rakt i bröstet. Böckerna på de metalliska stativliknande hyllorna påminde om döda fåglar utan vingar, eller åtminstone hopkurade livlösa flygfän. S vände sig om mot Johan och började pilla på axelbandet till sitt linne under den ljusa blågröna kavajen. Han svepte med ögonen över hennes byxor (i

samma färg) och stannade på de halvdolda skorna, deras svarta spetsar, och hörde sedan hennes röst:

- Den minskade ökningstakten hos medellivslängden, den har sin förklaring: Det är inte bara ett kvarter som har försvunnit i vår stad. Utan många kvarter över hela Jorden! Och vartenda av dem hade enkönade människor som bodde där...

Johan kämpade för att sätta sig in i betydelsen av vad S förklarat, men mellan hennes ord fanns en störande stillhet hos salen i berget, med dess oräkneliga bokryggar vända mot dem på hyllorna. Men den instängda luften var både befriande lätt att andas, och hade en avslappnande effekt på honom.

S upprepade orden som fått de dolda porthalvorna i berget att öppna sig. Då började några av bokhyllorna glida undan (åt sidorna) och bakom dem blev en mer än hundra gånger större bergasal synlig!

Johan tog inte tag i S för att få stöd. Istället sjönk han ner på huk, ungefär som om han observerat blixtar från en klarblå himmel, och duckade instinktivt. Övriga överraskningen och det oväntade är syskon, mumlade han och brydde sig inte om ifall S lyssnade, och tillade:

- Men sanningen och lögnen är tvåkönade.

Hon böjde sig och drog upp honom på fötter. Sedan berättade hon hastigt, forcerat, kanske stressat, att därinne bodde och levde de enkönade som försvunnit från deras stad.

All överväldigande kunskap sprider sig från huvudet till knäna och gör dem mjuka. Därför stöttade S Johan när hon märkte att hans kropp började svaja.

Han såg ett fåtal människor röra sig i det som påminde om innanmätet av en gigantisk bikupa, med bostäder staplade på varandra och öppna gallerförsedda hissar, som tydligen transporterade de boende till deras blänkande ytterdörrar, och han frågade först sig själv, sedan S, om det var samma typ av enhetliga lägenheter som de hade i staden, och om Virtun fanns där och skapade om dem till en unik bostad för var och en, och då svarade hon att det var självklart, eftersom det aldrig funnits annat att välja på.

Hon tyckte att han sett tillräckligt, och sa något så bokhyllorna stängde öppningen igen, medan hon fortsatte stödja honom.

Mycket få och låga ljud hade hörts från det bikupliknande lilla samhället bakom hyllorna, men när de återtog sin plats, blev bergrummets tystnad förlamande eller öronbedövande, spetsad eller påspädd eller förstärkt av det monstruösa antalet böcker som tycktes vråla ut sina ord, fastän de var tryckta på papper och instängda, hoppessade mellan två pärmar. Johan drog sina slutsatser högt:

- Bibliotekarien vill bli av med oss, de sista enkönade...

- Så är det inte!

- Han har gömt undan ett helt kvarter här ute. För att vi enkönade ska försvinna, utan att det märks. Och så använder han Virtun för att lyckas.

- Du har fel, protesterade S dämpat, deprimerat.

- Bibliotekarien var med i tvåkönsprojektet. Han till och med satte igång det. Och nu har han tröttnat... På att vi enkönade inte dör ut tillräckligt fort.

- Du har rätt. Men ändå fel...

- Varenda människa vill födas och ha ungefär lika förutsättningar som alla andra. Utseende, begåvning... ja, det gäller allt! Att ha två kön är det sista och slutliga steget. Men jag tänker inte låta Bibliotekarien bestämma hur länge jag ska leva. Och Konsensusrådet, det är livsfarligt!

Johan tog S hand när portarna till Arkivets bergrum öppnades, och drog med henne i småspringande tempo genom flera trädgångar och över ängarna mot Skubbern. Han var just då övertygad om vad han kände sig tvungen att göra, så han stängde av eller ute omvärldens ljud, och uppfattade inte när S sa att han hade fel, men ändå rätt...

Först satte han sig i Skubberns förarsäte, men ändrade sig och bytte plats, och påpekade med ett ansträngt leende mot S att hon tagit dem ut hit så ovanligt snabbt, att hon lika gärna kunde se till att de kom tillbaka till arbetsplatsens Hämtare lika fort.

Medan Skubbern lyfte, steg, accelererade och intog en konstant höjd och hastighet, försökte Johan få ihop ändarna på en tanketråd som slingrade sig obegripligt ogripbar i huvudet på honom: Om S var gravid (och det trodde han på, för hon var säkert minst lika bra läkare som han själv), hur stämde det med Bibliotekarien... och hans boksamlade? Varför hade S ytterst medvetet sett till att hon blev gravid, och med just honom? Bibliotekarien och hon hade haft fyra personer att välja på, men S var den som fått sista ordet. Och då gällde det en samarbetspartner, för att utreda den minskade ökningstakten hos medellivslängden.

Johans tanketråd vred sig som en nyss uppgrävd mask, som ändå inte kunde veta att den skulle användas på en metkrok... S lät honom sitta ostörd bredvid henne och se ut genom Skubberns huv, eftersom hon uppfattat mer än hon ville uttala i ord. Men när Skubbern började inflygningen för att landa, sa hon:

- Bibliotekarien är mycket äldre än du och jag. Han håller inte ens själv reda på hur gammal han är. Det har inget värde för honom. Vi har...

Han avbröt henne, samtidigt som han flyttade blicken från omgivningen till hennes läppar:

- Jag tänker inte medverka i Bibliotekariens projekt, för att öka livslängden hos människorna. Särskilt inte om han tänker begränsa mitt liv.

- Vi har kollat in dig, Johan. Under lång tid. Jag vet att du är rätt man. För att lösa problemet med den minskade ökningstakten. Du kan göra det, samtidigt som du får jobba med projektet för att öka allas medellivslängd.

Johan uppfattade den inbyggda motsägelsen i det S sagt, men han lät det passera utan kommentar. Dessutom blev han medveten om närheten till en doft som tidigare gjort honom ofattbart sömnig (den kom från S, det var han övertygad om), men just nu kunde han bara uppskatta dess budskap.

Skubbern gled ner och landade på marken utan minsta skakning eller stöt, och de klev ur lugnt och eftertänksamt, medan Hämtaren tog hand om deras farkost, och placerade den i turordning för nästa flygning.

Han hejdade henne med handen runt hennes underarm, när de promenerade mot arbetsplatsen, och undrade (medan de stod stilla, vända mot varandra) om hon var fullständigt säker på att

hon var gravid, och då fick han bara ett bekymrat leende till svar.

XVII

Punktligt, eller rättare sagt väl beräknat och på minuten, landade Johans Transpo utanför lägenheten, för att han skulle kunna möta barnen, när de kom flygande. Han behövde inte vänta länge, innan de anlände i sina hopkopplade Transpon, och skuttade ur dem, flaxande med armarna, stojande och skrattande åt något han inte var delaktig i. Men när de sprang fram till honom, och båda från var sitt håll slog armarna om höfterna på honom, då fick han ett bevis på att det oväntade kan ha ett eget värde.

- Vet du vad vi lärt oss idag, undrade pojken upphetsat, med hög röst.

- Nej, han måste fråga oss själv, tyckte flickan.

- Åh, vi lärde oss att framtiden är nuet.

- Och nuet är framtiden, skrattade flickan och räckte ut sin tunga mot pojken.

- Försök inte lura mig, sa Johan. Jag vet att ni har kunnat det där hur länge som helst.

Johan la en hand på var och en av barnens ryggar, medan de käbblade vidare och gjorde grimaser mot varandra, men hans händer på dem hade en dämpande, lugnande effekt, eftersom flickan blev allvarlig:

- Varför lämnade du tillbaka boken? Jag ville läsa den. Jag tyckte om bilden utanpå. Med de där två mörka gubbarna... Som hade något svart och högt på huvudet. Och den vita som de hade mellan sig. Det såg ut som om de var på väg någonstans, alla tre. Jag ville veta vart!

Hon tittade upp på honom med det spontant okritiska förtroende som enbart barn kan visa.

- De hade på sig svarta höga hattar, förtydligade Johan. Men jag kunde inte ha kvar boken hemma. Den fick följa med tillbaka. Till det ställe där den blev uppgrävd. Vid bygget av ett nytt sjukhus, som jag tittade på. Det har jag berättat för dig...

- Ja, men vi kunde väl ha haft den ett litet tag till? Jag ville läsa!

Johan strök henne över håret, och motiverade varför han ville bli av med boken så fort som möjligt:

- Idag var jag var ute där sjukhuset byggs. Därför passade jag på att ta med den. Det var bestämt att jag skulle åka dit. För länge sedan.

Johan märkte ett slags besvikelse eller tillbakahållet missnöje hos flickan, så han spädde på sin pedagogiska osanning med att hon kunde läsa boken på sin skärm i skolan till exempel, eftersom allt vetande finns tillgängligt för den som vill, och han lovade att visa henne, så hon slapp leta.

Pojken stod och gungade med kroppen, tittade på skorna och prövade att sätta deras spetsar i tur och ordning mot marken. Men han sa ingenting, till dess flickan och Johan verkade ha pratat färdigt.

- Jag vill hem, muttrade han sedan. Kan vi inte låta Virtun visa det där stället? Där vi var ute och badade.

- Det bestämmer inte du, sa flicka, och vände sig mot honom för att visa tungan igen.

- Tror du på det där om varannan gång, sa pojken och pekade demonstrativt på Johan och skrek sedan: Då får han bestämma!

Johan sträckte ut båda händerna, som pojken och flickan tog tag i, och de gick mot hissen till lägenheten.

När alla tre stod framför ytterdörren och väntade på att den skulle öppnas, släppte barnen hans händer, och pojken rusade först in genom öppningen till den fönsterlösa gråskimrande kubliknande lägenheten. Johan och flickan följde efter, men innan de hunnit vänja sig vid dunklet, tändes Virtun upp och visade exakt den plats där de badat under gårdagen.

Triumferande slängde sig pojken ner med korslagda ben på sandstranden (eller lägenhetens golv) och gav dem en blick som bekräftade att han gjort som han tänkt ut. Eftersom Väderkontrollens monitorer sände levande bilder till Virtun direkt, kläddes eller inreddes lägenheten med solen på väg ner över en smaragdfärgade till safirblå vattenyta vid horisonten, samtidigt som minimala vågor skvalpade in mot stranden, där pojken satt med belåten min.

Johan och flickan stod stilla. Bakom dem, på väggen, fanns grässlänten och djungeldungarna, framför satt pojken, som sprack upp i ett glatt leende.

- Jag vill åka tillbaka hit imorgon, sa han.

- Vi behöver inte åka dit, svarade flickan och rörde sig mot honom. Det räcker att vi varit där en gång...

- Nej! Jag vill tillbaka igen!

Johan blev tvungen att ingripa, för han tolkade barnens ordväxling så, att den antagligen var förspelet till en häftig konflikt mellan dem.

- Vill du hjälpa mig, frågade han flickan. Du får bestämma först av oss, vad du vill ha att äta. Medan jag dukar.

Flickan blev distraherad, antog erbjudandet och gick bort till Matbyggaren för att välja, och Johan kunde ägna sig åt att ta ut bordet och sittplatserna ur väggen. Varken flickan eller han avbröt sina rörelser eller tankar, när de hörde pojken häva ur sig att det var roligare att bada än att låtsas leva i Virtuns landskap. En handfull sekunder senare kom Johanna in, när dörren pustat åt sidan. Den suckade igen bakom henne.

Pojken snabbade sig för att stå på benen och skynda fram till Johanna, medan hon tog av sig dräktjackan och la in den i Klädformaren, för återvinning.

- Vi ska åka och bada imorgon, sa han högt och glatt. På samma ställe där vi har varit: Det här!

Han snurrade runt med utsträckta armar, för att markera Virtuns landskap i lägenheten. Johanna gav Johan ett frågande ögonkast, som han mottog utan att besvara, medan han la ut en duk på bordet och kuddar på sittplatserna. Hon (Johanna) kupade händerna runt pojkens axlar och gav honom ett brett hoppogivande leende med orden:

- Då måste ni lägga er tidigt ikväll.

Pojkens blick blänkte segervisst mot henne, och han drog på munnen. Han hade inte en aning om att hans visshet var av den sort som inte möts med omedelbara invändningar, men ofta bäddar för djupa besvikelser senare.

De åt, och små stänk och smulor hamnade runt barnens tallrikar på den blommiga duken i grönt, gult och rött. Pojken hade extra bråttom att få i sig maten. Tystnaden var

självcentrerad och koncentrerad vid bordet, tills flickan bröt den:

- Varför får han bestämma? Att vi ska åka och bada imorgon.
- Det är varannan gång som gäller, svarade Johan. Det vet du. Och det var jag som ville åka sist. Du får bestämma nästa gång.
- Men jag då... invände Johanna muntert. Får inte jag vara med?
- Du får visst hänga på, sa pojken och skrapade upp det sista från tallriken, och svepte sedan i sig mjölken, innan han bar bort och ställde in allt han ätit middagen med i Matbyggaren.

Därefter tryckte han fram och plockade ut en pyjamas ur Klädformaren, medan Johanna, Johan och flickan avslutade sina måltider. När pojken var på väg mot hygienutrymmet för att ta sin kvällsdusch, ropade flickan efter honom:

- Jag tror inte på varannan gång! Inte förrän jag ser det.

Johanna reste sig och tog undan det som fanns kvar på bordet, för att Johan skulle kunna få bort matplatserna, men flickan satt inåtvänd med korslagda armar och så nedåtblickande trumpen min, att han inte ville lämna henne ensam. En liten stund senare lyfte hon på huvudet och tittade frågande, forskande och förvånat på honom, och då tänjde han på munnen. Hon gjorde detsamma. Sedan gapskrattade de mot varandra. Även Johanna deltog med ett leende, och bad flickan göra sig i ordning för natten.

- Det är för tidigt! Jag vill titta på något först.

Johannas röst blev bestämd:

- Gör dig i ordning nu. Titta på Vännen. Det här är en tidig kväll, som ni behöver för ert välbefinnande. Varannan gång... Det har jag koll på, fnissade Johanna kalkylerande, och flickan fogade sig i tillsägelsen.

Barnen kröp ner i sängarna som Johan tagit fram ur väggen och ordnat, med Klädformarens hjälp, medan Johanna stängde in sig i hygienutrymmet. Visst stämde det att Vännen beräknat ett klockslag för att tillfredsställa barnens sömnbehov, och detta gjorde att pojken somnade. Flickan däremot höll sig vaken och bad Johan berätta om boken hon inte fått läsa, var han hittat den, varför det inte fanns böcker nu, varför han måste lämna tillbaka den, och det hade väl inte gjort något om hon hade fått ha den en dag eller två. Johan förklarade uppriktigt att han inte förstått att det hade så stor betydelse för henne. Flickan nöjde sig med detta, efter lite ordväxling, och somnade sedan.

Johan klädde av sig och fyllde Klädformaren. När han lagt sig i sängen drog han täcket över sin bara kropp. Han övervägde om det hjälpte att blunda och försöka fånga sömnen, fastän Vännen ännu inte påmint honom.

Det gjorde honom obegripligt nervös att den obligatoriska eller rekommenderade halvtimmen för det kroppsliga välbefinnandet väntade. Visst höll han med om att upplevelsen detta gav, i form av regelbunden närhet och beröring, det får människorna att må bäst, men han kom på sig själv med att ifrågasätta grunden för välbefinnande, harmoni och lycka. Dessutom kunde han inte hindra minnet från att spela upp när S och han själv återvänt från Arkivets bergrum tidigare på dagen:

Då hade de intagit platserna vid sina arbetsstationer och sa inte ett ord till varandra. Johan forskade bland materialet som dök upp på hans skärm, angående sitt nya projekt med den ökade livslängden, som han tilldelats och motvilligt accepterat.

Snabbt konstaterade han, att det mesta fanns, och var klart för ett praktiskt genomförande. Så hade det varit länge... Vad skulle han bidra med? Hjälpa till att producera substanserna, eller tester av något slag? Det behövdes inte. Varje nytt preparat måste gå igenom Biokontrollen, för att säkerställa varenda konsekvens eller följdverkan.

Medan han grubblade med blicken fastnaglad vid skärmen, närmade sig S bakom hans rygg, i en uträknat avväpnande rörelse eller manöver. Hon lösgjorde nödvändiga delar av hans kläder och hos sig själv, innan hon sjönk ner i hans knä för den intima stund hon tydligen behövde eller rentav krävde, med armarna runt hans nacke.

Det första Johan gjorde, när S intagit sin plats för stunden, det var att möta hennes mun med sina läppar i ett beteende som han lärt av henne. Han blev så minnesrubbad av hennes nära doft, att det kunde ha gått timmar eller minuter innan hon reste sig från honom, och då påstod hon tvärsäkert att han inte behövde någon intim stund på länge, efter detta. Effekten av hennes ord blev att hans vakenhet hamnade på topp.

Johan blev inte av med dessa sekvenser, som vandrade fram och åter, medan han väntade på att Johanna skulle komma ut ur hygienutrymmet. Varför dröjde hon längre än vad han tyckte var nödvändigt?

Skymningen hade för länge sedan övergått till kväll i landskapet som Virtun klädde lägenhetens ytor med. Johanna vandrade in på sandstranden, men gjorde inga spår på golvet. Hon höll i en handduk och han uppskattade hennes avklädda figur för dess linjer, som årtal av förfinad mänsklig utveckling lett fram till: Brösten utan häng, magen utan putning, låren och vaderna med lätt markerade muskler. Och ansiktet var rynkfritt, med en skarpskuren, aningen böjd näsa, mellan de djupt liggande mörkbruna ögonen.

Hon ruskade på huvudet, fällde ihop kroppen framåt och drog fingrarna genom håret, för att bli av med den sista fukten. Johan blev överrumplad när Johanna stängde av Virtun så lägenheten blev lika mörk som hennes hår, och sedan kastade hon sig ner bredvid honom i sängen och drog åt sig en del av deras gemensamma täcke.

- Johan, viskade hon i hans öra med självklarhet i rösten, nu ska vi ha vår intima stund.

Hon behövde inte vänta, det kände hon, eftersom han synbart tydligt reagerat när han såg henne komma ut från hygienutrymmet, men någonting, kanske var det mörkret, gjorde att han inte ville röra sig, utan låg avvaktande, på sätt och vis avsmnad.

Plötsligt blinkade Vännen till på Johans arm. Bibliotekarien talade till honom på en bild som förstärktes av lägenhetens svärta.

- Jag behöver dig här, meddelade han med saklig uppsyn.

Johan steg ur sängen utan vidare funderingar på orsaken till det ovanliga budskapet vid den anmärkningsvärda tidpunkten. Istället fångade han tillfället att bryta mönstret... för sitt välbefinnande. Han tände upp Virtun, och den stjärnstungna klara himlen från badplatsen de besökt gav honom tillräckligt ljus för att hitta Klädformaren.

- Du som är så noga... började Johanna säga från sängen. Du som är mer medveten än de flesta om hur vi lever, och varför vi gör det vi behöver göra, med nöje... Vad hindrar dig att respektera varje halvtimme morgon och kväll? För bådas välbefinnande...

Han hade inget svar att ge henne.

- Fattar du inte: Jag vill inte ha det så här? Jag har aldrig varit med om någon man, som gör som du!

Han kunde inte få fram något att säga, och smet undan genom att vara upptagen med Klädformaren.

- Det har inte gått en vecka... Vi har fyra veckor tillsammans. Och barnen... Vad är det för fel på dig? Du är inte sjuk. Vännen har koll på dig. Och jag också...

Han ville eller lyckades inte öppna munnen och besvara eller bemöta henne, utan drog på sig underkläderna och ett par svarta byxor, vit skjorta och en tröja, och försvann ut genom lägenhetens dörr, när han fått på sig ett par mörkgrå skor.

Så många Transpon som fanns i Hämtaren hade han aldrig sett. Trots att Johan inte frös, ryste han flera gånger medan Transpon steg mot himlen på vägen till Arkivet: Stjärnorna kändes kallare än i Virtuns söderhavshimmel hemma, mörkret var tyngre och mera kompakt. Molnfronten, som Väderkontrollen styrde över, var på väg mot deras stad från öster, för att lämna ifrån sig det betydelsefulla regnet före gryningen. Månens melonskiva lyste strax ovanför molnens framkant. Några få Transpon for som skuggor kors och tvärs i mörkret och kunde oftast mer anas än ses, eftersom Distansorn höll säkra avstånd mellan dem. Kvarteren, med de dagtid blänkande fönsterlösa fasaderna, glimmade anonymt under honom, och han fantiserade om hur eller vad Virtun bjöd människorna på, därinne i de likformade lägenheterna, som gjorde att de fick ett individuellt innehåll. Men de flesta skulle somna snart...

Johan lutade huvudet bakåt och fixerade den klarast lysande stjärnan. Han var trött, vilket Vännen påmint honom om för en stund sedan.

Framme vid Hämtaren utanför Arkivet klev han ur Transpon och tog hissen upp. När dörrarna smög åt sidan på Arkivets plan ryckte Johan häpet till: Bibliotekarien stod utanför, barhuvad och klädd i den vita långa rocken eller draperingen som Johan kände igen från Konsensusrådets möte. Det verkade som om han väntat på honom. Med ett igenkännande hälsningsflin sa Johan:

- Har du klätt upp dig för min skull?

- Nej inte alls. Det är allvarligare än så, svarade Bibliotekarien med ett motleende. Du måste hjälpa mig att lösa situationen här. Och det gäller inte medellivslängden.

Han styrde in Johan i Arkivet, genom att hålla handen på Johans axel. Dörren som ledde dit från hissen stod öppen. De tolv vitklädda medlemmarna i Konsensusrådet väntade, stående, tysta, och de vände och vred sig för att betrakta Bibliotekariens och Johans entré. Vad handlar detta om, tänkte Johan hastigt, och trodde ett förvirrat ögonblick att han glömt lämna tillbaka boken, som S tagit från Arkivets hylla och lånat honom.

- Det här är Johan, presenterade Bibliotekarien med en gest, och Rådets medlemmar satte sig stumt på golvet, innan han fortsatte:

- Rådet och jag behöver få veta varför du avviker så dramatiskt från dina vardagliga rutiner. Som alla människor uppskattar och njuter av. Sedan flera hundra år...

Ett bekräftande eller instämmande eller uppskattande sorl hördes från de sittande i Konsensusrådet. Johan upplevde det som om han stod naken inför dem: Vem hade sagt vad om honom? Och behöver han eller någon (vem som helst) svara för sig idag? Men han kämpade ner sin besynnerliga oro, och kom ihåg att den som ville, kunde få veta allt om alla, via Vänner. Det var ju helt naturligt, för varje människa lever samma, nej likvärdiga liv, fast i olika små individuella varianter. Alltså fanns det inget intresse av att veta något om någon annan. Hans tankekedjor tycktes rassla fram över Arkivets träplankade golv.

Johan fick en så starkt oreda inombords att han vände Rådet ryggen för att se ut genom fönstren på Arkivets gavel. Där sökte han en fast punkt att fästa blicken vid. Den starkast lysande stjärnan (eller kanske en solbelyst planet) fångade hans uppmärksamhet, medan han trevade efter orden. Tvivlet eller frågorna och förhoppningarna blandades om varandra i tankarna: Vad är detta, och varför... Johanna...

När det gått några sekunder, och Johan dessutom förträngt eller glömt bort var han befann sig, begärde Bibliotekarien hans uppmärksamhet med sträng röst:

- Du har en kvinna som du lever med nu. Under fyra veckor. Konsensusrådet och jag vill höra, varför du visar tecken på ett avvikande beteende mot henne.

Johan slutade hänga fast vid stjärnan eller planeten på den klara himlen. Han vände runt och såg på var och en i Konsensusrådet (inklusive Bibliotekarien), men fick sådan iver att formulera sig, att han halkade med tungan på orden:

- Jag är... jag var... jag har det lika bra som varenda människa. Men mitt arbete med den minskade ökningstakten hos medellivslängden... Den förstår jag inte riktigt, varför det har...

- Frågan gällde inte dina arbetsuppgifter, avbröt Bibliotekarien. Du måste berätta varför du ensam, bland alla människor på Jorden, inte mår bra av vår frivilliga lycka och harmoni. Kvinnan du lever med för tillfället, hon har redogjort för saken. Därför är Konsensusrådet här!

En gnistrande ström av iakttagelser, tankar och upplevelser flödade genom Johans huvud och riskerade att kortsluta honom. Men han avvärjde faran genom att framtvinga eller återuppliva gamla uttalade formuleringar från Johanna och honom själv. Sedan fick han en reflex att försvara sig, och valde en lång och taktisk mening:

- Vi är överens om att det tvåkönade samhället är det bästa. Och därför har det ingen betydelse vem jag är, och vad jag gör.

Det ingick i Johans förväntningar att det enkönade Konsensusrådets medlemmar, som satt i flock på golvet, skulle börja utbyta kommentarer och diskutera. För att avbryta detta (efter någon minut) höjde Bibliotekarien, stående bredvid Johan, händerna mot det stjärnspäckade Arkivets glastak och dämpade samtliga, så att han kunde få gehör för sina ord:

- Konsensusrådet, ropade han och log runt och brett. Mina vänner, ni som inte behövs... Men ändå kallades hit ikväll. Vi behöver prata ihop oss!

Ljudet från Rådets tolv röster försvann, som om det sögs ut ur Arkivet genom dess tak. Stillheten i salen blev densamma som i mellanrummen bland stjärnorna ovanför.

Bibliotekarien gestikulerade diskret mot Johan med högerhandens fingrar, och detta kunde han inte tolka som annat än att han (Johan) skulle avlägsna sig ut genom dörren till hissen, och stänga den bakom sig, osynlig för Konsensusrådet, och vänta där, utan att kunna höra dem.

Han följde anvisningen, eftersom han inte kom på något bättre sätt att agera, och gick ut ur Arkivets sal. Men när han stängt dörren och hade hissen ner inom räckhåll, och kunde ta en Transpo hem, funderade han på eller snarare frestades han att försvinna. Istället stannade Johan kvar.

Knästående gläntade han på dörren, som han lärt sig öppna omärkligt, och avlyssnade Rådets tolvtoniga diskussion. Bibliotekarien höll tyst.

- Ett folk, en värld, ingen ledare. Så heter det och så är det, sa en röst. Du har kallat hit oss ikväll. Visst, alla i Rådet har den rätten. Men för det här! När Vännen säger åt oss att sova!

- Du har byggt upp Arkivet för Minnenas Underhåll. Som du döpt det till, sa en annan röst. Ingen av oss visste vad böcker är. Inte förrän vi kom hit. Du har samlat ihop dem här. Så barnsligt: Hur gammal är du egentligen?

De tolv skrattade gemensamt. Johan kände sig lättad.

- Det här husets övervåning... Den ser inte ut som de andra, påpekade en tredje. Hur kommer det sig? Många vet inte ens att det fanns lagar och regler förr. De behövs inte idag.

Johan la lugnt märke till, att han personligen definitivt hade hamnat utanför diskussionen.

En fjärde röst hävdade att Rådet inte haft eller behövt ha någon verksamhet eller betydelse de senaste femtio åren, eller mer, och därför borde få vila i frid, eftersom livet går vidare för fullt utan hot eller faror, med människor över allt på Jorden som sköter sitt, så slutsatsen måste bli att tvåkönssamhället låter var och en uppleva det fulländade i deras existens från födelsen till den återvinningsbara döden.

Slutsatsen Johan drog av sitt smyglyssnande på knä var, att meningsskiljaktigheterna mellan de närvarande i Rådet mest berodde på ovanan att mötas formellt och individuellt.

Han hörde hur hissen började röra sig nerifrån och upp bakom ryggen. När dörrhalvorna åkte undan kom S ut, och han reste sig brådskande, med en överraskad hälsning i beredskap, men den glömde han kvickt, när han märkte den opersonliga räddningsinstinkten i hennes ögon. Hennes ord till honom var dämpade och återhållet tydliga, och hon väntade inte på svar:

- Här har du inget att göra!

Johan tog Sessilias framsträckta hand, och hon drog med honom in i hissen där han framförde sina tvivel på hur Konsensusrådet skulle uppfatta det, när de insåg att han var försvunnen, och vad var meningen med att han kallats dit så påpassligt på kvällen just när den intima stunden före den uträknade sömnen skulle äga rum, inte för att han ville ha den,

tvärtom, men det kanske fanns ett samband som fortfarande var oklart för honom, men ändå... Vad kände hon till om detta?

S rörde inte på sina läppar. Hon var upptagen med att betrakta sig själv och Johan: Deras avbilder reflekterades tillbaka mot dem från hissens fyra väggar.

Ingen av dem tänkte på den förnuftiga regeln om varannan gång, den bekymrade dem inte, och dök inte ens upp i något av deras samveten, så det förblev oklart vem av de båda som tog initiativet till en intim stund. Eftersom S stod med händerna tryckta mot väggen, hade hon inga svårigheter att nå och använda den enda knappen i hissen, och den stoppade mitt under nedfärden, så de kunde fullborda sitt möte för bådads välbefinnande under tio femton minuter.

Efteråt skyndade de till Hämtaren och tog ut var sin Transpo. När S satt sig till rätta för att åka, försökte hon först verka ha kontrollen, men det fanns spår av osäkerhet när hon sa:

- Nu är det dags för dig att åka hem! Se till att Johanna får sova i fred.

Johan hade inte hunnit samla sig så mycket att han kunnat planera vad han ville göra, han hörde eller snarare tog bara emot det hon sa och fortsättningen:

- Jag väntar vid Hämtaren utanför ditt hus imorgon. Fem minuter innan Vännen ska väcka dig. Kom i tid!

Hon steg av sin Transpo och gav honom en övertalande, övertygande omfamning, samtidigt med några lockande ord:

- Då ses vi. Och jag ska berätta resten jag vet om den minskade ökningstakten hos medellivslängden. Som jag inte visste att du behövde veta. För att jag trodde du förstått vad jag vet. Och jag ska visa dig...

Johan hade fortfarande svårt att reda ut sin tankehärva, och göra klart för sig vad som betydde något eller inte, därför kunde S fara iväg på sin Transpo med en sista blick på honom.

XVIII

Virtun var inte påslagen när Johan lämnade lägenheten tidigt på morgonen. I och för sig var han nyfiken på landskapet som den ställts in för att visa, men han var desto mer intresserad av att hålla tiden och träffa S nere vid Hämtaren, som hon föreslagit eller bett om kvällen innan.

Hon sprang emot honom när han steg ut från huset, som om hon varit rädd att han skulle ha försovit sig, eller tvivlat på att han tänkte komma, och hon kastade sig om honom, körde häftigt in sina händer under hans armhålor. Först visste han inte på vilket sätt han skulle svara, men det löste sig i och med att han slog armarna runt hennes överkropp och så hennes namn ett par gånger, men när han sedan lyckades skjuta ifrån, och ändå hålla i henne på lite avstånd, upptäckte han spår av vätska under båda hennes ögon, vilket fick en motreaktion att uppstå, och han märkte till sin förvåning samma slags vätska under sina egna ögon när han betraktade hennes ansikte.

- Vad är detta, varifrån kommer dropparna, mumlade han och använde först ena handens tumme, sedan den andra för att osynliggöra spåren på hennes kinder.

Sessilia lösgjorde sig från Johan och vandrade långsamt bort mot en Skubber. Han hade inget annat alternativ än att följa efter henne.

Skubbern lättade och for iväg från Hämtaren utan att han brytt sig om vad hon programmerat in för destination, höjd eller hastighet.

- Titta på himlen som du brukar, det tycker du ju om, sa Sessilia och vände sig mot honom, eftersom hon tydligen känt av att han granskade hennes profil.

- Jag har sett den massor av gånger. Och jag vet vart vi är på väg, svarade han mekaniskt.

Hon lutade sig mot honom, så kinden fick stöd av hans axel:

- Gör inget misstag, Johan. När du bedömer Bibliotekarien.

- Han är så gammal att han blivit opålitlig. Tvåkönsprojektet för alla människors bästa... Ja, hans tankar om det är sunda. Och han har hjälpt till också. Men böckerna då! Som han fyllt Arkivet med. Han har samlat ihop sånt som inte går att få tag i på arbetsstationen. Vad säger det om honom?

- Han är inte den du tror, suckade Sessilia, men hoppfullt.

- Jasså. När du och jag blev indragna i projektet om medellivslängden... Bibliotekarien har använt oss för sina syften. Och han har använt Virtun för att dölja det: Det är fruktansvärt att ett helt kvarter med enkönade människor har försvunnit...

- Jag är med barn, Johan. Det är inget misstag.

Han rörde på kroppen, tittade ut genom huven och hon satte sig upprätt i sitt säte framför Skubbers kontrollpanel. Himlen var tropiskt sandfärgad där solen just gått upp i öster, och den blev gradvis omärkligt men märkbart mörkare och slutligen safirblå i väster. Johan tyckte att det var underbart och fångslande, att den alltid hade en blå nyans över hela Jorden, oavsett årstid och hur varmt eller kallt det var i luften. Ändå visste han att atmosfären bröt eller trasade sönder solljuset så den blåa färgen uppstod. Sedan ägnade han planeterna långt, långt borta på andra sidan den heltäckande blå skyn en tanke: Planeterna fanns därute och deras civilisationer, som de hade kontakt med då och då, men utan samverkan av något slag, eller utbyte på annat sätt, för var och en skötte sig själv, och detta var beklagligt, eftersom det säkert finns en del både här och där som kunde eller kunnat utveckla dem ömsesidigt. Han drog på munnen åt sig själv, för att han alltid njutit av att betrakta himlen och dess färgnyanser så fort han fick tillfälle. Den behärskade neutraliteten i hans svala röst var tydligt märkbar, när han började prata med Sessilia:

- Du och Bibliotekarien har arbetat tillsammans förr. Det har inte jag. Du visste om hans tokiga boksamlade. Det gjorde inte jag. Han är en nyckfull fanatiker. Det trodde jag inte.

Hon vred sig mot honom, men han tittade ut och bort:

- Hur kan du säga så... Fanatiker... Var har du hittat det ordet? Det används ju inte idag. Var det i boken jag lånade dig?

Den sista meningen avslutade hon med ett skratt. Johan la armen om Sessilia och drog henne intill sig.

- Du behöver inte förklara så mycket. Jag vet vart vi ska. Och du är med barn. Men det är lätt att göra något åt. Om man är läkare...

Hon satte sig upp med ett ryck, men lutade sig snabbt mot honom igen och viskade med kinden mot hans bröst och ett ögonkast upp mot hans haka:

- Du är en okunnig skitstövel, Johan...

- Skitstövel... hörde jag rätt? Vilket härligt ord! Använder du det för att jag inte vet vad det betyder?

Johan menade allvar. Hon kluckade svagt i ett lågmält skratt, men stannade kvar intill honom. Han flyttade blicken från hennes ansikte, som han sneglat ner på, till himlen och sedan tillbaka på Jorden igen, och det fanns en odefinierbar ingrediens i hennes doft som piggade upp honom, nej, skärpte hans sinnen, så att landskapet som gled fram under dem, kustlinjen och morgonskuggorna från de välutformade träddungarna, fixerades fast i hans minne.

Avsiktligt avvaktade S tills Johan gått ur Skubbern, efter att de landat på ängen nära Arkivets bergrum för tredje gången. Han var inte förvånad över deras destination och funderade inte ens på hur många gånger hon varit där tidigare, utan honom.

Då S såg att Johan självmant vandrade iväg och hade kurs mot bergrummet före henne, utan instruktioner eller uppmaningar, då först steg hon ur farkosten och skyndade efter honom så hastigt att hon kom ikapp vid första träddungen de skulle passera. Han hörde och kände igen hennes steg och behövde inte vända sig om för att bli säker på att det var hon som kom, och det var löjligt, tänkte han, eftersom de verkade vara de enda levande varelserna därute i naturen, förutom insekterna och djuren: ett par harar och två rådjur. Han fick ett infall, svängde runt (överraskande trodde han) så han stod framför henne, och sa med glimten i ögat:

- Jag har inte haft... Nej, jag har inte fått min intima stund nu på morgonen. Jag vet att den inte är obligatorisk, bara rekommenderad. Men mitt välbefinnande...

S kastade sig framåt och tacklade omkull honom. Hon höll sig ovanpå så att det var han som hamnade på rygg i det korta gräset mellan träden. Och han sände ett tyst tack till Landskaparna, när han landade mjukt i det gröna: De gör ett bra jobb hela tiden och städar undan grenar och onödiga småstenar, men S pratade inte om annat än att han skulle minsann få för sitt välbefinnande, så ingen av dem kunde hejda ett gemensamt skrattanfall.

Sessilia hade en mörkgrå vid kort kjol på sig, plus en tjock stickad vinröd tröja. Hennes bara benen syntes ner till ett par grova strumpor, och vandringskängor. Hon hade inga svårigheter att frigöra Johan (som låg stilla på rygg) och låta honom komma in för att få sitt förråd av välbefinnande påfyllt.

Johans kläder var desamma som igår, mörka byxor och tröja över en vit skjorta, (visserligen diskret nygjorda i Klädformaren på morgonen), han hade inte haft tid att bekymra sig över ett aktivt val, när S väntade. Han blev trots detta försiktig och ville undvika gräsfläckar, framförallt under midjan därbak på byxorna, medan de rörde sig. S distraherade honom ännu mer genom att prata om Bibliotekarien och Arkivet och böckerna, och först var det tydligen så att Bibliotekarien konstruerat Vännen (som varje människa efterhand ville ha eller behövde), men samtidigt upptäckte han hur livet kunde förlängas (möjligen utan gräns) men ville eller vågade inte prova den sensationella

framgången på någon annan än sig själv, och därefter lät Bibliotekarien år efter år gå, och under den tiden tog han fram eller skapade kanske idén om tvåkönsprojektet som det sista och slutliga för varje människas lika förutsättningar från livets början, men eftersom den tanken eller påhittet slog rot med oväntad kraft eller vitalitet hos fantastiskt många, inklusive det dåvarande Konsensusrådet, blev projektet genomfört som den definitivt avslutande byggstenen inom ramen för ett folk, en värld, ingen ledare, där samtliga på Jorden redan fått goda gemensamma men ändå individuella förutsättningar med fyra veckors arbete, byte av bostad och partner över hela Jorden...

- Sessilia, avbröt Johan henne, jag vet det där. Jag hänger med i vad du säger. Men prata om något annat, som har med välbefinnandet att göra.

Hon var så engagerad för att fullborda den intima stunden för sig själv, att hon inte hörde, men rörde sig desto mer ovanpå Johan, därför smålog han mot henne och fick åtminstone ett vältandat leende tillbaka, och hon berättade ryckvis eller styckvis att Bibliotekarien hittat en bok av en slump för, ja inte sjutton höll hon reda på det, för många, många år sedan i alla fall, och han (Bibliotekarien) läste den och sedan stötte han på fler och fler här och var (böcker alltså) som ingen intresserade sig för, bortstädade, glömda, i vägen som de blivit, och då tog han hand om dem samtidigt som han utvecklade tvåkönsprojektet, och dessutom hade han sin egen livslängd under bevakning i sitt nya projekt för att öka den, ja, nog är det förståeligt att Arkivet uppstod som en biprodukt till hans insatser för människorna och hela Jordens befolkning.

- Sessilia, stönade Johan, jag kan inte koncentrera mig. Jag tappar bort mitt fokus.

Hon smålog mot honom och han följde hennes ansikte som rörde sig uppåt och nedåt medan hon fnittrade:

- Det här behöver du. Jag vill ha det. Och du måste ta emot det fullt ut.

Johan registrerade hennes berättelse i detalj, men memorerade den för en senare och mer ingående granskning. Just därför (med alltför mycket prat som inte hörde till deras intimitet) frikopplades hans hjärna och kropp äntligen från varandra, så han kunde söka och finna sitt välbefinnande med Sessilias utsträckta armar tvinnade runt hans.

Till slut satt hon stilla och han var lugn. Till slut var han stilla och hon lugn. De behöll sina underarmar ihopsnurrade i ett fast grepp. Allt och intet hade flutit ihop för Johan. Men när S med en vinnande självklarhet steg upp och lämnade honom och tog för givet att han kom med, som om han vore en del av henne, blev han plötsligt orolig för byxorna, om de fått grönt bakom ryggen på honom, men den oron förkastade eller glömde han kvickt medan han rättade till kläderna och sprang ikapp S.

Porten i bergväggen öppnade sig, efter att S för första gången uttalat bokstäverna och siffrorna högt och tydligt. Högst upp på en av de rörliga stegarna och längst in bland bokhyllorna såg Johan en person som letade och tycktes hitta det sökta, samtidigt som porten till Arkivets bergrum stängdes automatiskt. Gradvis upptäckte och förstod Johan att det var en man som klättrat ner från den höga stegen och kom gående mot

dem. Han blev konstigt nog överrumplad när han kände igen Bibliotekarien.

- Hej Sessilia, så bra att du fick med dig Johan hit.

Bibliotekarien skakade hand med dem båda. Hans mjuka overall hängde sladdrigt på kroppen, men verkade dagsfärsk från en Klädformare. Detsamma gällde hans bakåtvända keps, där (inte oväntat) hårspretet stack ut mellan spännbandet och överdelen.

- Kom med mig, är ni snälla, bad Bibliotekarien, och tog ett par steg innan han stannade framför bokhyllorna.

Han uttalade de bokstäver och siffror som Johan hört S använda för att komma in i Arkivets bergrum, och två av bokhyllorna särade på sig, så det försvunna kvarteret, eller snarare dess före detta innevänares nya bostäder blev synliga i den enorma bergasalen. Få människor rörde sig på granitgolvet därinne, och de flesta utanpåliggande hissarna till alla metallblänkande ytterdörrarna stod stilla. Helheten påminde om en bikupas innanmäte. Naturligtvis blev de upptäckta.

- Jag har inte samlat på böcker, för att dölja det här.

Bibliotekarien gav Johan ett markerande ögonkast, innan han vred sig mot salen. Tolkningen av den uttalade meningen blev för svår för Johan just då. Bibliotekarien vinkade avmätt till dem som observerat deras ankomst, och fick entusiastiska armrörelser i luften till svar. Nyfiket iakttog Johan hur hissarna från de enhetliga lägenheterna användes mer och mer för att transportera människor som fler och fler kom ut från sina bostäder. Till en början stod de parvis, sedan i mindre grupper, och slutligen hade det bildats en ansenlig folksamling framför eller lite nedanför, vid änden av berggolvet svaga sluttning. Bibliotekarien vände sig till Johan och talade lågt, och munnen snuddade vid hans öra:

- Jag har samlat på böcker, för att jag hade fullt upp med tvåkönsprojektet. Och före det jobbade jag ju med Vännen. Och därför var jag mottaglig för avvikelser. Det som fick mig att slappna av då... det blev böckerna för mig!

- Men det mesta du har i Arkivet, invände Johan kritiskt, det går inte att hitta på skärmen. Om någon söker.

- Nej, visst är det så: För att det inte har någon betydelse för människor. De lever gott, de lever sina liv helt enkelt. Och med Vännen, som är min största insats för deras räkning.

Johan sneglade mot S och försäkrade sig om att hon inte hörde vad han sa till Bibliotekarien:

- Boken som Sessilia lånade mig, började Johan, den fick jag hålla i min hand. Jag förstår att du skapade Arkivet. För ditt behov av lugn och ro... Men det går inte ihop med att ingen kan hitta det du samlat på, om de vill finna det.

Bibliotekarien rätade på kroppen, skrattade ironiskt eller kanske var det vädjande:

- Varenda text i böckerna är överspelad. Musik, det vet du inte vad det är. Det har jag själv observerat. Och dramatik eller bildkonst har du inte ens hört talas om. Det är naturligt, eftersom sådana avvikelser beror på olika förutsättningar hos individuella människor, som inte existerar idag. Och vi har uttraderat dem för att de är oönskade olikheter. De behövs helt enkelt inte! Sedan började tvåkönsprojektet för mig...

Den stora mängden människor som hunnit samlas nedanför Bibliotekarien, Sessilia och Johan, stod avvaktande, tålmodigt väntande, och de kunde se hur det församlade, förflyttade kvarterets enkönade innevånare rörde på sig, kanske otåligt, kanske förväntansfullt.

- Du har gömt undan Arkivets böcker och människorna här. Är det för uppskattningen du får, som du gjort det? Under hur många av dina långa år har du hållit på?

Bibliotekarien tog emot Johans hetsiga kommentar med synligt tillkämpat lugn:

- Ingen i vårt samhälle behöver uppmärksamhet. Och det får ingen heller, med våra förutsättningar: Du är inte så begåvad som Sessilia påstår. Men det är inget problem för mig.

Johan hajade till när Bibliotekarien leende levererade denna indirekta bekräftelse på att han (Bibliotekarien) och S haft sina åsikter eller diskussioner om honom. Med dåligt dold ironisk ilska skickade han iväg en replik rätt in i Bibliotekariens öra:

- Tänk att dina planer du arbetat med i hur många år som helst inte fungerar. Ingen av dem... Sessilia är med barn med mig! Där sprack ditt tvåkönsprojekt!

- Jag känner till det, svarade Bibliotekarien oberörd. Vågar jag säga att det barnet är enbart ditt och Sessilias problem? Inte mitt...

Johan styvnade till i kroppen och drog sig därmed undan från Bibliotekariens öra, men hörde honom tillägga:

- Jag kan trösta dig med att det finns många undangömda enkönade samhällen som detta. Över hela Jorden... Men det visste du väl... Vad tror du jag hållit på med, när jag levt så länge som jag gjort?

- Har du använt Virtun där också? Du kanske var med och skapade den, så gammal som du har blivit? Tack vare den ökade livslängden, som du är ett levande exempel på.

Bibliotekarien smålog förstående med den självupplevda frihetskänsla som överlägsen kunskap kan ge:

- Det fanns något som hette lögn förut. Men de har försvunnit. De blev inte användbara, eller obehövliga... helt naturligt. Du kan hitta förklaringen till ordet på din skärm. Om du vill veta mera, och söker. Det är jag säker på, sa Bibliotekarien och klappade Johan vänligt på axeln.

- Jag förstår inte vad du antyder. Men jag ska ta reda på det.

Den giftiga piken undgick inte Bibliotekarien, men trots sitt självupplevda övertag kunde han inte avstå från att svara på ett liknande sätt:

- Alla stora problem är löjligt små från början. De gömmer sig bland andra små problem. I början... eller hur Johan?

Många väl genomarbetade tankar och djupt kända övertygelser kan skapa en våldsamt hotfull frustration, när de vänds som vapen mot en person. Därför svartnade det kort för ögonen på Johan, men han fann sig hastigt:

- Den där frågan får du ta upp med Konsensusrådet. Som du har väckt till liv igen...

Bibliotekarien flinade avspänt mot honom, och svarade, innan han vände sig mot folksamlingen en halv kroppslängd nedanför:

- Du är inte ensam, Johan. Du har bara inte upptäckt det själv. Inte än...

Samlingen av gömda enkönade vuxna människor hade uppnått så hoppessad täthet att Bibliotekarien höjde sina båda armar rakt upp i luften, för att kalla på eller locka till sig samtligas uppmärksamhet. Ett förväntansfullt jubel bröt ut, tillsammans med handklappningar, men den typen av hälsning verkade Bibliotekarien inte vilja ha från dem. Han viftade avvärande med händerna över huvudet, korsade underarmarna gång på gång, och det blev tyst.

- Har ni det bra? frågade han med kraftfull röst, och fick ett unisont rungande ja till svar.

Folkmassan upprepade ordlöst vad de verkade tro var en hälsningsgest, men härmade egentligen Bibliotekariens tystnadstecken med armarna, och de korsades och skiljdes åt över deras huvuden.

Johan hade inte räknat med att deras på så sätt blottade handleder skulle avslöja att ingen av dem bar på Vännen. Han skärpte blicken och uppmärksamheten för att kontrollera om han möjligen såg fel, men den enda ytterligare iakttagelsen han gjorde var, att folksamlingen av kvinnor och män uppenbarligen använt Klädformaren på morgonen: Samtliga gav ett brokigt varierat och välklätt intryck.

När Bibliotekarien lågmält började tala till dem, närmade sig S Johan och drog honom i tröjärmen, så han lutade sidan av sitt huvud mot henne, och hon berättade viskande vad Bibliotekarien skulle säga, nämligen att deras planering fortskred som den var uttänkt och därför kunde de känna sig lugna, eller till och med se tiden an med tillförsikt, och därefter skulle han (Bibliotekarien) gå ned bland dem för att höra på vartenda individuellt önskemål som kunde komma (det kan ta sin tid), men lyssnandet var viktigt och nödvändigt för att sedan göra allt han (Bibliotekarien) kunde, för att tillmötesgå dem.

- Det mesta brukar handla om barnen, sa Sessilia med knappt hörbar röst. De har problem med att det inte finns en utbildningskolloni här.

- Det borde jag ha räknat ut, mumlade Johan. Barnen...

Han snubblade till en aning när han bytte fot på det grova granitgolvet, och fick samtidigt en ihålig hosta som tog fart från lungorna och uppåt luftrören, men han fick kvickt kontroll över sin kliande, retande attack inifrån kroppen.

- Du är naiv Johan, fortsatte S och nuddade hans kind med sina läppar. Jag menar ibland, inte alltid. Du är aldrig ensam. Inte ens om du känner dig ensam. I vissa stunder ...

- Vad gör barnen i lägenheterna, om de inte kan gå i skolan?

- Johan, de använder Virtuns utbildningsruta på väggen. Och kommunicerar med varandra också. Om det behövs...

Han kunde inte hejda sig från att börja resonera med sig själv, trots den gåtfulla eller oklara ytan hos hennes ord: Han såg igenom dem och kände sig klivet glad och bekymrad samtidigt, eftersom hon bar på något gemensamt (deras barn) och detta förenade dem, tvärt emot eller som en variant på tvåkönssamhället han levte hela sitt liv i. De var två som blev en, i och med barnet... Men stop där, höll han nästan på att säga högt, vem är jag, hur och varför...

Johan försökte lågmält ursäkta sig nära Sessilias kind för att gå därifrån, men hon höll kvar honom med handen runt hans armbåge, det kändes inte kraftfullt, inte tvingande, och han

hittade på ett svepskäl (som han sedan tvingades förverkliga på grund av att han varken ville använda eller gillade förevändningar) så han sa att han måste få titta på böckerna i Arkivets bergrum därutanför i lugn och ro, för att se om han eventuellt fastnade för något, eller kanske hyllsystemet som sådant, med de rörliga knappmanövrerade stegarna som var värda ett närmare studium, de intresserade honom, deras funktion helt enkelt.

Av den anledningen lämnade han S för stunden. Bibliotekarien hade just börjat gå nedför salens granitlutning, men S dröjde kvar.

XIV

Johan passerade ut genom öppningen till Arkivets bergrum, hostade våldsamt lätt framåt lutad, och mumlade siffrorna och bokstäverna han hört. Hyllorna med böcker slöt sig, så han blev både instängd och ensam. Men denna gång tryckte inte tystnaden mot hans bröst. Tvärtom kunde han strax fylla sina lungor med luft och andas med skön lätthet.

Han stod stilla en stund, utan att veta eller överväga vad han skulle ta sig till, och svepte över de tusentals böckerna på de höga hyllorna med blicken, fascinerad av deras mängd och hur Bibliotekarien fått ihop samlingen under oviss men uppenbarligen låg tid. Han måste ha haft hjälp på många sätt, spekulerade Johan. Sedan fnissade han för sig själv åt en smårolig fundering som dök upp i hans huvud angående böckerna: Är de enkönade eller tvåkönade?

Johan rörde huvudet. Armarna och händerna hängde slappt, och han var fullständigt oförmögen att använda hjärnan för stunden, därför drevs han av ett behov att göra något påtagligt och tog sikte på en stege som sträckte sig uppåt hyllornas topp.

Han klättrade ett par nivåer, trixade med knapparna på stegsidan, förstod snabbt hur manövreringen gick till, åkte fram och tillbaka i bergrummet och blev fullt sysselsatt med de olika nyupptäckta funktionerna. Till slut hamnade han längst in i Arkivets bergrum, på högsta nivån bland hyllorna.

Johan drog ut en av böckerna som stod inträngd och sammanpackad bland andra på översta hyllan, men innan han hade hunnit läsa dess titel eller ens öppna den (han visste ju numera hur det gick till) inträffade två händelser, som fick honom att krypa uppåt eller valhánt hasa bort och gömma sig, ovanpå den instabila översta bokraden:

Först drog sig hyllorna som dolde ingången till de enkönades bergasal undan, och S kom ut därifrån. Hon spanade häftigt åt höger och vänster, medan hon ropade på honom. Därefter trängde dagsljuset gradvis in i Arkivets bergrum från yttervärlden, när porten ut delade på sig. Johan hade just gjort sig beredd att använda stegen och ta sig nerför den till S, men bestämde sig för att avvakta och se vem som anlände, trots böckernas osäkra underlag.

Johan blev inte det minsta förvånad när han tyckte sig känna igen Johanna. Hon kom in klädd i en vit, eller i alla fall ljus klänning: Motljuset från yttervärlden gjorde Johan osäker, det lyfte fram hennes figur med en ljusdimma runt den, men han kunde ändå upptäcka att hon höll en röd och en svart blomma i

ena handen. Den röda hade ett par hjärtformade grönaktiga blad, den svarta flera spetsiga, vassliknande. S hälsade på Johanna som om de känt varandra länge, och han hörde henne fråga efter honom:

- Var är Johan? Han gick ut hit.

- Ingen aning, svarade Johanna. Och på vägen från Skubbern såg jag bara insekter och djur. De verkade inte vara tvåkönade.

De skrattade, antagligen från olika utgångspunkter tänkte han allvarligt, och Johanna talade om för S att det stod en Skubber som hon landat bredvid, när hon kom.

- Så Johan är väl ingenstans någonstans i närheten, skämtade Johanna, och S log vänligt åt formuleringen.

Nu hade bergrummets port slutit sig bakom Johanna, och han fick en tydlig bild av hennes knälånga sandfärgade klänning och de bruna bara benen i ett par gymnastiskor. Hon sträckte tvärt fram blommorna till S:

- Lukta på de här!

- Jag trodde det var du, som hade så stark doft, sa S när hon följt uppmaningen.

S försiktiga antydning fick Johanna att vilja dölja sin skamsenhet över illalukten runt henne, och hon ansträngde sig för att hitta på en ursäkt:

- Jag tog med mig ett par blommor till Maya, när jag skulle hämta honom här.

- Det gjorde du rätt i, svarade S med sådant tonfall att Johanna insåg sitt misslyckande, och att hon enkelt blivit genomskådad.

Därför fortsatte Johanna uppriktigt:

- Barnen som Johan och jag uppfostrar just nu... De ville absolut åka och bada idag. Utomhus, i söderhavet, där vi har varit förut. Vi kom tillbaka för en stund sedan.

- Jag vet det, sa S med ett ointresse som förvånade Johan.

- Ett av barnen plockade blommor i djungeln. Samma blommor som häromdagen... Och glömde dem i Skubbern. De är vackra, men en av dem luktar så illa att jag tog med båda hit.

- Ja det finns ju lite mera luft härinne, sa S återigen avmätt.

Johanna blev nervös och beskrev djungeln på ön, där hon och de tvåkönade barnen badat, samma ö som hon och Johan varit med dem på, och sedan talade hon om att barnen fått återvända till utbildningskollonin, eftersom hon skulle hämta Maya, han hade meddelat henne att det var nödvändigt. Johannas humör svängde medan hon berättade, och hon blev retfullt trotsig:

- Har du inte bättre koll på Johan? Så du vet var han är...

- Jag har koll på honom. Han var en av de fyra jag valde bland. Och jag tvekade inte.

- Nej, om du låtit honom göra dig med barn så... Jag har försökt få Johan att fatta konsekvenserna av tvåkönsprojektet. Men han är inte så klok som du tror. Trots att han verkar ha fastnat för dig.

Högt uppifrån hyllan la Johan märke till hur S upprepade gånger öppnade och slöt sina händer. Han tolkade det som en reaktion på Johannas två sista meningar. Men han fick inte tid att dra några fler slutsatser, eftersom Johannas följande påståenden hindrade honom:

- Jag har försökt locka Johan att ha intima stunder med mig. Det är obligatoriskt varje morgon och kväll. För vårt välbefinnande...

Det säger jag till honom. Och då svarar han att det bara är en rekommendation.

Johanna och S skakade en aning på sina huvuden och log därefter olika leenden mot varandra. Johan rörde lite på kroppen ovanpå de instabila böckerna och hade bestämt sig för att lämna den osäkerheten bakom sig, genom att klättra ner till bergrummets fasta golv, men då blev han så ouppmärksam att han träffades av orden S avfytrade och som studsade hårt mot bergrummets grovhuggna tak:

- Du har ju levt med Maya. I många perioder. Över hela Jorden. Det har han och du sett till. Hur gammal är du?

- Jag är trettiofem. Varken mer eller mindre, protesterade Johanna.

- Om inte du kan bli med barn, då kan ingen det...

- Titta därinne bland de enkönade! Så får du svar på det påståendet, sa Johanna med en röst som snuddade vid falsettläget. Jag vet hur jag blir av med Vännen. Den kunskapen hade jag före dig! Men jag har valt att behålla Vännen... Än så länge. Tills jag får rätt tillfälle att göra mig av med den.

Osynligt ovanför S och Johanna låg Johan nu på rygg och stirrade i bergrummets tak. Med böckerna under kroppen, fick den positionen honom att känna en nödvändig stabilitet, men samtidigt klarnade flera aningar, och ett par misstankar blev bekräftade för honom. Trots det var bilden ändå inte fullständig, så därför stannade han på sin plats. Och strax lättade slöjan över helheten ytterligare, då S sprutade ur sig en kaskad av ord:

- De fyra farligaste för oss enkönade... Där var Johan värst. Tänk på vad som kunde ha hänt. Om han förstått allt på en gång.

- Ja, du gjorde ett bra val. För vår sak! Att låta honom göra dig med barn... Det är lysande, sa Johanna och gav S en spontan och provokativ kram.

Sessilia gav igen med en elegant smekning av Johannas överarm:

- Han var den som genomskådade Maya och det enkönade samhället lättast. Och kunde ha motarbetat oss. Men han blev mer för mig än så.

- Du är ofattbar, suckade Johanna. Först dillar du i Maya att väcka Konsensusrådet till liv. För att de är enkönade. Och inte ska ställa obekväma frågor om vår framtid. Sedan ser du till att Maya kallar på Johan mitt i natten. När vi ska ha vår intima stund. Och skyller på mig!

S la ihop handflatorna framför bröstet. Hon log och härmade en bugning som Johan sett Bibliotekarien göra. Johanna sträckte uppgivet sin ena hand med den röda och svarta blomman mot bergrummets tak, tog ner den, vände på klacken och gick sedan mot porten vid utgången. På vägen dit bad hon S att tala om för Maya (Bibliotekarien) att hon varit där och skulle vänta på honom vid Skubbern, men att hon inte hade mer att tillföra genom att stanna kvar i Arkivets bergrum, och dessutom skulle de tvåkönade ungarna komma hem snart från utbildningskollonin, därför var det viktigt att S sände iväg Johan omgående, när han dök upp någonstans från ingenstans.

S tog det lugnt, hon reagerade till och med bekymmerslöst, medan Johanna försvann, och det enda hon gjorde (förutom att ta några danssteg hon nyss lärt sig) var att ropa efter honom. Johan började röra på sig för att gå ner till henne. Då gled

bokhyllorna vid ingången till bergasalen undan och tillbaka igen, och Bibliotekarien gjorde en långsam entré.

Johan undrade varför Bibliotekarien verkade gå med smått stapplande steg, kanske berodde det på frågorna, önskemålen eller kraven och svaren bland de gömda enkönade som han just lämnat bakom sig.

- Johanna var här, som du bett henne om, hörde Johan att S sa. Hon väntar på dig vid Skubbern därute. Hon lever kanske lika länge som du... Så ni har all tid i världen på er...

Bibliotekarien stirrade på henne efter denna antydan, och for sedan runt med blicken i Arkivets bergrum:

- Fan ta dig, Sessilia! Johan skulle vara här! Du valde ut honom. Och se hur det har gått. Han kommer att förstå allt. Strunt samma att du är gravid. Tror du jag har fixat undan enkönade människor över hela Jorden i så många år... För att du ska förstöra det?

- Johan och jag har arbetat med den minskade ökningstakten hos medellivslängden, och därför...

Bibliotekarien lyssnade inte färdigt på henne, utan spottade fram sin kritik:

- Jag gjorde ett misstag med Vännen och tvåkönsprojektet. Eller rättare sagt två... Ska jag behöva lida för det nu? För din skull?

- Johan har förstått mer än du förstår, invände S med knäppta händer.

- Struntprat! Du och jag... Vi var överens om att sätta honom på mitt ofullbordade projekt. För att tvärt om öka folks livslängd. Då borde han ha begripit möjligheterna.

- Har du och jag kommit överens om den saken? Nej, inte alls! Du är så gammal att du haft tid på dig att planera. Men din tanke om att långlevnadsidén skulle fungera... Du kanske tycker att bara de enkönade ska få möjligheten att leva längre. Vad vet jag? Och jag har inte levt lika länge som du...

Mycket försiktigt hade Johan rullat och hasat ovanpå de stående böckerna för att kunna sluka eller absorbera intrycken av S och Bibliotekariens agerande nedanför. Han såg hur Bibliotekarien grep runt S axlar och skakade henne milt, och att hon drog sig undan, frigjord.

- Du har ett väl utvecklat förstånd, Sessilia, skrattade Bibliotekarien rått. Varken Johanna eller någon annan har fått prova på min upptäckt. Och Johan har inte fått mera av materialet än det som redan finns nedskrivet. Det leder honom inte vidare. Han kommer ingenstans på egen hand...

- Med andra ord tänker du bara på dig själv. Det har du gjort i alla år, kastade S ur sig svagt eller lamt och inte särskilt trovärdigt.

Trots det valde Bibliotekarien att ta henne på allvar:

- Nu ska du få veta något, som jag har kommit fram till, under alla mina år: Framtiden är inte nuet... Mitt preparat förlänger livet, kanske obegränsat, kanske inte... Det har blivit till ett "kanske inte" för mig! Biologin och fysiologin kan jag rätta till eller förbättra. Men det räcker inte. Vem som helst kan ändå dö när som helst. Av helt andra skäl! Nu till exempel...

Bibliotekarien sjönk ner på knä. Han tryckte ihop handflatorna framför bröstet, med tummarna utsträckta och hårt hållna mot revbenen, och rasade efter några sekunder framstupa mot berggolvet. Hans huvud nuddade nästan vid S fötter. Som läkare

reagerade hon omedelbart och utförde diverse upplivningsförsök, men gav snart tröstlöst upp.

Hon började vandra runt Bibliotekariens kropp och skiftade mellan att ha armarna i kors över sitt bröst till att ha dem utsträckta, medan hon flimrade med fingrarna mot lårens yttersidor.

Johan förmådde inte röra sig, paralyserad, förstummad som han blivit för den närmaste evigheten, men sedan lyckades han skaka av sig sin mentala förfrysning och roterade för att komma till stegen och ta sig ner.

Häpen föll han med öppen mun mot bergrummets golv, och under färden fick Sessilia syn på honom.

Fallet påminde lustigt om hur en katt, som litat på sin förmåga att nå den högsta höjden (och verkligen gjort det), hur katten felbedömt fästet på en bokhyllas översta rad och förtvivlat desperat vill fullfölja sitt kämpande, kravlande till en höjd som den ju i princip klarat av att nå, men dess klor fäste bara i de opålitliga böckerna, med resultatet att de oväntat, oberäknat drogs eller slets ut av klorna från sina platser, och därmed indirekt gav upphov till ett misslyckande och fallet mot golvet.

Johan låg på sidan efter att ha landat på fötterna, och han kände en lättnad som spred sig i hela kroppen eftersom inga ben tycktes vara brutna. Men huvudet dunkade. Kanske hade han slagit i det någon stans på vägen mot sitt sidoliggande viloläge...

Johan tuppade av eller svimmade efter fallet från den höga hyllan med böcker. Han blev medvetlös, utan att det gick särskilt fort, och det var eftermiddag den sjätte dagen sedan han vaknat i sängen som svävade på Virtuns moln, och senare samma dag hade han dessutom träffat Sessilia på sin arbetsplats.

Innan mörkret drog fram likt en filt över hakan och upp mot pannan och hårfästet, och täckte honom, hann han tänka att nu är det färdigt, nu är jag slut, jag kommer inte att vakna en gång till.

Sessilia satte sig på golvet i Arkivets bergrum med korslagda ben och lyfte upp hans huvud och la det varsamt i sitt knä, medan hon tittade in i hans slocknande ögon och hörde honom mumla, och hon svarade eller sa högt och tydligt att du stannar kvar här det är inte din tid ännu, den har inte kommit, och hon såg så förtröstansfullt troende ut att det sista han gjorde (innan mörkret infann sig för honom) var att dra på munnen i ett försök till leende, men det förblev oklart åt vad.
